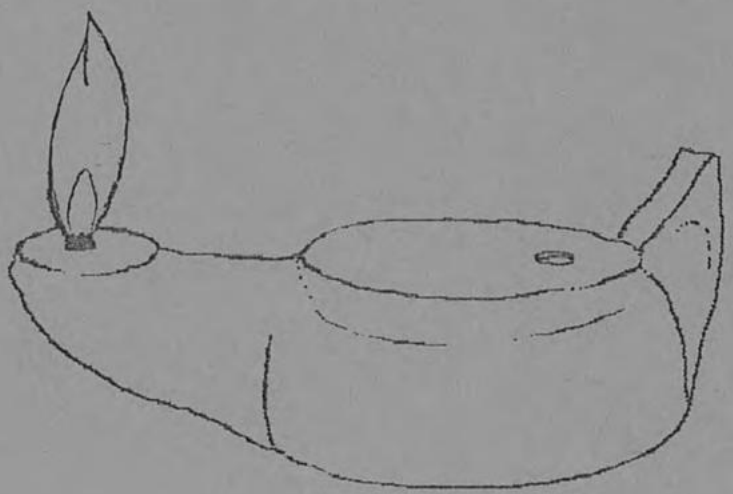
SZOLGÁLAT

Baptista Teológiai
Budapest
Akadémia Könyvtára

"Egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetek úgy, mint a világosság gyermekei"

/Ef 5:8/

II/1.
1993. február

A tartalomból:

"HIRDESD AZ IGÉT..."
C. H. Spurgeon: Miért nem engem? /Mt 8:2-3/ 3

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK ESEMÉNYEI
Missziói konferencia 11
Elnökségi tájékoztató 11
Az MBE Eseménynaptára 1993-ban 12
Tudósítás a Szövetségi Tanács 1992. december 18-i üléséről 16
A Misszióbizottság nyilatkozata 18
Beszámoló a MEÖT Közgyűléséről 20
Események az Amerikai Déli Baptista Szövetség házatáján 22

AKADÉMIA SZAKDOLGOZATOK 1992-BEN
Kotmajer M.: Gondolatcsere Isten és ember között 25

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN
Lindgrén J.: A szent szolgálat veszélyei 28
Nemeshegyi Z.: A család, mint Isten áldásának csatornája 32

ISTEN NÉPE A GYÜLEKEZETBEN
Udvarnoki A.: A prédikátorok konferenciájáról 34
Ami már történelem
/Irat 1921-ből, Javaslat: A Szövetségi Bizottságokról/ 36

"MÉCSES A TE IGÉD..."
A Biblia tanítása a Szentlélek munkájáról 3. A korintusi vita 39
Dr. Páth Géza: Jegyzetek az Efézusi levél magyarázatához 2. 51

"SZOLGATÁRS-NÉ"
Kiss Árpádné: A női lelkipásztor 60
A "Lydia" interjúja Ruth Bell Graham-mel 62

GYÖNGYSZEMEK A BAPTISTA MISSZIÓ TÖRTÉNETÉBÖL
Dr. Mészáros K.: Kornya Mihály 65

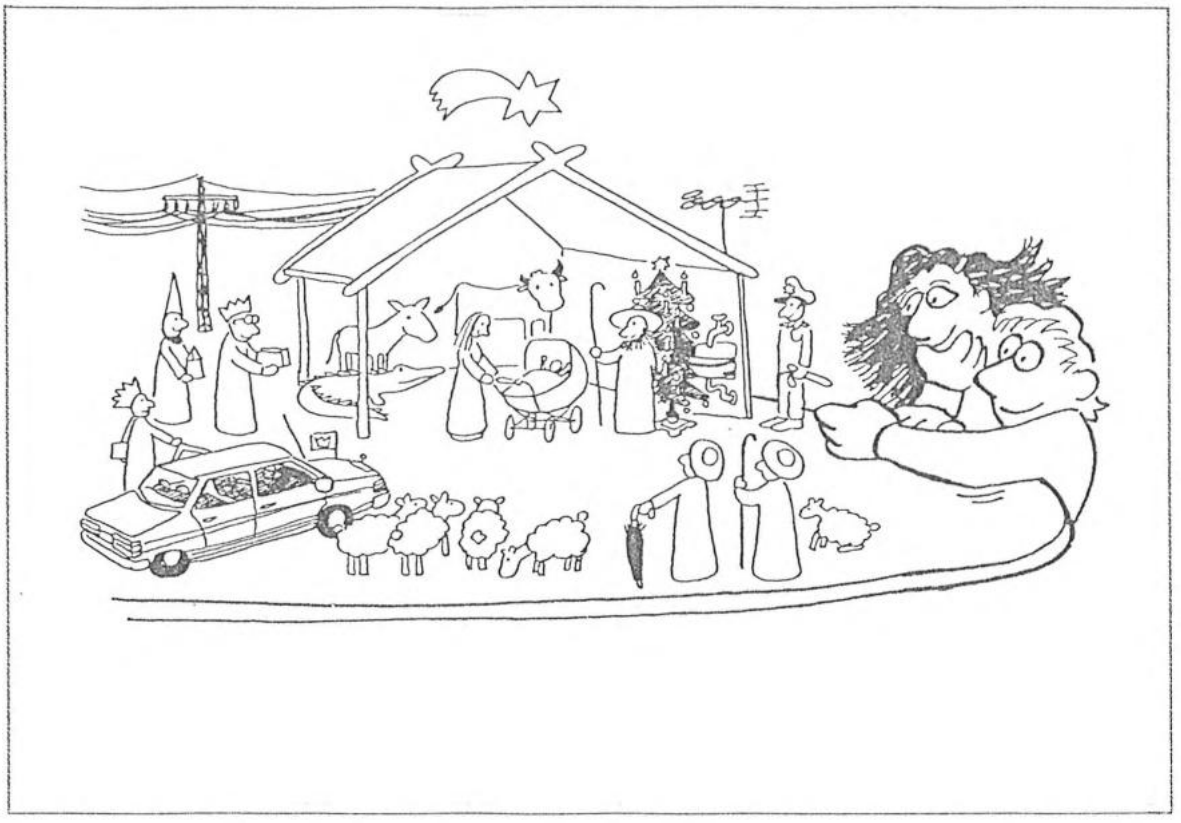
AZ ORSZÁGOS MISSZIÓBIZOTTSÁG DÖNTÉSE, 1992-BEN
A lelkipásztotok szolgálatba állásának rendje 76

SZAJTÓFIGYELÖ
A külföldi egyházi sajtó írásaiból 77
A hazai sajtó írásaiból 83

ILLUSZTRÁCIÓK, VIDÁM ESETEK GYÜJTEMÉNYE
Dr. Gerzsenyi László válogatása 85

GAZDASÁGI MELLÉKLET
Az áfáról, jövedelemadó-változásokról 88

HIBAKERESŐ

Van, aki mindig, mindenhol talál hibát. - Hát /csak/ itt keresd! Ha jól keresed, akár tízet is találhatsz.

"HIRDESD AZ IGÉT..."

C. H. Spurgeon:

Miért nem engem?

Mt 8:2-3

MÁTÉ EZT A CSODÁT KÖZVETLENÜL A HEGYI BESZÉD UTÁN HOZZA. Valószínűleg kevés idő telt el azóta, mióta Urunk Kapernaumban prédikált, és a népet is gyógyította az úton, ahogy erről a Mk 1. fejezetében is olvashatunk. Máténak nem az volt a célja, hogy a tényeket pontosan időrendbe szedje. Ő mást tartott szem előtt. A Hegyi Beszéd után egy figyelemreméltó csodát jegyez fel, hogy megmutassa nekünk: Urunk igéit cselekedetek által erősítette meg. Mert Urunk hatalmas volt mind szavakban, mind tettekben. Az Ő országa nem csak igazsággal jön el, hanem erővel is. Csodát tett, s így az emberek láthatták, hogy beszédének isteni tekintélye volt. Nos, ma éppen így van, szeretteim. Erő származik az evangélium prédikálásából. Az Úr Jézus igéi Lélek és Élet. A megtérés a kegyelem hirdetése által következik be. Mert az Igének ereje van. Az Úr kegyelmesen beszél hozzánk az evangélium prédikálásában.

AMIKOR URUNK BESZÉLT, SZAVAI ÚGY SZÁRNYALTAK, hogy messze szétrepültek. Őt nem csak a tanítványok szűk köre és a nagy tömeg hallgatta, hanem igéit haza vitték az emberek. Igéjének olyan éle volt, hogy nem felejtették el, s olyan erő, mely hatalmasan működött, s mely figyelmeztetés volt azok számára, akik hallgatták. Többek között az Úr Jézus igéi eljutottak egy lepráshoz, aki egyedül lakott a városfalon kívül. Keveset tudunk róla; neve egyszer sincs megemlítve, de hozzá is eljutott az Üdvözítő örömüzenete. Sok időt tölthetett magányosságban töprengve, vagy imádsággal, mert nem folytathatott mesterséget és nem kereshette meg a kenyerét, mint más ember. Kétségbeesés betegsége volt benne, és senki sem tudott rajta nyomorúságában segíteni. Hallott Jézusról és talán szorultsága legvégén Őt magát hallotta beszélni. Érezte, hogy valami isteni van a prédikátorban, s amit mondott, azt egyetlen ember sem mondhatta. Ez felébresztette benne a reményt. Jézushoz jött és meggyógyult. Mi volt a neve, milyen volt a származása, vagy korábbi története, azt nem tudjuk. Beállt azoknak a figyelemreméltóknak a sorába, akik e földön névtelenek, de akiknek neve fel van írva a mennyben. Senki sem tudja közületek, hová száll ma Isten Igéje; áldásul lehet egy száműzöttnek, aki esetleg olvassa és kegyelmet talál az Úrnál. Összejövetelünk különlegessége, hogy különféle társadalmi helyzetű és az ég alatt levő csaknem minden földrészről jövő személyekből tevődik össze, s különböző jellemű emberekből, akik a prédikátor előtt ismeretlenek, de az Úr mindnyájatokat megáldhat, akik hallanak. Isten idehozott, és itt az Ige, amely hirdettetik, Krisztus igéjének az ismétlése, és ugyanaz az evangélium, amelyet Jézus prédikált, így reméljük, hogy messzire és közelre eljut és némely bűnbeteg lélek a nagy Orvoshoz jön. Az Úr adja meg ezt!

Elég gyakran prédikáltam erről a leprásról, és ti jól ismeritek ezt a történetet.Talán csodálkoznotok kellene, hogy most ismét erről beszélek. Azért teszem ezt, hogy ennél a nagy jelentőségű pontnál elidőzök, mert remélem, a lelkek bátorságot vesznek, hogy Jézushoz jöjjenek. Bennem égő szomjúság van a lelkek megmentése után. Hol van az a férfi, vagy nő, aki szomjamat oltja az által, hogy Uramhoz jön? Figyeljétek meg ezt a mondatot: *"ímé egy leprás jött."* Erről először azt mondom, hogy magától jött; másodszor, hogy egyedül jött, mivel nem volt társa, aki őt erre bátorította volna, és harmadszor, hogy jövetéléért jutalmat nyert.

I.

E LEPRÁS MAGÁTÓL JÖTT. Az Írásban olvashattok Krisztus csodáiról, s feltűnhet, milyen sok embert vezettek hozzá. Egyszer baráti kéz vezette oda a vakot, vagy kisgyermekeket.

Néhány embert a szószerinti értelemben hoztak Krisztushoz. Olvasunk egy béna emberről, akit négy személy vitt oda és kötéleken, a tetőn keresztül engedték le arra a helyre, ahol Jézus állt. Mások nem tudtak jönni, sem nem hozták őket, hanem az Úr ment el hozzájuk, oda ahol voltak. Itt van egy eset, ahol egy férfi magától jön; szeretném, ha felfigyelnétek erre, mivel meg vagyok győződve, hogy közöttünk vannak olyanok, akiknek senkijük sincs, aki

Krisztushoz vezetné őket, senki, aki imádkozna értük, senki, aki szólna, figyelmeztetné és kérné őket. Szeretnénk az Isten Lelke közvetlen hatása által a lelkükre hatni. Ők a keresztyéni munkaterületen kívülre esnek, de ők sincsenek az Isten kegyelmén kívül. Ez a leprás magától jött, jóllehet nem hívta senki. Felbátorodott, és ami írva van, az már önmagában is csoda: "Íme egy leprás jött, és imádta Őt."

EZ AZ EMBER TUDTA, HOGY ÁLLAPOTA RETTENETES. Nem szándékozom a lepra rettenetes betegségét leírni. Egyszer már úgy szemléltük ezt, mint a bűnnek Istentől meghatározott szimbólumát. Ez az ember élő halott volt, a nyomorúság forrása, a tisztátalanság középpontja és így bűnös is. Az orvosok nincsenek tisztában azzal, vajon a lepra általánosan fertőző volt-e. Most azt hisszük, hogy bizonyos fokig fertőző. De nem a sürgős egészségügyi szempont miatt zárták ki a leprásokat minden társaságból. Az Úr, aki a leprát a régi teokrácia alatt a bűn képévé tette, elrendelte, hogy az embert, miután leprás lett, tisztátalannak tekintsék. Minden személy és minden dolog, amit érintett tisztátalanná lett, ezért féltek a leprások minden közeledésétől. Halottnak tekintették, jóllehet élt, és betegsége szinte minden emberi segítség határán túl volt. Gondoljatok arra, hogyan kiáltott fel Izráel királya: *"Avagy Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ő hozzám küld, hogy én az ő leprás emberét meggyógyítsam?"* Ha egy leprás meggyógyult, azt olyannak tekintették, mint aki élővé lett, mint aki a halálból feltámadt. Ez az ember jobban tudta, mint bárki más, hogy milyen nyomorúságos és undorító állapotban volt. Borzalom egy leprásra ránézni! Hogyan lehet vele együttérezni? A lepra a leírásban is rettenetes, mit kellett neki a valóságban elszenvednie? Tudta, hogy most a betegségnek a végső stádiumát elérte, mert Lukács úgy ír róla, mint aki *"teljesen leprás volt"*. A betegség teljesen látható volt rajta. Bőre teljesen eltorzult és ízületei rothadtak. Igen valószínű, hogy ujjait, fogait, haját már elveszítette, és csakhamar meg kell halnia. Tehát egy ide-oda járkáló halott tömeg volt már csupán, akiről azt olvassuk: *"íme, egy leprás jött hozzá."* S nem tartotta vissza, hogy reménytelenül és undorítóan beteg volt.

- Legyen ez nekünk jó tanulságul! Komolyan imádkozom, hogy

EGY SZEGÉNY BŰNÖS A BŰNÉRŐL TUDOMÁST SZEREZZEN S ÖNMAGÁT MEGVETVE MOST MERJEN JÉZUSHOZ JÖNNI. Jóllehet a rothadt betegséget magában érezte, és félt, hogy a leggonoszabb állapotra jut, mégis volt bátorsága ahhoz közeledni, aki őt azonnal tisztává teheti. Hogyha te magadban az utálatosság és a rothadás tömegét érzed, vagy még gonoszabbat, kemény és érzéketlen a lelkiismereted, úgy jöjj mégis Jézushoz, és könyörögj a gyógyulásért! Jöjj azonnal és mondd: *"URAM, HA AKAROD, MEGTISZTÍTHATSZ ENGEM."* Jöhetsz kétségbeesett esetekben. Jöhetsz reménytelen esetekben. Könyörgök az Úrhoz, hogy ez megtörténhessen. Ó, testvéreim az Úrban, kérlek titeket, imádkozzatok velem! Tovább figyeljétek meg, hogy
ezt a leprást

MÁSOK REMÉNYTELENÜL MENTHETETLENNEK TARTOTTÁK. Az emberek sietve mentek el tőle, hogyha közel jött a város kapujához. Kötelessége volt figyelmeztetni az embereket "TISZTÁTALAN, TISZTÁTALAN!" kiáltással. Neki a barátság minden édessége és a házasélet minden kellemessége ismeretlen volt. Kitaszított és elhagyatott volt. Népének vezetői megnézték őt és tisztátalannak ítélték. És ezért az emberek közül száműzték. Milyen vagy magad előtt? Irtózik tőled a rokonságod? Kerülnek téged a tisztes emberek? Ó, bárcsak kegyelmet és hitet nyernél, hogy Jézushozz jöjj, úgy, ahogy vagy, s lábaihoz esnél és imádnád őt, mert bizonyos vagy, hogy Ő téged is megtisztíthat és népe között helyet adhat neked. Éppen a reménytelen emberek azok, akiket Jézus meg akar menteni.

SENKI SEM TUDTA VAGY AKARTA ŐT JÉZUSHOZ VEZETNI. Senki sem akarta megérteni, s olyan beteg volt, akinek nem sok reményt nyújthattak. Itt-ott találkozunk emberekkel, akik gyakran csalódtak barátaikban, s nem lehet csodálni, hogy ezek most távol tartanak maguktól mindenkit. Egy gyengéd anya mondta: "Mi gyakran próbálkoztunk vele és hasztalanul. Már nem segíthetünk neki, mert a családot csaknem szegénnyé tette." Az apa már-már azért imádkozik, hogy az elveszett fiút elfelejthesse. Bátyja pedig sohasem kívánja őt viszontlátni. Ez nehéz eset, de vannak ilyen esetek. Vannak olyan emberek ebben a világban, akik megunták a társadalmat. Egy elzüllött ember egy könyörületes férfinál volt és más jótevőnél, mígnem belefáradt, és érezte, hogy nem tud velük társalogni anélkül, hogy saját bűne gyanús ne lenne. Általában egyféle véleményen voltak róla: nem javítóintézetet, hanem fogházat érdemelne. Senki sem keresi már az ilyet, hogy beszéljen vele, senki sem figyelmezteti és senki sem imádkozik érte. Úgy úszik az élet óceánján, mint egy elhagyott hajóroncs. Az egyik ilyen ember legutóbb istentagadó lett, s most a szeretetteljes nővére, aki őt könnyes szemmel figyelmeztetni szokta, megborzad, ha közeledik, mivel beszéde gúnyos és gyalázkodó, s nem tudja elviselni. Nos, mivelhogy nincs, aki a lelkeddel törődjön, komolyan kívánom, hogy te magad

törődj vele. Ó, hogyha üdvösséges döntésre határoznád el magad, s Jézushoz jönnél, így minden felőled való jövendőlés megsemmisülne! Miért akarsz te tönkremenni? Szegény lélek, miért akarsz meghalni? Hogyha valakik olyan állapotban vannak most előttem, úgy szívem mélységéből imádkozom, hogy most szilárd elhatározásból Jézushoz jöjjenek. Ó, ti angyalok, tinéktek most ismét alkalmatok van kihirdetni: *"Íme, egy leprás jött és imádta Őt!"* Egy kéz van itt, mely szívesen vezet téged Jézushoz: ma reggel kinyújtom utánad. Egy szív van itt, mely arra szeretne kérni téged, hogy keresd a megmentésed; s hogyha senki más nem lenne a világon, csak jöjj ide, úgy, ahogy vagy, és mutasd meg a te nyomorúságodat az irgalmasság Urának. Az emberek a halálos ítéletedet kiáltották, de az Úr Jézus nem írta alá és ezért nem lehet végrehajtani. Elvetemültnek neveznek téged, de az Úr az *"Izráelből való kitaszítottakat összegyűjti"*. Türelme, amellyel az életet megtartja, a megmentésedet jelenti. Jöjj összes bűnöddel, tarts bűnbánatot kihágásaidért, higgy Jézusban, és akarj tiszta lenni!

EZ A FÉRFI NEM TUDOTT ELŐZŐ ESETRŐL, mely bátoríthatta volna őt. Nem találok olyan esetet, hogy Urunk akkor már leprást gyógyított volna. Ő sok beteget meggyógyított, de egy olyan, aki teljesen leprás volt, még nem jött Jézushoz. Hogyha már sokan odamentek, úgy kitaposott út van számukra. De ennek a férfinak magának kellett utat törnie. Van, aki így következtethet: "Atyám és testvérem Jézushoz mentek és megmentette őket; miért ne mehetnék akkor én is". Ez a férfi nem hozhatott fel ilyen érvet. Szeretném tudni, vajon ez a szegény teremtmény hallott-e arról, mit mondott Jézus a názáreti zsinagógában, mely nem sokkal ez előtt lehetett:

"SOK LEPRÁS VOLT IZRÁELBEN ELIZEUS PRÓFÉTA IDEJÉBEN, DE EGYIKÜK SEM TISZTULT MEG, CSAK A SZÍR NAÁMÁN."

Szeretném tudni, vajon ő bármely jellegű vigasztalást merített-e ebből a kijelentésből. Talán nem. Mindenesetre merészen eléje ment, és az első leprás lett, aki Jézushoz jött. Ó, kedves hallgatóm, hogyha senki sincs olyan bűnös, mint te; megmentett leszel, csak légy elég merész eléje menni. Merj az élő Úrhoz közeledni, aki téged tisztává tehet; és ne ess kétségbe, ha más ugyanazon jellegű bűnéről nem is hallottál, aki nála megbocsátást talált. - Ami legnagyobb részt, hallgatóim, titeket illet,

TI ÉS A LEPRÁS EZEN A PONTON KÜLÖNBÖZTÖK. Ő nem látott még erre példát, de ti igen sokat. Tudjátok, hogy Krisztus a bűnösöket megmenti. Közületek néhánynak van egy testvére, aki éppen olyan gonosz volt, mint ti, de most már megtért. Atyátokat halljátok beszélni, milyen messzire tévedt el, és hogy az Úr őt mégis visszahozta. Sokan közületek, itt a jelenlevők bizonyíthatják: *"Ő ELFOGADJA A BŰNÖSÖKET"*, mert Ő minket is elfogadott. Tanúsíthatjuk, hogy képes teljesen megmenteni, mert ezt a hatalmát megmutatta rajtunk. Nos, az Úr Jézus azokat az embereket, akik hozzád hasonlók, megmentette, ezért te is jöhetsz hozzá. Kérlek téged, próbáld meg, hogy Ő ugyanaz most, mint mindig. Iszákos vagy? Sok iszákost megmentett megalázó bűnétől. Tolvaj vagy? Vagy hazug? A nyugalomnap megsértője? Ilyenek voltak néhányan közülünk, de megmosattak és tiszták lettek. Sőt, hogyha te házasságtörő vagy, gyilkos vagy - mondhatok valami gonoszabbat? - *"minden bűn és gonoszság megbocsáttatik az embereknek."* A leggyalázatosabb jellemű embereket is megmentette Jézus, ezért jöjj te is Őhozzá bizalommal, éppen úgy, mint ez a leprás jött és helyezd bizalmadat őbelé! - Továbbá:

ENNEK AZ EMBERNEK NEM VOLT ÍGÉRETE. Sehol sem találom, hogy Jézus valahol azt mondta volna: "Jöjjetek ide hozzám, ti leprások, mert én meg akarlak titeket gyógyítani." Nem tudok arról, hogy az apostolait kiküldte, hogy prédikálják és mondják: "Jöjjetek Jézushoz mindnyájan, ti leprások, mert Ő meg akar titeket tisztítani!" Nem adott ilyen jellegű ígéretet, kivéve, hogy a mi Urunk maga egy megtestesített ígéret. A puszta tény, hogy idelent volt, az az ígéretek egysége a mi elesett nemzedékünk számára. Szavakban el nem hangzó ígéretek nélkül jött ez az ember és azt mondta: *"Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz engem."* Kedves hallgatóim, én semmiképpen nem mondhatom nektek, hogy nem szabad Jézushoz jönni, mivel nincs ilyen ígéret számotokra. Mindez távol van. Hogyha nem lenne is ígéret, én titeket figyelmeztetnélek, hogy az irgalmasságot keressétek, mint a niniveiek, amikor azt mondták: "Ki tudja?" De olyan sok ígéret van, mint a csillagok.

"Hagyja el a gonosz az ő útját és a bűnös férfiú gondolatait és térjen meg az Úrhoz és könyörüljön rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban!"

"Aki gonosz tettét bevallja és elhagyja, az irgalmasságot nyer."

"Aki hisz és bemerítkezik, az üdvözül."

"Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz."

Nem vonz téged az ilyen ígéret: *"AKI HOZZÁM JÖN, SEMMIKÉPPEN KI NEM VETEM"?*

A KIVÁLASZTÁS DRÁGA TANÍTÁSA NE AKADÁLYOZZON TÉGED, mert mindazok, akik jönnek, választottak. Az újjászületés szent igazsága ne akadályozzon téged, mert aki hisz, az újjászülethet. Kérlek téged, jöjj és mutasd meg magadat a nagy Üdvözítőnek! Ő nem küld el téged.

ENNEK AZ EMBERNEK NEM VOLT MEGHÍVÁSA. Urunk nem hívta őt, neki senki sem mondta: "Jöjjetek, ti leprások, jöjjetek és meggyógyultok." Senki sem volt ott, aki parancsolt volna neki, vagy rábeszélte volna. Sőt, inkább lebeszélték volna erről a jövetelről. Isteni indíttatás kényszerítette őt, és arról senki sem tudott, csak ő maga. Amikor elhatározta magát ez a leprás, hogy Jézushoz megy, akkor szívességet talált, jóllehet nem kapott kifejezetten felszólítást. Nektek, kedves hallgatóim, nem mondhatom, hogy nincsen meghívástok; mert mindig hívunk titeket: jöjjetek ti fáradtak és megterheltek, jöjjetek, mert Jézus hív. *"A Lélek és a menyasszony mondja: Jöjj. Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen."* Az irgalmasság meghívója messze kiküldetett, mivel az a parancs, hogy az evangéliumot minden teremtménynek prédikáljuk. *"Aki akar, jöjjön!"* Sőt, a kerítésekhez és az utakhoz kell menni, unszolni őket, hogy bejöjjenek. Mit akarok mondani? Hogyha ti, elveszettek, jöttök, nem lesz hiány a meghívásból. Hogyha Krisztusnak hátat fordítotok, úgy a pokolban nem mondhatjátok, senki sem szólított fel, hogy Jézushoz jöjjetek. Könyörgök nektek, jöjjetek Jézushoz, éppúgy, mint ez a leprás jött, és kérem a Szentlelket, tegye hatásossá szavaimat bennetek.

EZ A LEPRÁS MERÉSZ VOLT, HOGY JÉZUSHOZ JÖTT, mert senki sem bátorította, s magában szégyenkezhetett, mint magányos ember a tömegben. Bizonyára így lehetett, mert nem volt joga ott lenni. Ma reggel senki sem mondhatja, amikor ebben a nagy gyülekezetben körülnéz: "Én itt mindenki számára idegen vagyok; senki sem ismer engem. Nekem nincs helyem az Isten gyermekei között." Sóhajtozol a bűn rettenetes érzése alatt? Meghajtod magad a saját méltatlanságod alatt? Úgy érzed magad, mint egy az elveszettek tömegében? A tömeg, amelyben volt, az nem volt figyelemre méltó; de a leprás Jézushoz jövetele igen figyelemre méltó tény; egy jelenet, mely a nézőknek értékes volt. Ezért látjuk mi ezt a szót: *"Íme! Jön!"* Igen, ő mer jönni. A tömeg helyet csinál és a leprás Jézus lábaihoz esik, imádja Őt és azt mondja: *"URAM, HA AKARSZ, MEGTISZTÍTHATSZ ENGEM."* Dicsőség legyen Istennek, hogy a leprás Jézus lábainál van, ahol végtelen szeretet és hatalom hajlik föléje. Ó, barátom, nem akarsz ebben a pillanatban te is odaesni? Nem szükséges most felkelned és valamilyen nyilvános jelet adnod, de lélekben Urunk lábaihoz leborulhatsz. Ó, hogyha Isten Lelke megmozgatna téged, hogy most Jézushoz jöjj! Téged nem a tömeg bánt, téged félrevezettek saját érzéseid; megtört szíved téged magányosságba űzött. Nos, jöjj Jézushoz, mielőtt a tömeg eloszlik. Noha angyalok és az ördög fog látni, mégis jöjj! Ó, hogyha kiálthatnám: Íme! Itt van egy bűnös, aki most azonnal és ezen a helyen Jézus lábaihoz vetette magát! Add ezt ó, Isten! Ó, Isten, Szentlélek cselekedj és működj most, kérünk téged és Jézus nevének legyen dicsőség örökre...●

Ez volt az első részünk: egy leprás jött, jóllehet senki sem segítette vagy bátorította őt. - Másodszor

II.

E LEPRÁS EGYEDÜL JÖTT. MÁSKÉNT, MINT A TÍZ LEPRÁS. Azok együtt jöttek Jézushoz, aki ennek megfelelően tette fel a kérdést: *"De hol van a kilence?"* Könnyű oda menni, ahová tízen mennek, de nehezebb egyedül menni. Sok dolog van, amit az emberek készségesen megtesznek társaságban, de mint magányosok, nem mernek megtenni. Hallgatóm, te csak egyedül vagy; s hogyha ez az egy érzi, hogy ő undorító és gonosz, s merészségnek tűnik számára, hogy egyedül Jézushoz jöjjön, mégis remélem, képes vagy így jönni. - Ennél először azt szeretném megjegyezni, hogy a leprás kétségtelenül

EZT A DOLGOT MEGFONTOLTA MAGÁBAN. Mivel sokat volt egyedül, gondolkozott arról, amit erről a nagy prédikátorról hallott, s figyelte mind tanításait, mind csodáit, és levonta belőlük saját következtetéseit. Mindig van remény egy ember számára akkor,

Megjegyzés:

● Már utána csütörtökön hálát adott Spurgeon imádságban Istennek, hogy hallott egyesekről, akiket e prédikáció az Úrhoz vezetett, és utána egy levelet olvasott fel előttük, egy szegény kitaszítottról, aki neki - anélkül, hogy nevét megírta volna - írt. Egy nyomorult és szerencsétlen, aki azon a vasárnap reggelen a Tabernákulumba ment azzal a gondolattal, hogy őt ott senki sem ismeri, mégis a prédikáció alatt bocsánatot talált és most úton van az atyai házhoz, amelyből elmenekült.

hogyha az Úr Jézus felől kezd gondolkodni: az a leggonoszabb, hogy az evangélium oly sok hallgatója a gondolatot ebből a házból kapja, de semmit sem cselekszik abból otthon. Ez az ember a tárgy felől nyugodtan, őszintén és reménnyteljesen gondolkodott el; s egy szolid, világos és praktikus következtetést vont le belőle magának. Nem elégedett meg egy egész világ felőli általános teóriával, hanem megtalált egy olyan igazságot, amely őt magát érintette. Mivelhogy ezt tette,

ARRA A KÖVETKEZTETÉSRE JUTOTT, HOGY URUNK HATALMAS A GYÓGYITÁSBAN. Bizonyára észrevettétek, hogy önmagára való tekintettel jutott erre a következtetésre. Így mondja: "Uram, ha akarod, megtisztíthatod a leprásokat?" nem. Következtetése sokkal személyesebb: *"Ha akarod, megtisztíthatsz engem."* Ez volt a csúcspont. Jézus őt megmentheti; igen őt! Már régóta hittem, hogy Isten testvéreimet megmentheti, - én ebben sohasem kételkedtem. Sohasem kételkedtem Urunk hatalmában, hogy valakit megmenthet, de amikor magamra gondoltam, az olyan esetnek tűnt előttem, amelyet az Ő mindenhatósága sem fedezhet el. Nem láttam be, hogy Jézus engem akart megmenteni. Különös, hogy amikor a bűn súlya alatt sóhajtozunk, akkor nem tagadjuk a kegyem mindenhatóságát a többi ember számára, de titkon kizárjuk magunkat a kegyelemből. Sajátos kegyetlenség ez magunk ellen, amit oly igen szeretünk. Azt gondolja az ilyen ember, hogy éppen ő van a kegyelem területén kívül. Ez az ember nem volt ilyen balga. Ő így következtetett: "Én leprás vagyok. Igen, de Isten leprásokat gyógyított. A legrosszabb állapotban levő leprás vagyok; de Istennél minden dolog lehetséges. Ezt az embert Isten küldte és Isten ereje van vele: ezért azt következtetem, hogy Ő engem megtisztíthat, ha akar." Ezt jól gondolta a leprás. Szép dolog, hogy egy ilyen értelmes és igaz következtetésre jutott. Kívánom, hogy itt mindenki ilyen következtetésre jusson. Jóllehet önmagadat el kell ítélned, jóllehet a legkeményebb kifejezés, amit használhatok, és ezzel nem rágalmazod meg magad, mégis eljuthatsz ide, ha mindent átgondolsz: "Krisztus téged megmenthet, hogyha akar." Téged nem zárt ki valamilyen írott ige az Üdvözítő szeretetéből és hatalmából. Hogyha te gonoszabb vagy, mint más, úgy az Isten végtelen kegyelme annál többet fog látni a megmentésedben. Jézus megmenthet téged - igen, téged.
Miközben az ügyet átgondolta,

EGY SARKIGAZSÁGOT LÁTOTT MEG: MINDEN URUNK AKARATÁTÓL FÜGG. Egyesek úgy gondolják, hogy a leprás mintegy kételkedett Jézus jóakaratában. Én ezen magyarázat helyességében igen kételkedem. Ő egyszerűen egy nagy igazságot mondott ki. Az egész cselekvés az Úr akaratától függ. Az Ő akarata gyógyító erő forrása volt. Kételkedik valaki abban? A megmentés munkájánál egyes prédikátorok folyton az emberi akarat szabadságának szereznek érvényt; én ezt nem vitatom, de szeretném ugyanennyire érvényesíteni az isteni akarat szabadságát. Krisztusnak joga van azt megmenteni, akit akar; és jóllehet, Ő mindenkit megment, aki benne bízik, de ez sincs az Ő akarata nélkül. Azt mondta ennek az embernek: *"Akarom!"*; és nincs példa egy sem az írásban, hogy valaki gyógyulást kért, s Ő ezt mondta volna: "Nem akarom!" Mégis megmentő kegyelme korlátlan akaratának uralma alatt van; Ő egyetlen embernek sem adósa, hanem úgy cselekedhet, ahogy akar a tulajdonával. Egészen bizonyos, hogy nem valakinek az akaratán vagy futásán múlik, hanem Isten könyörületén. *"Könyörülök azon, akin könyörülök."*
Ez az ember magányos gondolataiban az igazságnak ezt az arányát megtalálta. Látta, hogy reménysége Krisztus akaratában van; és hol lehetne jobb helyen? Félek, hogy ő ebben a dologban közületek néhányon túltesz, mert a saját akarata helyes volt; s félek, hogy közületek néhánynál az akarat még nincs rendben. Magától értetődő, hogy a leprás akarata az igazságra irányult és ezért ment Jézushoz. Jézus készséges. Ő nem félt e tekintetben. Szeretném, ha minden kereső tudná, hogy megmentését most Jézus akarata munkálja. Titeket jóindulatúan elfogad, és bizonyosan jóindulatú, hogy szabadulást adjon. Hogyha megmentettek lesztek, úgy ez nem azért lesz, mivel megérdemlitek, hanem mivel Ő szabadon ad, ahová neki tetszik, a szívének királyi nagylelkűsége szerint. Ez a férfi nagy igazságot talált, amikor belátta, hogy a gyógyulása az Üdvözítő akaratától függ. Ezért boldog reménységgel alávetette magát ennek az akaratnak. Nem tudhatta boldog bizonyossággal, hogy meg fog-e gyógyulni, mert Jézus még nem beszélt róla; de bizonyos volt, hogy Ő megteheti, ha akarja. Nagyszerű Jézus mindenhatóságában hinni az üdvösség dolgában. Nekünk nagy előnyünk van a leprással szemben, mert tudjuk, hogy Ő minden bűnöst meg akar menteni, aki hozzá jön. A leprás Krisztus elé állt és valójában ezt mondta: *"Itt vagyok Uram; Te látod milyen nyomorult teremtés vagyok; betegebben nem is jöhetnék hozzád; mégis, hogyha Te akarod, megtisztíthatsz engem. Átadom magam neked!"* Bensőségesen imádkozott, ámde több volt néma megjelenésében, mint szavaiban; Jézus tudta, mit gondolt.
Ez praktikus következtetés volt, amelyre ez az ember a magányos gondolkodásában eljutott, és az Úr előtt teljesen saját szavaival fejezte ki magát. Nem kölcsönzött az imakönyvből, vagy

áhítatos könyvből. Tényleg sajátos jellegű férfi volt, aki mindenki mástól különbözött. Magányos gondolatainak eredménye döntő tett volt, s merész hitvallású tett Jézus mindenhatóságáról.

HÓDOLT JÉZUSNAK, LETÉRDELT ELŐTTE ÉS IMÁDTA ŐT. Azt hiszem, ezt azért tette, mert teljesen meg volt győződve Jézus Istenségéről, mert nem gondolom, hogy ezt mondta volna: *"Ha akarsz, megtisztíthatsz engem"*, hogyha nem hitte volna, hogy Jézus Isten. S Üdvözítőnk nem mondta: "Kelj fel, ne imádj engem, mert én csak egy ember vagyok, és ha engem imádsz, az merő bálványimádás lenne." Üdvözítőnk nem utasította vissza az isteni tiszteletet, hogyha követői mutatták be előtte. Ő azt elfogadta, mint valami jogszerűt, mivel nem tartotta zsákmánynak azt, hogy Ő Istennel egyenlő. Ez a férfi bízott abban, akit ő imádott, és imádta azt, akiben bízott. Tiszteletteljes, alázatos, sürgető imádsággal előterjesztette ügyét, és az Üdvözítő kezébe helyezte. Ó, kedves hallgatóim, bárcsak utánoznátok őt! Lelkem sóvárog az után, hogy így történjen.

A LEPRÁS EGYEDÜL JÖTT, S NEM BARÁTAI BESZÉLTÉK RÁ. Félek, hogy némely ember más sürgetésére lép be a gyülekezetbe. Némelyek azt gondolják, hogy azért hisznek Jézusban, mert ez komoly gondolkodású barátjuknak örömet szerez: ez ártalmas. A leprás nem egy ébredési összejövetelnek volt a szülötte, hanem a kegyelemnek gyümölcse volt. Nem ment egy utóösszejövetelre, hogy ott minden Jézus után igyekezőt lásson, s hogy hasonló érzése legyen. Nem! Ő egyedül jött, meggyőződéssel jött, és Jézus lábaihoz hajolt. Azt akarom, hogy azok, akik vallásos befolyástól esetleg teljesen mentesek, akiknek nincs anyjuk, aki megőrelné őket és aki érettük imádkoznék; nincs barátjuk, aki nekik isteni dolgokról beszélne, azok ennek ellenére jöhetnek Jézushoz. Nektek szükségetek van Üdvözítőre. Érzitek, hogy ez így igaz? Hogyha mások nem is követnének, ti mégis jöjjetek Jézushoz! Jöjjetek egyedül! Jöjjetek azonnal Krisztushoz, és vessétek magatokat az Ő lábaihoz! A megfontolt, egyedüli hívő gyakran a legjobban megtért, mert őbenne lehet a legjobban megbíznunk. Szívesen fogadom azokat, akik nem utánzók, hanem a saját útjukon jönnek Jézushoz. Egyesek vallásos felindulás idején magukon kívül voltak, és megtértnek tartották magukat, noha nem is voltak megtérve. Némelyek bevallják, hogy azért vallásosak, mivel testvéreik, nővéreik és barátaik is azok, de ez nem elegendő. A leprást állítom elétek, mint a bátorság példáját, aki egyedül jön Jézushoz, akár jön más, akár nem. Ennél az egy pontnál tartottam magam eddig és egész idő alatt az Úrhoz imádkoztam, hogy minden megtéretlen hallgatóm most Jézushoz jöjjön. Befejezem azzal, hogy

III.

EZT AZ EMBERT URUNK MEGJUTALMAZTA JÖVETELÉÉRT. Ő gondoskodott arról, hogy ne haszontalanul jöjjön. Szegény lélek. Mennyire szenvedett és félt a borzasztó haláltól, s nem akkor kezdett Jézushoz jönni, amikor Urunk részvétével jutalmazta meg őt. Ránézett egy pillantással, amely más volt, mint bármelyik, amelyet a leprás kapott eddig. Hogyha más pillantotta meg, elmenekült előle, oly gyorsan, ahogy tudott. Hogyha maguk előtt látták, a tekintetüket elfordították a borzasztó látványtól. Senki sem szánta a leprásokat ebben az időben, mert olyannak tartották őket, mint akit Isten ver. Az emberek között borzalom tárgyai voltak, mivel úgy szemlélték őket, mint a Mindenható haragjának tárgyait. De amikor Jézus a szenvedőt látta, akkor Márknál úgy olvassuk, megszánta őt Jézus. Nem hiszem, hogy a görög szót teljesen vissza tudom adni. Alig vagyok képes kimondani, annyi mássalhangzó van benne összetorlódva. Láttatok már férfit a meghatódottságtól legyőzve? Könnyei előtörnek. Urunknak egész lelke megrendült. Lelke mélyéig felindult. Meghatódott az együttérzéstől. Mihelyt a leprást lábainál látta, a pillantása már azt mondta: "Ó, szegény lélek, mennyit szenvedtél! Az utálatosság mily állapotába jutottál! Az emberek számára te olyan vagy, mint egy élő trágyadomb; de én nem vetlek meg téged, szeretlek, s veled érzek." Nos, hallgatóm, hogyha te Krisztushoz akarsz jönni, téged éppen így elfogad. Hogyha szomorkodsz, veled szomorkodik. Hogyha te undorodsz a bűntől, Ő még jobban undorodik attól, mint te; de részvéttel van a bűnösök iránt. Ő szánakozik nyomorúságos állapotunk miatt. - Amikor ez az ember eljött Jézushoz, jutalomban részesült azzal, hogy

AZ ÚR MEGÉRINTETTE ŐT. Senki más nem érintette volna meg ezt az embert. Péter, Jakab és János és a többiek a ruháikat összefoghatták, nehogy érintkezésbe kerüjenek vele. S a tömegben nem volt nehéz utat törni, mert az emberek utat nyitottak előtte. Így szabadon átmehetett közöttük. De most az Üdvözítő megérintette őt. Valami csodálatos vigasztalás volt ebben az érintésben. Egy hölgyről hallottam, aki szegény, nyomorék gyermeket fogadott magához. Talán egyet, aki oly torz, beteg, kedvetlen és állandóan síró volt, hogy senki sem érzett szeretetet iránta. Ő ápolta a gyermeket, de abban sem volt öröm, mert amit tett is, mindig könnyezve és szeretetlenül tette. A jó asszony sajnálta a gyermeket, de nem tudta

szeretni. Amikor egyszer a szegény teremtés az ölében volt, s az asszony elaludt és azt álmodta, mintha Jézus jött volna, föléje hajolt és azt mondta neki, hogy az ő lelke is beteg és nyomorúságos az Ő szemében, de hogy Ő mégis szereti őt, és ezt akarja neki kinyilatkoztatni. Amikor felébredt, ránézett a szegény, nyomorult gyermekre és ismét undort érzett tőle, mivel az oly nyomorult, undorító volt. De a vízió hatalma alatt, amit látott, az undor érzése eltűnt, nagy melegséget érzett, a kicsit kebléhez szorította, és megcsókolta a szegény, csúf arcot. A gyermek felnyitotta csodálkozva a szemét, mert sohasem csókolták azelőtt, és ezáltal egy új világ tárult fel előtte. Hálás, vidám, türelmes lett, és többé nem volt teher az ápolóinak. Mire képes egy kicsinység! Éppen így gyógyít minket Urunk személyes érintése. Az Ő érintése valójában azt mondta a leprásnak: "Én nem undorodom tőled; nem tartom magam távol tőled. Igen közel akarok jönni hozzád. Neked egy mennyei fertőzést akarok hozni, és te a betegség helyett az egészségemből kapsz." Jézus Krisztus, az Úr hozzád akar jönni, szegény kereső, és téged akar megérinteni, és azt akarja neked adni, mint a testvérednek és a barátodnak. Kedves lélek, hogyha te Krisztust akarod érinteni, akkor Ő fog téged érinteni; s hogyha hiszel benne, akkor Ő kinyilatkoztatja magát neked, és ezen a reggelen, amikor nem látsz más képet, mint leprás önmagadat, hazamégy és nem látsz más képet, mint az emberré lett Istent, aki a te megmentésedben dicsőíti meg magát. Az Úr megjutalmazta megalázkodását ezzel a parancsszóval:

"AKAROM." Ahogy már mondtam nektek, Jézus sohasem mondja egy kereső léleknek: "Én nem akarom", hanem ha te a lábaihoz veted magad, és hiszed, hogy Ő téged megment, azt fogja mondani: *"Akarom".* Ez az "akarom" egy császárnál nagy hatalmat jelent a birodalmában. Ha Krisztus mondja *"akarom"*, akkor a halált és a poklot előzi maga elől, legyőzi a betegséget, előzi a kétségbeesést és elárasztja a világot irgalmassággal. Az Úr *"akarom"*-ja elveszi a te bűn-leprádat, és téged teljesen egészségessé tesz. Ebben nincs tévedés. Téged hallgatóm, éppen téged, akire ebben a pillanatban nézek, hozzád küldve az Úr az üdv igéjét. - E férfi jutalmaként az Úr a gyógyulást adta, és hogy a csoda nagyobb legyen, azonnal meggyógyult.

"ÉS AZONNAL MEGTISZTULT A LEPRÁTÓL". Hogy milyen nagy változás következett be, azt nem vagyunk képesek elmondani. Egy csodát elemezni ízléstelen. A test minden része régóta rendetlenségben volt, némelyik váladékanyag mérgezett volt és némely véredény szétrombolódott, és mégis parancsot adott: *"tisztulj meg!"*, s a leprás szétrombolódott teste helyreállt. Az, Aki megalkotta, helyre tudja állítani. Isten a bűnöst egy pillanat alatt szentté tudja változtatni? Igen. Ő megteheti azt. A Niagara a szikla lejtőjéről zuhan alá, s a Mindenható ezt az áradatot megfordíthatja, hogy visszafelé folyjon? Isten minden dolgot megtehet. Az erkölcsi világban Ő éppoly hatalmas, mint a külső világegyetemben. A szív kemény, mint a gyémánt, vagy olyan, mint az alsó malomkő, Ő azt puhává teheti? Igen, egy pillanat alatt puhává teheti, olyanná, mint a vérző hús. Hiszed te ezt? Hogyha igen, vesd magad alá ennek az isteni erőnek és kérd, hogy ez megtörténjen tebenned. Hidd el kételkedés nélkül, hogy Jézus emberré lett Isten, és ezért teljes hatalma van az emberi természet felett, megbocsáthat és megtisztíthat. Jézus megmenthet téged akkor is, ha a pokol nyitott torkában állsz. Jézus megmenthet téged, hogyha te magad vagy a rothadás, mivel te olyan hosszan az élvezet és a hitetlenség piszkos lúgjába voltál beáztatva. Ő téged egyetlen szavával olyanná tehet, mint a fehér hó. Hiszed ezt? Hogyha hiszed, én mondom, kiállod a próbát. Ha aláveted magad Krisztusnak, Ő Üdvözítőd lesz. Azt fogja mondani: *"Akarom, tisztulj meg!"*

NOS, BEFEJEZÉSÜL: AZ IRGALMASSÁG KAPUJÁT ISTEN TÁGRA NYITOTTA, és ti nem akartok bemenni? Ó, ha a Szentlélek rejtett ereje szelíden hajlandóvá tenne titeket erre! Isten segítségével egy nagy hálót vetettem ki, és remélem, közületek néhányan belekeveredtek ebbe a hálóba. Érettetek a szülés félelmében vagyok ezen a napon, amíg ti Jézus számára megszülettek. Mégegyszer elmondhatjuk: E LEPRÁS NEM LETT BETEGEBB AZZAL, HOGY JÉZUSHOZ JÖTT, mert ő már *"teljesen leprás"* volt és az Úr nem utasította el. Jézushoz intézett kérése által ő nem veszíthetett. És te, hallgatóm? - hogyha te Jézusban akarsz bízni, nem leszel azzal betegebb. Te már nem mehetsz tönkre, hogyha Jézushoz jössz. Nos, szeretteim, nem lehet Jézusnál olyasmi, hogy egy bűnöst elutasít, aki őhozzá jön. Ő azt mondta: *"Aki énhozzám jön, azt ki nem vetem".* Hogyha leprás is, hogyha példa nélkül, igéret, meghívás nélkül jön is, hogyha csak jön, az Úr őt semmiképpen vagy semmi módon ki nem veti. Az evangélium hívása: "Jöjj, és légy üdvözülve."

JÉZUS SZERETI AZ EMBEREKET EGÉSZSÉGESNEK LÁTNI. Nem gyönyörködik a betegségben és a fájdalomban. Számára öröm, ha az emberek lelkét megtisztíthatja és egészségessé teheti. Te boldog leszel, hogyha téged Krisztus megment; de Krisztus még boldogabb lesz, mivel eggyel több lesz azok száma, akikért nem hiába szenvedett keresztet. Urunk

emlékezik a borzalmas fára, amely által Ő minket a pokolból felemelt, emlékezik a halál félelmére és véres izzadságára, a keresztre és a szenvedésre, és részvéttel van a bűnösök iránt, akikért Ő meghalt. Gondoljatok Urunk szenvedésére, és bízzatok benne, bízzatok Benne teljesen és egyedül! Ugyanakkor nézzetek Őreá, mint élőre, aki halott volt és él örökkön örökké; e pillantás által élni fogtok. Ebben a pillanatban imádjátok Őt! Boruljatok a lábaihoz! Mialatt ebben a székben ültök, szívetek győzettessék le az Isten Fiától, és adjátok át magatokat neki, hogy Ő is örök üdvöt adhasson nektek! Oly igaz, mint ahogy az Úr él, hogy ha te szegény, magányos az Úr Jézus Krisztusban hiszel, akkor megmentett vagy. Eredj el békességben és örvendezz mindig a nagy üdvösségnek, amelyet Ő adott neked, és pillants rá mindig többet és többet életed minden napján. Arra gondolok, hogy én január 8-án sok évvel ezelőtt Krisztusra pillantottam; és imádkozom, hogy most szeptember 7-én, Ő tegyen engem eszközévé abban, hogy másokat hozzá vezessek, hogy ők is rápillantsanak és éljenek. Miért ne? Kedves férfiak és asszonyok, akik Krisztuson kívül vagytok, miért nem pillantotok most Krisztusra? Szívem összetörik a kívánságtól, hogy ti rögtön megszabaduljatok. Az élő Isten Lelke vonjon Krisztushoz titeket és nevének legyen dicsőség örökkön örökké!

Ámen.

Fordította: Papp János
/Békéscsaba/

"Soha nem leszel jó azoknak, akik nem fogadják el az általad hirdetett üzenetet."
/?/

Érthetetlen

Egy lelkipásztort felkereste egy ember és így szólt: "Tisztelendő úr, én nem tudom megérteni a Római levélnek ezt a versét: Jákóbot szerettem, Ézsaut gyűlöltem. Hogyan lehet, hogy Isten nem szerette Ézsaut?" A lelkipásztor így felelt: "Én meg az első felét nem értem. Hogyan szerethette Jákóbot és hogyan szerethet engem, ez előttem a legnagyobb rejtély és a legcsodálatosabb dolog..."

Üzenet az Ige hirdetőinek:

"Az emberektől való rettegés csapdába ejt,
de aki az Úrban bízik,
az oltalmat talál."
/Péld 29:25/

Neked is szól!

Istentől ihletett lélekkel, elragadtatott szavakkal szólott egy prédikátor a templomban a mennyei dicsőségről, melyet Isten készített az Őt szeretőknek. A hátulsó padban egymás mellett ült egy anya meg a fia és mindketten feszült figyelemmel hallgatták a prédikációt. Egyszer csak a fiú lopva egy pillantást vetett az anyjára és látta, hogy az alig bírja könnyeit visszatartani a megindultságtól.

Hazafelé menet a fiú így szólt anyjához:
- Miért sírtál, anyám? Hiszen te bizonyára ott leszel azok között, akik a mennyei dicsőségbe bemennek!
- Nem is magamért sírtam, fiam, - felelt a bánatos anya - hanem azért, hogy te még mindig olyan vak vagy a mennyei dolgok látására.

"Jobb regula..."

Epiphanius püspök egyszer vendégül látta házánál Hilarion remetét. Amikor szárnyashús került az asztalra, a vendég szabódott. "Amióta magamra öltöttem a remete-gúnyát, soha nem éltem olyasmivel, amiben élet volt." "Én pedig - felelte Epiphanius - amióta ezt az öltözetet viselem, soha nem engedtem meg, hogy lenyugodjék a nap valaki fölött, akinek panasza van ellenem, vagy hogy bennem maradjon panasz valaki ellen."

"Atyám! - válaszolt erre Hilárion - a te regulád jobb, mint az enyém."

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK ESEMÉNYEI

MISSZIÓI KONFERENCIA

IDŐPONTJA: 1993. március 13. szombaton 10-től 17 óráig

HELYE: Budafoki Baptista Imaház

CÉLJA:
- missziónk áttekintése, részterületek vizsgálata
- információ, véleménycsere
- jövő felé tekintés
- könyörgés, hálaadás

Szeretnénk ezen a konferencián ténylegesen a hazai baptista missziónkkal foglalkozni, feltérképezni értékeinket, hiányosságainkat. Tapasztalatot cserélni, tanulni egymástól, bátorítani egymást. Szekcióüléseken lehetőség lesz egy-egy részterületen folyó munka ismertetésére, a további tevékenység átgondolására, összehangolására.

Reméljük, hogy minden szolgatársunk megragadja ezt az alkalmat is kapcsolataink erősítésére, az Úrtól kapott küldetésünk kiszélesítésére, elmélyítésére.

/Hamarosan bővebb információt küldünk mindenkinek./

Elnökségi tájékoztató

1. Istennek legyen hála, hogy meghallgatva imádságainkat, 1992. december 31-vel visszakaptuk a Benczur utcai épületet, ahova majd rövidesen szeretnénk áttelepíteni a Szövetségi Irodánkat.

2. A Teológiai Akadémia hallgatói meghívás szempontjából a Misszióbizottság felügyelete alá tartoznak. Első szolgálati helyre történő meghívásukban figyelembe kell vennünk a missziós igényeket és nem fogadhatunk el önálló kezdeményezéseket, döntéseket, meghívásokat, (mint ez történt Eszes Zoltán esetében, aki IV. éves hallgatóként önállóan döntött a Péceli Gyülekezet meghívása felől.)

3. Lelkipásztorok helyváltoztatása:

- Bartos Zoltán (Bogyiszlói Körzet) elfogadta a Csömör-Cinkotai Gyülekezet meghívását.

- ifj. Révész Lajos IV. éves hallgató a Szeghalom-Okányi Körzet meghívását fogadta el.

- Eszes Zoltán IV. éves hallgató a Péceli Gyülekezet meghívására mondott igent.

- Dr. Almási Tibor 1992 december 31-én letette szolgálatát a Hajdúböszörményi Gyülekezetben. Függetlenített módon kíván kutatói munkát végezni, előadásokat tartani, könyveket írni.

4. Kérjük az ügyintéző lelkipásztorokat, hogy a Lelkipásztor-meghívó leveleket egy példányban juttassák el a missziói titkárnak, illetve a meghívást elfogadó lelkipásztor is tegye meg, hogy erről a mindannyiunkat érintő kérdésről értesítse a Szövetségi Irodát is.

KÖSZÖNJÜK!

5. Kérjük testvéreinket, szolgatársainkat, hogy amennyiben északi, keleti vagy déli szomszédainkhoz, testvéreinkhez utaznak, jelezzék a titkárnőnek, mert sok esetben van valamilyen küldemény, mely ottani testvéreket, gyülekezeteket segíthet. Az ilyen testvéri, szolgatársi segítséggel gyorsabban, biztosabban jut célba a küldemény.

6. A Békési Gyülekezet fiatalok közötti szolgálatra - a gyülekezet soraiból - egy arra alkalmas fiatalembert, Durkó Istvánt állította munkába, fizetett alkalmazottként, segítve ezzel a lelkipásztor és a gyülekezet missziós munkáját. Javasoljuk követni ezt a példát más gyülekezeteknek is, akiknek anyagi helyzete ezt lehetővé teszi.

Az Elnökség

AZ MBE ESEMÉNYNAPTÁRA

Jeles napok, országos, missziókerületi és egyéb közérdeklődésre számot tartó események

1993.

Az eseménynaptár az 1993. január 11-ig beérkezett adatok alapján készült. Lehetne teljesebb is, de sokan még nem ismerték föl egy ilyen összeállítás jelentőségét. Hisszük, hogy ez az első ízben közölt eseménynaptár önmagáért fog beszélni, és így azok, akik hasznát tapasztalták, az adatközlők sorába állva segítik egy bővebb naptár összeállítását.

Az eseménynaptár a legtöbb esetben az esztendő végéig jelez előre egy-egy eseményfajtát. A hétközi rádióadások esetében csak az első negyedév adataira építhetünk. Reményünk szerint áprilistól új műsorszerkezet lép életbe és akkor a mainál bővebb kerettel számolhatunk. Ha ez nem következne be, akkor a hátralévő negyedévben még további 8 félórára kerül sor.

Előfordulhat, hogy a rendezők egy-egy általuk megadott időponttól évközben eltérnek, ha erről időben értesítenek minket, a változást közhírré tesszük.

Az események egy részét a Békehírnök is fölveszi munkaprogramjába, és róluk hírben, tudósításban tájékoztatja az olvasókat. A rendezőket kérjük, hogy a fennmaradó többi eseményről ők szervezzék meg a tájékoztatást.

Az MBE Elnöksége

JANUÁR

1. P. Újév napja
12. K. MISSZIÓBIZOTTSÁG
14. Cs. Alkotmányozó Bizottság
17. V. 10.05 Kossuth Rádió - Baptista Istentisztelet az Újpesti Imaházból
Az Ökumenikus imahét megnyitó istentiszteletе Újpest
26. K. Budapesti LMK - Budapest - Váci út
28. Cs. 6.15 utánTV2 Napkelte /3 perces baptista áhítat/
29. P. 13.30 Kossuth Rádió - Az Úr közel /Baptista félóra/
30. Sz. Vasárnapi Iskolai Bizottság

FEBRUÁR

2. K. Budapesti Missziókerületi Gyülekezeti-munkás találkozó
Budapest - Wesselényi u.
Északi Missziókerület LMK - Eger
Tanügyi Bizottság
7. V. BAPTISTA VILÁGSZÖVETSÉG VASÁRNAPJA
9. K. SZÖVETSÉGI TANÁCS
12. P. - 14. V. Dunántúli Missziókerület Ifjúsági Találkozója
Balatonszemes
16. K. Budapesti lelkipásztornék imaórája - Szövetségi Székház

17. Sz. Déli MK LMK - Dömsöd
19. P. 13.30 Kossuth Rádió - Az Úr közel /baptista félóra/
20. Sz. Budapesti MK területi összevont énekóra - Újpest
Dunántúli Mk Missziómunkás találkozó - Csetény, Komló
Déli MK Tanulmányi nap
21. V. Du. TV1 Örömhír - 20 perc a Billy Graham Satellit '93 előzetese
27. Sz. Budapesti MK Választó Közgyűlés - Bp.- József u.

MÁRCIUS

1. H. Déli MK Vasárnapi Iskolai Munkások - Kiskörös
6. Sz. Budapesti MK Ifjúsági nap - Pestszenterzsébet
Budapesti MK Lelkipásztornéi Munkaközösség - Angyalföld
Déli MK pénzügyi nap - Miske
9. K. MISSZIÓBIZOTTSÁG és SZÖVETSÉGI TANÁCS
11. Cs. Déli MK LMK - Kiskunhalas
13. Sz. MISSZIÓI KONFERENCIA - Budafok
14. V. A Békehírnök vasárnapja - Célgyűjtés a Lap támogatására
15. H. Déli MK Ifjúsági Konferencia - Szeged
16. K. Budapesti Lelkipásztornéi imaóra /Aradi u./
17. Sz.- 21. V. SZATELLIT EVANGÉLIZÁCIÓ
21. V. Du. TV1 Örömhír /20 perces baptista műsor/
27. Sz. Baptista Ének- és Zenekarok Szövetsége Közgyűlése - Kispest
Északi MK Ifjúsági Találkozó - Miskolc
28. V. IFJÚSÁGI VASÁRNAP /MOBISZ/

ÁPRILIS

1. Cs.- 4. V. AZ EURÓPAI BAPTISTA KÜLMISSZIÓ KÖZGYŰLÉSE - PÉCS
2. P. - 4. V. Körösvidéki MK Ifjúsági Konferencia - Békés
3. Sz. Déli MK területi összevont énekóra - Soltvadkert
6. K. BAPTISTA TEOLÓGIAI AKADÉMIA NYÍLT NAP
Északi MK LMK - Eger
8. Cs. Nagycsütörtök
9. P. Nagypéntek
11. V. Húsvét - CÉLGYŰJTÉS AZ ALBERTIRSAI IMAHÁZ JAVÁRA
12. H. Húsvéthétfő
11.00 TV2 Baptista istentisztelet /60 perc/
16. P. ORSZÁGOS LELKIPÁSZTOR KONFERENCIA - ÚJPEST
ORSZÁGOS LELKIPÁSZTORNÉ KONFERENCIA - JÓZSEF U.
17. Sz. SZÖVETSÉGI KÖZGYŰLÉS - ÚJPEST
22. Cs. Déli MK LMK - Jánoshalma
23. P.- 25. V. Dunántúli MK Ifjúsági Konferencia - Pécs
24. Sz. BAPTISTA VILÁGSZÖVETSÉG FÉRFI IMANAPJA - KISPEST
Északi MK Lelkimunkás találkozó - Salgótarján
29. Cs. 6.10 után TV2 Napkelte (3 perces baptista áhítat)

MÁJUS

2. V. Szülők napja
8. Sz. 8.20 TV1 Jó reggelt adj, Istenem! /8 perces baptista gyermekműsor/
11. K. MISSZIÓBIZOTTSÁG
15. Sz. Dunántúli MK Missziómunkás találkozó - Győr/Kaposvár
8.20 TV1 Jó reggelt adj, Istenem! /8 perces baptista gyermekműsor/
18. K. Budapesti lelkipásztornék imaórája /Aradi u. 48./
20. CS. Mennybemenetel napja
22. Sz. Dunántúli MK Vasárnapi iskolai tanítók konferenciája - Balatonszemes
Északi MK Női csendesnap - Sajószentpéter

8.20 TV1 Jó reggelt adj, Istenem! /8 perces baptista gyermekműsor/
25. K. Budapesti MK LMK - Szentendre
Északi MK LMK - Tiszagyulaháza
27. Cs. Déli MK LMK - Szeged
29. Sz. 8.20 TV1 Jó reggelt adj, Istenem! /8 perces baptista gyermekműsor/
30. V. Pünkösd - CÉLGYŰJTÉS A NAP UTCAI IMAHÁZ HELYREÁLLÍTÁSÁRA
31. H. Pünkösdhétfő
10.05 Kossuth Rádió - Baptista Istentisztelet

JÚNIUS

1. K. Budapesti MK Gyülekezeti munkás találkozó - Pestszenterzsébet
5. Sz. Északi MK Gyermeknap - Kazincbarcika
Budapesti MK területi összevont énekóra - Újpest
7. H.- 9. Sz. BTA Szóbeli és írásbeli képesítő vizsgák
8. K. Budapesti lelkipásztornék imaórája - /Aradi u. 48./
10. Cs. Tanügyi Bizottság
BTA évzáró istentisztelet és közgyűlés
11. P. BTA felvételi vizsga
13. V. du. TV1 Örömhír /20 prces baptista műsor/
15. K. SZÖVETSÉGI TANÁCS
18. P.- 20. V. NŐKONFERENCIA - Tahi
20. V. Déli MK Konferencia - Dunavecse
21. H.- július 3. Sz. EGYHÁZZENEI TANFOLYAM - Újpest
26. Sz. 50 ÉVES A MAGYAR ÖKUMENÉ
Északi MK Ifjúsági találkozó - Lénárddaróc

JÚLIUS

4-9. Országos Ifjúságvezető képző Tanfolyam - Vác
12. H.- 18. V. Családi, vegyes hét - Tahi
18. V. Déli MK Konferencia - Baja
Északi MK Szabadtéri konferencia - ?
29. Cs. 6.10 után TV2 Napkelte (3 perces baptista áhítat)

AUGUSZTUS

1. V.- 9. H. MOBISZ IFJÚSÁGI KONFERENCIA - Bodajk
9. H.- 19. Cs. Családi vegyes üdülés - Tahi
20. P.- 22. V. ORSZÁGOS KONFERENCIAI NAPOK - TAHI
22. V. Északi MK Konferencia - Noszvaj
23. H.- 26. Cs. ORSZÁGOS LELKIPÁSZTORTOVÁBBKÉPZŐ TANFOLYAM - Berekfürdő
28. Sz. ORSZÁGOS GYÜLEKEZETI MUNKÁS /"DIAKÓNUS"/ TALÁLKOZÓ - Tahi
29. V. Déli MK konferencia - Dömsöd

SZEPTEMBER

4. Sz. Északi MK Ifjúsági nap - Boldva
11. Sz. Dunántúli MK Nőkonferencia - Balatonföldvár
14. K. MISSZIÓBIZOTTSÁG
15. Sz. Déli MK LMK - Kiskörös
18. Sz. Dunántúli MK Missziómunkás találkozó - Balatonszemes/Tatabánya
Északi MK Lelkimunkás találkozó - Ózd
25. Sz. Budapesti MK Nőkonferencia
26. V. 10.05 Kossuth Rádió - Baptista istentisztelet
Dunántúli MK Ifjúsági Csendesnap - Székesfehérvár
28. K. Északi MK LMK - Miskolc

OKTÓBER

1. P. BTA házi évnyitó
2. Sz.Vasárnapi Iskolai Konferencia - Kispest
3. V. Du. TV1 Örömhír /20 perces baptista műsor/
9. Sz.- 10. V. A 100 éves Nap utcai imaház jubileuma
12. K. SZÖVETSÉGI TANÁCS
19. K. Budapesti lelkipásztorné imaóra
Déli MK LMK - Orgovány
28. Cs. 6.10 után TV2 Napkelte (3 perces baptista áhítat)
31. V. REFORMÁCIÓ VASÁRNAPJA

NOVEMBER

1. H. BAPTISTA VILÁGSZÖVETSÉG NŐI IMANAPJA
6. Sz.Körösvidéki MK Közgyűlés - Gyula
9. Sz. MISSZIÓBIZOTTSÁG
12. P.- 13. Sz. Dunántúli MK Közgyűlés - Pécs
13. Sz. Északi Mk Közgyűlés - Miskolc
16. K. Budapesti lelkipásztorné imaóra
20. Sz. Déli MK Közgyűlés - Baja
Budapesti MK területi összevont énekkara - Újpest
21. V. Örökkévalóság vasárnapja
27. Sz. Budapesti MK Közgyűlés - József u.
28. V. Ádvent 1. vasárnapja
30. K. Északi MK LMK - ?

DECEMBER

4. Sz. Tiszántúli MK Közgyűlés
Budapesti lelkipásztornéi munkaközösségi ülés
7. K. SZÖVETSÉGI TANÁCS
16. Cs. Déli MK LMK - Soltvadkert
24. P. Szenteste
25. Sz. Karácsony 1. napja - CÉLGYŰJTÉS A BTA JAVÁRA
26. V. Karácsony 2. napja
31. P. Óév estéje

JAVASOLT ÜLÉSNAPOK A SZAKBIZOTTSÁGOKNAK

JANUÁR	4-10.	NŐBIZOTTSÁG
FEBRUÁR	1- 6.	TANÜGYI BIZOTTSÁG
MÁRCIUS	21-26.	TÖRTÉNELMI BIZOTTSÁG
	21-26.	DIAKÓNUS BIZOTTSÁG
MÁJUS	3- 8.	NŐBIZOTTSÁG
JÚNIUS	7-12.	TANÜGYI BIZOTTSÁG
		VASÁRNAPI ISKOLAI BIZOTTSÁG
AUGUSZTUS	28.	KIBŐVÍTETT DIAKÓNUS BIZOTTSÁG
SZEPTEMBER	5-10.	TANÜGYI BIZOTTSÁG
		NŐBIZOTTSÁG
OKTÓBER	3- 8.	TÖRTÉNELMI BIZOTTSÁG
		VASÁRNAPI ISKOLAI BIZOTTSÁG
DECEMBER	5-10.	DIAKÓNUS BIZOTTSÁG
		TANÜGYI BIZOTTSÁG

Tudósítás a Szövetségi Tanács üléséről

1992. december 18.

A Szövetségi Tanács ülése a megjelölt napon 10 órakor kezdődött a szövetségi Székház 2. emeleti tanácstermében.
1. Bevezető áhítaton Győri Kornél főtitkár testvér a Jel 16:15 alapján buzdított imára, majd az érdemi munka legfontosabb előkészülete, az egyenkénti imádkozás következett.

2. A napirend második pontjaként a köszöntések következtek. Ennek most különös fontossága volt, mert a missziókerületi választások nyomán új küldöttek érkeztek több helyről is. Az új szabályzat adta lehetőségekkel élve több missziókerület nem elnökével képviseltette magát, hanem egy másik lelkipásztor, valamint a missziókerület felhatalmazott presbitere kiküldésével.

3. A napirend elfogadása és a határozatképesség megállapítása, majd

4. az előző tanácsülés jegyzőkönyvének ismertetése, elnökségi referátumok és a folyó ügyek jelenlegi helyzetének áttekintése következett.

5. 1992. december 15-én tartotta évi közgyűlését a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa. E közgyűlésről Győri Kornél főtitkár testvér tartott beszámolót, melyet külön is részletesebben ismertetünk.
Itt említjük meg Egyházunknak azt az elhatározott szándékát, hogy a MEÖT-ben aktivizálódni kíván, minden módon keresni a jót, az előremutató lépéseket. Célunk, hogy némely, csupán formálisnak nevezhető mozzanat helyett céltudatos és hatékony intézkedések szülessenek.

6. Az 1993. évi eseménynaptár időpontjainak egyeztetése következett. Az ESEMÉNYNAPTÁR teljes terjedelemben lapunkban megtalálható.

7. A következő évi TV és rádió programok kínálta lehetőségeinket vizsgálva elhangzott, hogy sikerült 1993-ra eddigi pozícióinkat megőriznünk, annak ellenére is, hogy a változatlan műsoridőre több felekezet nyújtott be igényt. További baptista műsoridő bővítésre az eddigiekben biztosított időkereten belül sajnos nincs lehetőség. Ha megkapják az úgynevezett kisegyházak a szombati napra kért bővítést, akkor ez adhat számunkra is némi többlet-lehetőséget.
Elhangzott továbbá, hogy a hétköznapi egyházi műsorok eleinte tisztán hír és magazin jellegűek voltak. Határozott kérésünkre kerülhetett bele egy ötperces istentiszteleti rész is.
Az Örömhír című vasárnap délutáni TV program ideje 5 perccel növekszik, így összesen 20 perces lesz a teljes műsorideje. Ez kimondottan magazin-jellegű adás, amelyben közvetett módon, képi nyelven hirdetjük az evangéliumot.
A Tv2 biztosít számunkra egy istentiszteleti műsoridőt húsvét hétfőre.
A Jóreggelt adj Istenem szombat reggeli hittan jellegű műsor időtartama 8 perccel növekedett. A műsoron osztozó protestáns egyházak azt tervezik, hogy szeptembertől közösen elfogadott "tanmenethez" igazodva készítik e műsorokat.
A Tv- és a rádió-istentiszteletek színhelyének megválasztása nem teljesen rajtunk múlik. A Tv adások helyszínénél a jó hangzás mellett fontos az, hogy szép is legyen az imaház, a rádióadásnál az akusztikai szempontokat kell csak kielégíteni. (Pl. legyen jó az orgona, énekeljen szépen a gyülekezet, stb.). Bár időnként kívánatos lenne, a vidéki helyszínek most még nem kerülhetnek számításba. A Tv költségvetése jelenleg a vidéki kiszállások fokozottabb pénzigényét nem tudja biztosítani.
Révész Árpád elnök testvér beszámolt arról, Csiszér Ferenc producer a Tv részéről megígérte: hogy egy Örömhír keretében a Satelit evangélizáció előzetese is a képernyőre kerül. Ez kitűnő lehetőség - ajándék -, ismerve a reklám-hirdetések hatalmas költségigényét.
A Tv és rádió adások időpontjait az eseménynaptár közli.

8. A Szövetségi Tanács napirendre tűzte az egyházi ingatlanok biztosításának rendezését. Jelenleg mintegy 130 EVA /Egyházi Vagyon/ és 30 CSOB /Családi Otthon Biztosításunk/ van az ÁB-AEGON Általános Biztosító Rt.-nél. S mint elhangzott, megelégedésünkre.
Javaslat-tervezetként elhangzott, hogy a közgyűlés mondja ki a kezelők egyházi vagyon biztosítási kötelezettségét.
Nyitott kérdés egyenlőre, hogy a biztosító/k/ által későbbiekben visszafizetendő bonusz összegét milyen célra fordítsuk. Lehetséges ezt egy építési segélyalapba fektetni, illetve a Szövetségi Irodában egy tömegben kezelt biztosítási ügyek felelősének az illetményét is ebből az összegből lehetne fedezni. E kérdést

is a Közgyűlés lesz hivatott eldönteni.

9. Varga Boldizsárné gazdasági igazgatónk beszámolójában ismertette Egyházunk pénzügyi helyzetét.

A három nagy építkezés /Teológia, Tahi és Balatonföldvár/ esetében az eddig erre a célra befolyt összegnél már 3 millió forinttal többet fizettünk ki más területről átcsoportosított pénzből.

A Misszióiskola még nem szerepelt az 1992-es költségvetésben. A Művelődésügyi Minisztériumtól még ez ideig nem érkezett meg a misszióiskola normatív támogatása. Ha késik is ez az összeg, 1992. szeptember 1-jéig visszamenőleg meg fogjuk kapni. Természetesen az ösztöndíjak kifizetését nem köthettük a támogatásból származó összeg megérkezéséhez, így azt más forrásból előlegeztük.

Jelentősen megnövekedtek az élelmezési és a fenntartási költségek, melyeket nem lehet áthárítani a tanulókra.

Mindez összességében nagy terhet jelent a Szövetség pénzügyi egyensúlyának megtartásában, s komoly feladatot ró a pénzügyek felelőseire.

10. Kérelmek, segélyek egyéb pénzügyi kérdések:

a/ Gátfalu /Ukrajna, Kárpátalja/ gyülekezeti házának építési támogatása ügyében - erről a Szövetségi Tanács 1992. június 30-i ülésén határozatot hozott - és ezzel párhuzamosan a Kárpátalja magyarlakta területeinek missziói segélyezése kérdésében is döntés született. Várhatóan 1993. tavaszán Egyházunk Elnöksége és a határ-közeli lelkipásztorokból alakított küldöttség helyszíni látogatást tesz a Kárpátalján, és így áttekintik az ottani helyzetet, megvizsgálva a segítségadás leghatékonyabb formáit.

b/ Vargáné testvér összefoglaló értékelésben beszámolt a MABAVIT pénzügyi dolgainak lezárásáról. Említést tett dr. Fodor Gábornak, a Parlament Etnikai Kisebbségi és Vallásügyi Bizottsága vezetőjének leveléről, melyben

- elismeri a benyújtott elszámolás alapján, a jó gazdálkodás tényét,
- szól a pénzügyi beterjesztés elvi jóváhagyásáról,
- s arról, hogy a fönnmaradó összeget egyházunk előmenetelét szolgáló célokra használjuk fel.

c/ Az IMÉKA kölcsönök ügyében elhangzott, hogy jelenleg csupán kifolyó pénzről lehet beszélni, mert a kölcsönt felvett gyülekezetek jelenleg még nem fizetik a törlesztő részleteiket.

A Szirmai Gyülekezet imaházépítési céljaira 500 ezer forintot szavazott meg a SzövT.

d/ A Kiskörösi Gyülekezet kérése: az eladott feketehalmi imaház ára /115 ezer Ft./ kerüljön vissza a körzetközponthoz, a Kiskörösi Gyülekezethez. E kérést építési segélyként értelmezve jóváhagyta a Szövetségi Tanács.

e/ Varga Boldizsárné testvér ismertette a Nyugdíjkiegészítő, régebbi nevén Aggsegély jelenlegi folyósítási formáját: a Szövetség pénztárából kifizetünk kéthavonkénti segélyt a nyugdíjaskorú lelkipásztorok, lelkészözvegyek részére. Összesen mintegy 80-90 személy kapja e támogatást egyenlő összegben.

Javaslat: a segélyre szorulóktól bekért nyugdíj-bevallás alapján differenciálni kell a segély összegét, oly módon, hogy senki sem maradjon a létminimum alatt.

/Mivel a jelenlegi adótörvények szerint a segélyezetteknek is adóbevallást kell benyújtaniuk, valószínűleg szükség lesz többek esetében az adóbevallásuk elkészítésének átvállalására is./

A Szövetségi Tanács felkérte a gazdasági igazgatót az új segélyezési összegek tervezetének kidolgozására.

e/ A Pestszentimrei Gyülekezet bejelentette, szeretné megkapni a YAMAHA orgonát, mely a rákospalotai imaháznál feleslegessé vált. E kérdésben meghozott döntés szerint a pestszentimreiek megkaphatják az orgonát 60 ezer Ft térítés ellenében, melyhez részletfizetés lett biztosítva számukra.

Az innen befolyó pénzt a teológiai zeneoktatáshoz szükséges felszerelésre kell fordítani.

11. A Miskolci Gyülekezet vezetője kérte, hogy a gyülekezet nevére írt diósgyőri volt baptista temető telkét, melynek vételárát annak idején Tóth Sándor fizette ki az önkormányzatnak, ajándékozási szerződéssel adjuk birtokba Tóth Sándoréknak.

A Szövetségi Tanács belenyugvással jóváhagyta a kérést.

12. A minimálbér hivatalos módosításával szükségessé vált az érvényben lévő illetményszabályzat kiigazítása. Ezért a Szövetségi Tanács felkérte az ügyben illetékeseket a módosított szöveg tervezetének elkészítésére. A végrehajtási határidő: március hó.

13. Győri Kornél főtitkár tájékoztatást adott a visszaigényelt ingatlanok helyzetéről. A budafoki volt imaházat 1993. március 31-ig üríti ki az önkormányzat. Pestszenterzsébeten szép imaházépítési telket kapott a régi ingatlanokért a helyi gyülekezet. A Benczur utcai ingatlan visszaadása késik, de nem múlik.

14. Varga Boldizsár testvér beszámolt a szeretetházak működéséről. Elmondása szerint jó légkör uralkodik mindkét intézményben.

Az intézmények vezetőinek munkája megfelelő, elismerés illeti őket.
Révész Árpád elnök testvér fogalmazta meg azt az egyre erőteljesebben körvonalazódó igényt, mely szerint Budapest területén is szükség lenne egy szeretetotthon felállítására.

A MISSZIÓBIZOTTSÁG NYILATKOZATA

Az Úr elhívó szava, közösségünk megbízása, és őrállói feladatunk indít bennünket, a Misszióbizottság tagjait, a következő nyilatkozat megtételére.

1.

Közösségünkben, a Magyarországi Baptista Egyházban összekötő minket az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünk, a bibliai kijelentés alapján, ahogyan hitvallásunkban is megfogalmaztuk; a lelki egység, az "egység Őbenne". Minden másfajta egység, - bármilyen vonzó lenne is - nem egyenlő a Jézus Krisztusban való egységgel. Erre az egységre minden újjászületett, bemerített engedelmes gyülekezeti tag képes, a mi Urunk golgotai áldozata és a Szentlélek munkája által. Ezt az egységet, melyért Urunk imádkozott, hálaadással kell megélnünk, bizonyítanunk.

2.

Aki baptista közösségünk tagjaként kíván élni, köteles tartani magát Isten kijelentéséhez, a Bibliához, és Hitvallásunkhoz is, amit a gyülekezethez csatlakozáskor, bemerítéskor elfogadott. Aki szeretne együttműködni velünk, de közben testi módon él, nem termi a Lélek gyümölcsét, vagy a közösen elfogadottól eltérő más hitelvi kijelentéseket követ, illetve más "szellemi ismereteket, felismeréseket" magasabbra értékel, mint az Úr Jézus Krisztussal kapcsolatos közös hitvallást, ráadásul ezeket hangoztatja, terjeszti köreinkben, sőt testvéreit ezek alapján megítéli, az nem alkalmas arra, hogy közösségünk tagjaként együtt éljen velünk.

3.

Meglátásunk szerint közösségi életünket, missziómunkánk hosszútávú eredményességét, gyülekezeteink békességét, rendjét elsősorban az alábbiak veszélyeztetik. Ezért óvunk és intünk mindenkit, aki baptista gyülekezeti tagként, netán szolgálattevőként valamelyikkel azonosult, tartson bűnbánatot, változtasson gondolkodásán, magatartásán, hogy ne teher, hanem segítség legyen Isten országának építésében, az engedelmes szeretetközösségben.

A/ Világiasan, testiesen, botránkoztató módon élő felebarátaink, akik papíron egy-egy gyülekezetünk tagjai ugyan, de lelkileg halottak, gyümölcstelenek, illetve a test cselekedeteit hajtják végre, melyekről a Gal 5:19-21 is beszél. Tétlenségük miatt szakadást ugyan rendszerint nem okoznak, mégis intjük őket, hogy tartsanak bűnbánatot, térjenek meg atyáiktól örökölt hiábavaló természetükből, hogy el ne vesszenek és ne legyenek szégyenfoltjai annak a közösségnek, amelynek most még tagjai. A Biblia inti az alvó és közömbös névleges keresztyéneket is. Gyülekezeteinket, Egyházunkat meggyöngítik a gyümölcstelen, de magukat mégis baptistáknak valló, úrvacsorázó gyülekezeti tagok. Urunk ma még irgalmából megtérésre, gyümölcsözésre hívja őket. "Térjetek meg, mert közel van már a mennyek országa!" /Mt 4:17/

B/ Rajongó atyafiak, akiknek a tanítása, lelkülete, magatartása következtében meghasonlás, összeférhetetlenség és szakadás jött létre már eddig is több gyülekezetben, olyannyira, hogy ez már egész közösségünk egy-

ségét is veszélyezteti. A rajongó, karizmatikusnak is nevezett tanítást nem tarthatjuk bibliainak, mert az Ige önkényes és válogató értelmezéséből fakad. Hitvallásunkkal, tanításunkkal, és gyakorlati hívő életünkkel is összeférhetetlen megnyilvánulásokat hozott sorainkba, hasonlóan a huszas években nálunk megjelent pünkösdista, és a hatvanas években elindult karizmatikusnak nevezett mozgalomhoz.

A Biblia és a reá épülő Hitvallásunk alapján kifogásoljuk ez újnak hirdetett tanítás és gyakorlat meghonosítását, mint például a második áldásként hirdetett szentlélekkeresztséget, ennek hitelesítőjeként a nyelvekenszólást, a nyilvános, előre meghirdetett beteggyógyítást, ördögűzést. Kifogásoljuk és nem tartjuk igeinek a karizmatikus összejöveteleken gyakorolt kézrátételeket, megáldást, a kézrátételt követő, rendszerint öntudatvesztéssel járó hanyattzuhanást ("megnyugvást a lélekben"). Sajnálatosnak tartjuk e szellemiség kihatásait: a feszültséget és kapcsolatromlást a családokban, a lelkipásztorok, a gyülekezeti munkások, a gyülekezeti tagok, a gyülekezetek között; a gyülekezeten belül létesített csoportosulásokat, a gyülekezettől való elszakadást. Ez a gondolkodás a hűtlenség, a tiszteletlenség, az engedetlenség, a gőg, az összeférhetetlenség gyümölcseit termi, melyek ellentétesek Isten Igéjével, veszélyeztetik közösségünk krisztusi békességét. Hitünk és bibliaértelmezésünk alapján nem akarunk kaput nyitni ennek a tanításnak, gyakorlatnak. Akik pedig kaput nyitottak, azokat figyelmeztetjük, kérjük, hogy maradjanak meg a másfél évszázad próbáját kiállt bibliai baptista tanítás mellett, mely alapján megtértek, elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak, a baptista gyülekezet tagjai lettek, netán lelkipásztorává, vezetőjévé, és hűségfogadalmat tettek.

C/ A törvényeskedők alkotják közösségünkben a szintén szakadást munkáló másik irányzatot. Ők talán jószándékúan, esetleg az A/ vagy a B/ pontban jellemzett problémát szeretnék megoldani, az Úrra hivatkozva, de lelki közösségünktől kapott biblikus megbízás nélkül. Ez a tanítás és jelenség a Galata levélben megítélt módon, a cselekedetekben megnyilvánuló tökéletesség követelményével lép fel, a kegyelem által elérendőt a saját erőből elérhetőnek tüntetve fel. Eközben megfeledkezik saját bűnösségéről, gyöngeségeiről. Ítéletük irgalmatlan. Az Úrtól való "küldetésüknek" veszik, hogy mindenkit felülbírálhatnak, megítélhetnek, elítélhetnek - hívő testvéreket, gyülekezeteket, igehirdetőket, lelkipásztorokat, a közösség lelki vezetőit, egyházunkat, - habár erre senki nem adott felhatalmazást nekik. Megsértik az újszövetségi elhívási rendet, mely nem az egyén elhívatástudatára épül elsődlegesen, hanem a gyülekezetére. Szentlélek által munkál kirendelő döntésekre (v.ö. ApCs 13:2-3). Igei rendet sért, ahogy a bibliai szabálynak megfelelően kiválasztott gyülekezeti vezetők, a Tanügyi Bizottság, a Szövetségi Tanács, a Misszióbizottság feladatait magukhoz ragadják, és ezek tekintélyigényével lépnek fel, tanítanak, intenek, fegyelmeznek. A törvényeskedés velejárója a szeretetlenség, a gőg, a lekezelés, amelynek következménye a rajongáshoz hasonlóan a pártoskodás, a békétlenség, a szakadás gyülekezeteinkben, a misszíókerületben és az egyházban.

Kérünk mindenkit, aki ebben részes, hogy térjen meg a másokat elítélő, önmagát mások fölé értékelő magatartásból. Vitatkozni nem akarunk senkivel hitvallásunk helyességéről, de felhívjuk a figyelmét mindenkinek, aki köreinkben nem a bibliai és az egykor elfogadott - testiességtől, rajongástól és törvényeskedéstől mentes - baptista tanítást és józan gyakorlatot folytatja, hogy változtasson felfogásán, és legyen engedelmes a Bibliának, a közösségnek és lelki vezetőinek. Amennyiben erre nem kész, válasszon más közösséget, de ne bomlassza sorainkat, és ne vegye el lelki örömünket és krisztusi békességünket. Ha valaki sem a megtérést, sem az önkéntes távozást nem vállalja, s megmarad elmarasztalt eltévelyedésében, attól fegyelmezés útján válunk meg, hátha ez felocsúdáshoz segíti, hogy megtérve újra közösségre léphessen az Úrral és a gyülekezettel.

Urunk iránti engedelmességből, testvéreink és közösségünk iránti szeretetből, és küldetésünk betöltésére igyekezve kérünk mindenkit aki a Magyarországi Baptista Egyház lelkipásztora, lelki munkása, tagja, hogy fontolja meg a fentieket, gyülekezeteink és közösségünk egysége érdekében, mert csak a szeretetben és hitben megvalósuló egység tehet hitelessé a világ előtt.

"Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél."
(Jn 17:22-23)

Féltő és mentő szeretettel:
A Misszióbizottság

Budapest, 1993. január 12.

BESZÁMOLÓ A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSÁNAK KÖZGYŰLÉSÉRŐL

A tanácskozás ideje: 1992. december 15. volt. Helyszín: a Magyarországi Református Egyház Zsinati Székháza, Budapest, XIV. Abonyi u. 21.

I. Bevezető igei alapot Dr. Mészáros István, a MEÖT alelnöke adott szolgálatában.

II. A jelenlét, határozatképesség megállapítása, kimentések ismertetése, jegyzőkönyvvel kapcsolatos szükséges tennivalók Dr. Bóna Zoltán főtitkár irányításával folyt.

III. Dr. Mészáros István alelnök ismertette a Baptista Egyház beadványát képviselete tárgyában, majd a delegáltak kooptálása következett.

A Baptista Egyház új képviselete a MEÖT-ben:

Közgyűlési tagok: Bayer György
Győri Kornél
Lukács Tamás
Nemeshegyi Zoltán
Révész Árpád

Elnökségi tag: Révész Árpád

Missziói és Evangélizációs Bizottság:
Révész Árpád

Teológiai és Keresztyén Egységbizottság:
Hetényi Attila
Győri Kornél

Női Bizottság: Dobner Béláné

Ifjúsági Bizottság: Meláth Attila

Számvizsgáló Bizottság:
Varga Boldizsárné
Theológiai Szemle Szerkesztőbizottsága:
Lukács Tamás

Ismertetésre kerültek a Baptista Egyház javaslatai, melyeket itt közlünk:

1. Javaslat

Az egyházak működésének lényegéhez tartozik ősidők óta a szeretetszolgálat, amely jelentős részben alkalmi vagy rendszeres juttatás, segélyezés formájában valósul meg. Ez a pénzbeli szeretetszolgálati tevékenység az érvényben levő adó-szabályok miatt egyre inkább ellehetetlenül. Egyfelől a bel- és külföldi adakozókat sérti, hogy kifejezetten a rászorultak fölkarolására szánt adományaikból csökkentett mértékben részesülnek a segélyezettek, míg egy rész a kincstáré lesz. De hátrányos a segélyezetteknek is, mert anyagilag megrövidíti őket, és külön többletadminisztrációt is ró rájuk az adóbevalláskor. /Az utcáról betérő menekültek, stb. esetében oly adminisztrációt kellene végezni, ami gyakorlatilag kivihetetlen./

Az egyházak egyfelől az adományozók által rájuk bízott javak és az Isten által rájuk bízott sújtottak sorsának sáfáraiként, másfelől mint törvények tiszteletében élenjárni köteles erkölcsi testületek lehetetlen helyzetbe kerülnek. Az adóhivatal elől eltitkolt "fehér pénztárak" rendszere etikailag kifogásolható. A megoldást a törvényi előírásoknak a sajátos egyházi szeretetszolgálati, segélyezési szempontokhoz igazodó megváltoztatásában kell keresnünk. Javaslatunk a felsoroltak alapján az, hogy:

"A MEÖT Közgyűlése az Alapszabály 6. /5/ bekezdése alapján megbízza az Elnökséget, hogy az egyházak segélyezési tevékenységét terhelő mindenféle adó- és járulékfizetési kötelezettség megszüntetése érdekében járjon el, ha kell mind a kormány, mind pedig a törvényhozás előtt, esetleg a többi magyarországi történelmi egyházzal összefogásban."

-aláírások-

2. Javaslat

A Magyarországi Baptista Egyház Elnöksége a MEÖT Alapszabályban az alábbi módosítások elfogadását kéri a közgyűléstől:

1. Az ASZ 4. /1/ bekezdésének ajánlott új szövege: "Az Ökumenikus Tanács tagjai olyan egyházak, amelyek

- az Úr Jézus Krisztust Istennek és Üdvözítőnek vallják a Szentírás szerint, és együttesen is arra törekszenek, hogy eleget tegyenek közös elhívásuknak az egy Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek dicsőségére;

- a jelen alapszabályt magukra nézve kötelezően elfogadják."

Indoklás: Az EVT hitvallásának létezéséről mindenki tud, ám mi is csak hosszas kutatás után tudtuk megtalálni, valószínű, hogy mások is így járnának ezzel. Ezért egyszerűbb magát a rövid hitvallási formulát beépíteni az ASZ szövegébe az EVT hitvallására való utalás helyett.

2. Az ASZ 4. /2/ bekezdés "az EVT hitvallását és az Ökumenikus Tanács alapszabályát" helyett ajánlott új szöveg: "a 4. /1/ bekezdésben foglalt ismérveket".

3. Az ASZ 9. /1/ bekezdés első mondatába a "hivatalból" szó után "az elnök és" szöveg beillesztését, az utolsó mondatából pedig az "elnöke" törlését ajánljuk. E módosítás elfogadása esetén a 8. /1/ bekezdés első mondatába a "valamint" utána beírandó: "az elnök", és a zárójeles szövegben a "43", "44"-re javítandó.

Indoklás:

Az ASZ 10. /2/ bekezdés különösen annak az utolsó alpontja pártatlanságra törekvő magatartást kíván az elnöktől. Ezt azonban csak úgy tudja teljesíteni, ha nem kell ugyanakkor a saját egyházát is képviselni, különösen igaz ez azon egyházak esetében, amelyeknek csak egy hely jut a közgyűlésben, vagy az elnökségben.

4. Az ASZ 8. /5/ bekezdés kiegészítését ajánljuk a következő mondattal: "A Közgyűlésben csak egy taggal képviselt egyházak jogosultak küldöttjük akadályoztatása esetén alkalmi megbízólevéllel ellátott más személlyel képviseltetni magukat." E módosítással párhuzamosan ajánljuk a 9. /5/ bekezdés kiegészítését a következő mondattal: "Az elnökségben a hivatalból tagokon kívül csak egy taggal képviselt egyházak jogosultak küldöttjük akadályoztatása esetén alkalmi megbízólevéllel ellátott más személlyel képviseltetni magukat."

Indoklás:

A javaslat elfogadása esetén biztosítható minden tagegyház folyamatos és teljes jogú képviselete minden ülésen.

-aláírások-

IV. A MEÖT új elnökének megválasztása titkos szavazással történt. Dr. Harmati Béla, az Evangélikus Egyház püspöke nyerte el a Közgyűlés bizalmát e tiszt betöltésére.

V. A pénzügyi beszámolót Szemerey Zoltán tartotta. Először az 1992. év I. félévi zárszámadását, majd az 1993. évi költségvetés tervezetét tárta a Közgyűlés elé.

VI. A Theológiai Szemle felelős szerkesztői, olvasószerkesztői és szerkesztőbizottság-elnöki tisztek munkaköri leírásának meghatározása, valamint a felelős szerkesztő és a szerkesztőbizottsági elnök megválasztása következett.

A Theológiai Szemle felelős szerkesztője: dr. Bóna Zoltán lett.

Szekesztőbizottsági elnököt a bizottság saját kebeléből választ dr. Hafenscher Károly lemondása nyomán.

VII. Főtitkári előterjesztésben elhangzott az 1996-os budapesti világkiállításon való részvétel kérdése. Mint megtudtuk, a világkiállítás főkormánybiztosa szívesen fogadta a MEÖT ezirányú közeledését.

VIII. E pontnál szó volt az 1993-as imahéthez kapcsolódó ökumenikus megemlékezésről, mely a kassai vértanúk tiszteletére emelt oltárnál lesz az esztergomi bazilikában.

IX. 1993-ban az Ökumenikus Tanács 50 éves évfordulójának megemlékezései: ökumenikus fórumok, lelkészi szeminárium, protestáns hét, e tárgykörben megjelenő különféle kiadványok.

A MEÖT soron következő közgyűlése 1993. decemberében lesz.

A MEÖT-ben megfigyelői státusszal rendelkezők felsorolása:

1. A Magyar Katolikus Egyház
2. Magyarországi Unitárius Egyház
3. Isten Egyháza
4. Ökumenikus Tanulmányi Központ
5. Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat
6. Magyar Bibliatársulat Alapítvány
7. Keresztyén Ökumenikus Baráti Társaság
8. Keresztyén Orvosok Magyarországi Társasága
9. Magyar Cserkészszövetség
10. International Church

Események a Déli Baptista Szövetség házatáján

Összeállította: Dr. Viczián János

Tanulmány a Déli Baptista Szövetség szakadásáról.

Szeretnék egy rövid ismertetést adni arról a nézetkülönbségről, amely a Déli Baptista Szövetségen - USA - belül található. Most már évek óta folyik a harc a fundamentalisták és a liberálisok között. Szükségesnek látszik, hogy ezzel kapcsolatban elmondjam, kik a fundamentalisták, mi az alaptételük.

Lényegileg a fundamentalizmus nem egy külön felekezet, és semmiképp nem tér el a baptista hitvallástól, de egy rendkivül konzervatív irányzatot képvisel. Nem csak a baptistáknál, hanem más protestáns egyházak között is megtalálható a fundamentalista irányzat. Tanaiban nincs semmi új, de ezek olyan erővel jelentkeznek, hogy szinte kivetik maguk közül azokat, akik nem ezt vallják. Pl. tanai között kiemelkedeik a verbális inspiráció, Krisztus ezer éves birodalmának hangsúlyozása, és ökumené ellenes. Mindezek ha a Biblia talaján állnak, soha nem baj. Egyetlen probléma, hogy akik netán mást vallanak, vagy másként, azok liberálisok, nincs bibliai alapjuk. Ezért közösséget nem vállalnak velük, vezető poziciójukból leváltják, sőt, egyáltalán nem engedik őket a misszióba, vagy a szószékre. Közben elfeledkeznek arról, hogy mégis a legnagyobb feladatunk e földön azok felé az emberek felé, akik "sóvárogva várják az Isten fiainak megjelenését", azokkal megismertetni Jézus Krisztust. Mindent megelőző, első és fő feladatunk. Ne egymás ellen, hanem Krisztusért, Krisztusról együtt tegyünk bizonyságot.

Egynéhány közöttünk is ismert nevet leírok, akikre elmondták, hogy liberálisok: Dr. Keith Parks, Dr. Isam Ballenger, Dr. Keith Parker, Dr. Harlem Spurgeon, Dr. John David Hopper, Dr. John Merrit, Dr. Paul Thibodeaux. Azért őket említem, mert közülünk többen is hallhattuk őket prédikálni, többen tolmácsoltuk is őket, és határozott meggyőződésem, igenis a legmélyebb lelkületű testvérek voltak vezető poziciójukban. Most félreállitották őket, illetve olyan helyzetet teremtettek, hogy lemondásra, nyugdíjba vonulásra kényszerültek. Ily módon a fundamentalisták kerültek az élre a Déli Baptista Szövetségen belül.

Ez önmagában nem volna baj, hanem annyira tiszta és szent magatartásnak tekintik gyakorlatukat, hogy akik más véleményen vannak, azoknak menniük kell. Akár a lelkipásztorok között, akár a misszionáriusok között magalkuvások jönnek létre. Ha nem akarták elveszíteni poziciójukat, akkor átálltak a fundamentalisták mellé, szavukban ezt vallották. Viszont többen lehetetlennek tartották ezt a helyzetet, ezért a Déli Baptista Szövetségen belül létrehoztak egy másik szövetséget, ennek neve Cooperatív Baptist Fellowship /Együttmunkálkodó Baptista Testvérközösség/. Természetesen nem szakadtak ki a Déli Baptista Szövetségből, hanem összegyűjtötték azokat a gyülekezeteket, lelkipásztorokat, akik nem értenek egyet ezzel a kiközösítő magatartással, amelyet a fundamentalisták képviselnek. Viszont a Déli Szövetségen belül az Igazgató Tanács nagy hatalom, és abban a fundamentalisták kerültek teljesen az élre, ezért akaratukat minden területen végre tudják hajtani. Így fog sor kerülni arra, hogy az előbb említett vezető testvérek helyére keresnek új vezetőket, vagy esetleg már néhány helyre ki is nevezték az újakat. Nagy problémát jelent Dr. Keith Parks testvér utódjának a megtalálása. Ő volt majdnem 12 évig a Déli Baptista Szövetség Külmissziói Osztályának elnöke.

A Külmissziói Osztály Igazgató Tanácsa 15 személyből álló Jelölő Bizottságot hozott létre, és azt kérték tőlük, hogy hat hónapon belül tegyék meg jelölésüket. A bizottság elnöke Joel Gregory Dallasból, elmondta, hogy augusztusban öt alkalommal volt tanácskozásuk, és az eredmény, hogy 60 személy neve került felszínre. Őket végül három csoportba osztották, és végig szeretnének menni

minden néven, beszélgetést folytatni velük, és ha az első sorból elfogytak a nevek, akkor mennek a második csoportba foglaltakhoz. A bizottság elnöke megemlítette azt is, hogy még a jelölések nem zárultak le, tehát elképzelhető még több név is.

Mr. Gregory elmondta azt, hogy téves az a felfogás, hogy a bizottság tagjai már előre eldöntötték ki lesz Parks testvér utódja. Nagyonis nyitott szívűek a jelölések elfogadásában, ugyanakkor minden jelöltet nagyon szigorúan megvizsgálnak, és ami a leglényegesebb, hogy állandóan igei tanácsokat kérnek az Úrtól imádságos életükben. Egyedül az Úr akarata lesz a döntő, a végső elhatározásban. A bizottság elnöke azt is elmondta, hogy határozatukban ott áll, csak az lehet az új elnök, aki legalább 75 %-os szavazási arányt el fogja érni. Ha nem, új jelöltet keresnek.

Európai szempontból azért fontos a Déli Baptista Szövetség ügye, mert legelőször a Rüschlikoni Nemzetközi Baptista Teológiai Szemináriumnál jelentkezett a probléma. A Szeminárium megalakítása óta - 1948-tól - a Déli Szövetség nagy pézbeli támogatást adott. A szép, hatalmas területet, épületekkel együtt a Déli Szövetség vásárolta. Viszont pár év óta, 1985-től már tárgyalások voltak arra nézve, hogy az épületet átadják az Európai Baptista Szövetségnek. Erre végülis 1990. január 1-vel aláírt szerződésben mondtak igent. Ennek az volt az ára, hogy a Déli Szövetség kikötötte, hogy az évenként meghatározott összeget, 375 ezer dollárt tíz éven belül megszünteti, évenként egy-egy arányos résszel csökkentve a támogatást. Ezt el is fogadta az EBF, és abban egyeztek meg, hogy 1992. január 1-től már az első részletet nem folyósítja a Déli Szövetség.

Közben 1991. májusában választások voltak a Déli Szövetségnél, és a fundamentalisták kerültek teljesen az élre. Ennek következtében, mivel úgy állapították meg, hogy Rüschlikon liberális teológiát tanít, elhatározták, hogy nem részletekben, és nem tíz év alatt szüntetik meg a támogatását, hanem azonnal - 1992. január 1-től már egy pennyt sem fognak küldeni. Ez így is történt. De ennek következtében szinte azonnal csődbe jutott volna a Szeminárium. Elindultak a tárgyalások, látogatást tett három testvér Richmondban - Karl-Heinz Walter, John David Hopper és Wiard Popkes - de eredmény nélkül jöttek vissza. Közülük is hívtak néhány látogatót, de minden hasztalan volt.

Az egész rüschlikoni ügynek a kirobbantója az volt, hogy a Szeminárium meghívott egy professzort a Lousvillei Szemináriumból, hogy tanítsa a missziót és evangélizálást, alapítson egy osztályt. De ezt megelőzően a professzor a Déli Szövetség egyik lapjában bíráló cikket írt a fundamentalisták ellen. Ez volt az apropója a támogatás megszüntetésének. Ekkor viszont John David Hopper a Szeminárium igazgatója USA-körútra indult, hogy a hiányzó összeget megszerezze. Annyira eredményes volt ez az utazó körút, hogy 1992. februárjában már 400 ezer dolláron fölüli volt a begyűlt összeg. Ezt viszont a fundamentalisták nem nézték jó szemmel, ezért le akarták mondatni John David Hoppert és feleségét a missziónáriusi megbízatásról. Mikor ezt Hopper testvér észrevette, ő maga lemondott, és az EBF vette őket át, a Rüschlikoni Szeminárium vezetőjeként.

A jövőben a Rüschlikoni Szemináriumot nem fogja egyáltalán támogatni a Déli Szövetség, hanem helyette a Cooperative Baptist Fellowship tett igéretet erre. Természetesen az EBF számára is nagyobb terhet jelent a Teológiának a fönntartása, ezért komolyan fontolgatják, hogy olcsóbb helyet fognak keresni Svájc helyett. Így jött számításba Budapest is, de most egy újabb hely került nagyon az előtérbe, Berlin, illetve Buckow, mivel ott megszünt az NDK régi teológiája, és csak Hamburgban van, mind a két résznek közös intézmény. Buckow-ban nagy terület van, sok épület, és a fönntartás költségei is sokkal megfelelőbbek és olcsóbbak, mint Svájcban.

1991. végén volt még egy nagy probléma a fundamentalisták és az EBF és tagsága között. Ugyanis minden tagegyház írt egy kérelmet, hogy a Déli Szövetség ne szüntesse meg támogatását, mivel nagy szükség van a nemzetközi szemináriumra. A keleti és a nyugati szövetségek ezt egyaránt megtették, kivéve Romániát. Ennek az eredménye az lett, hogy a fönnmaradt 375 ezer dollárt a Déli Szövetség elosztotta öt kelet-európai szövetség között, és Románia is kapott 75 ezer dollárt. Hogy Észtország, Litvánia, Odessza, Fehéroroszország kapott, az senkinek nem szúrt szemet, hiszen most lettek önállókká. De Románia...? Nagy magyarázkódásra kényszerültek, különösen Dr. Nic Gheorgita főtitkár. Végül úgy rendeződött el a kérdés, hogy a 75 ezer dollárt nem fogadták el, és ezért tagságuk nem szenvedett csorbát. Kiderült, hogy az új elnökük, Talos testvér 1991. augusztus-szeptember hónapban kint járt az USA-ban, ugyanis lánya és fia teológiát tanul Louisvilleben, és nem akarta, hogy őket eltávolítsák az egyetemről. Ezért maga írt egy nyilatakoztot, hogy minden liberális gondolkodást elutasít, és nem szándékoznak kapcsolatot tartani Rüschlikonnal. /Azóta Talos elnök nem is vett részt egyetlen EBF összejövetelen sem./

Meg kell még említeni, hogy a fundamentalisták lényegileg minden európai szövetséget liberálisnak mondanak, annak ellenére, hogy egyikük sem tett látogatást még Európában. Viszont szándékoznak az Európában munkálkodó misszionáriusokat vizsgáztatni - sőt már meg is kezdődött, 1992. november 21-22. - és akik nem megfelelők, azokat haza akarják hívni. Volt arról is szó, hogy azokat a Szövetségeket, amelyeket ők támogatnak misszionáriusok kiküldésével, pénzbeli összeggel, azokat is vizsgáztatni fogják. Nagy felháborodást váltott ez ki az EBF tagszövetségei között.

Egy interju készült Dr. Parks testvérrel a Déli Szövetség Külmissziói Osztályának magazinjában, és abból szeretnék kiemelni néhány fontos megállapítást.
38 évig volt misszionárius, mindvégig a Déli Baptista Szövetség kötelékében. Indonéziában kezdte misszionáriusi szolgálatát, 1954-ben. 1968-tól igazgatója lett a Dél-Ázsiai Missziónak, 1975-ben a misszionáriusokat segítő bizottság elnöke, és végül 1980. január 1-től elnöke a Déli Baptista Szövetség Külmissziói Osztályának. Azt vallja Parks testvér feleségével együtt, hogy nagyon konzervatívok teológiai gondolkodásukban. "Soha nem voltunk liberálisok a szó egyetlen értelmében sem. Még csak nem is valljuk, hogy mérsékeltek lennénk. Mi a Biblián álló konzervatívok vagyunk, és ismeretem szerint a déliek 90 %-a konzervatív."

"Történelmünket ismerve és sokat tanulmányozva, látom, mindig is két csoportba tartoztunk. Az egyik alapvetően evangéliumi beállítottságú, de mindig féltek attól, hogy a lelkipásztorok túl sokat tanuljanak, mert közben elveszítik az evangélizációt. Ezek soha nem szerették a formalitásokat az istentiszteleten. Mindenekben a Szentlélek. - A másik csoport a szolgálatában tekintett az ember lelkére, de a testére is. Ezek azok, akik az éhezőket táplálták, gondoskodtak a szegényekről és a megsebzettekről. Állandóan továbbképzésben részesítik a lelkipásztorokat és szeretik a rendszerességet az istentiszteleten. De a kettő együtt csodálatos együttest ad, és valamelyik nélkül elvész az egyensúly."

"Senkit sem szabad elveszíteni a szövetségből. Nekünk szükségünk van egymásra. Megpróbáltam békét létrehozni a két csoport között, mert ezekben a dolgokban mérsékelt vagyok, de teológiailag nagyon is konzervatív. Arra kértem a misszionáriusokat, hogy ne legyenek ellenzékiek, hanem még nagyobb erővel folytassák munkájukat. Nekünk egymásra nagy szükségünk van, egyedül elveszett egyik is, de a másik is."

"Isten ma is küld embereket, mert azt mondta: 'bizonyságtevőim lesztek mindenütt', de egyben ő meg is nyitja az útat, vízumot nyújt oda. Én magam a gyülekezetet az emberek csodálatos együttesének látom, amilyet ez a világ ezenkívül soha nem látott. Éppen ezért senki nem tudja szétzúzni, mert az evangélium szíve.
Mi együtt sokkal többet tudunk tenni, minthogy viaskodunk egymással. Hiszen nem lehet tudni mi lesz a vége. Nekünk van a mi kis világunkban egy picinyke helyünk, és arra gondolunk, hogy ez biztosíték arra, hogy Isten országában lesz nekünk egy sarkunk. Mi tovább küzdünk, hogy kifejezésre juttassuk a magunk által megalkotott tényeket, és ezeket terjesszük, közben a világ lelki halállal küszködik."

Megkérdezték Dr. Parks-ot, mi az elképzelése a jövőre nézve. "Már eddig is kaptam több ajánlatot szolgálatok betöltésére, feladatok végzésére, de mint aki eddig életemben hozzá voltam szokva ahhoz, hogy mindig vártam Isten iránymutatását, most sem akarom ezt elhagyni. A misszió, az evangélium volt életem célja, így lesz a jövőben is. Most a Déli Baptista Szövetséggel a szolgálatom befejeződött, de nem fejeződhet be szolgálatunk abban, amire elhívást kaptunk, ez pedig nem más, mint teljes szívvel benne lenni a misszióban. Nem a Déli Baptista Szövetség hívott el bennünket e fontos szolgálatra, hanem Isten, és mivel Ő nem vonta vissza ezt a hívást, dolgozunk mindaddig, amíg Ő erőt és kegyelmet ad. Mindaz, amit tenni akarunk a jövőben, abban ott lesz, ott kell lennie a missziónak."

Forrásmunkák:

- The Commission, 1992. november

- Ökumenikus Tanulmányi Füzetek, 2. szám, 1991. december

- European Baptist Press Service 1991. és 1992. számai, valamint

- EBF jegyzőkönyvei alapján.

AKADÉMIAI SZAKDOLGOZATOK 1992-BEN

Kotmajer Mihály:
/Nagyvarsány/

Gondolatcsere Isten és ember között

- Különös tekintettel az isteni gondolatközlés formáira -
/VÁZLAT/

Tartalmi felosztás:

Bevezetés

I. Az Isten-élmények

1. A teofánia
   a/ A teofániáról általában
   b/ A teofánia, mint Isten gondolatközlésének eszköze
   c/ A teofánia megbízhatósága

2. Az epifánia
   a/ Az epifániáról általában
   b/ Az epifánia, mint az Isten gondolatközlésének eszköze
   c/ Az epifánia megbízhatósága

II. Közvetítő élmények

1. Az álomlátás
   a/ Az álomlátásról általában
   b/ Az álomlátásnak, mint vallásos élménynek az eredete és fejlődése
   c/ Az álomlátás, mint Isten gondolatközlésének eszköze
   d/ Az álomlátás megbízhatósága
   e/ Az álomlátás gyakorisága

2. A látomás
   a/ A látomásról általában
   b/ A látomás, mint Isten gondolatközlésének eszköze
   c/ A látomás megbízhatósága
   d/ A látomás gyakorisága
   e/ A látomás és álomlátás kapcsolata

3. A jel és csoda
   a/ A jelről és a csodáról általában
   b/ A jel és a csoda, mint Isten gondolatközlésének eszköze
   c/ A jel megbízhatósága

III. Közvetítő személyek

1. A prófétai szó és cselekvés
   a/ A prófétaságról általában
   b/ A próféták szerepe Isten üzenetének közvetítésében
   c/ A prófétai üzenetközvetítés megbízhatósága

2. A papi szó és cselekvés
   a/ A papságról általában
   b/ A papság szerepe az isteni gondolatközlésben
   c/ A papi üzenetközvetítés megbízhatósága

IV. Közvetítő dolgok és személyek

1. A teremtett világ
   a/ A teremtett világról általában
   b/ A teremtettség szemlélése a gondolatközlésben
   c/ A teremtettség gondolatközlése megértésének korlátai

2. A történelem szemlélése
   a/ A történelemről általában
   b/ A történelem szemlélése, mint Isten gondolatközlésének eszköze
   c/ A megértés korlátai

Konklúzió: A Szentírás

1. Mi a Szentírás?
2. A Szentírás az üzenetközvetítés rendjében
3. A Szentírás megbízhatósága

Dolgozatom célja

Arra kerestem a választ a Biblia alapján, hogy milyen módon szólhat Isten az emberhez és melyik a legmegbízhatóbb mód? Arra törekedtem, hogy olyan - az igéből merített - definíciókat állítsak fől az isteni gondolatközlés hogyanjáról, miértjéről, kritériumai-

ról és Istentől eredő valóságuk megvizsgálásáról, amelyek lehetővé teszik az e témakörben vallott, tanított és gyakorolt tévtanítások és téves gyakorlatok elbírálását.

Dolgozatom témája

Nem egy témát akartam bővebben kifejteni, hanem több témát igyekeztem megvizsgálni és feldolgozni egyetlen gondolatkörre koncentrálva. Az isteni gondolatközlés vagy kinyilatkoztatás több formában érheti az embert: személyes találkozási élmények formájában, mint a teofánia és epifánia; eksztatikus élmények formájában, mint az álomlátás és látomás; jelek, csodák által; közvetítő személyek által, akik az üzenetet átvéve tolmácsolják azt; közvetítő dolgok és események által, mint a teremtett világ és a történelem szemlélése. Végül mindezen gondolatközlési formák összefoglalása, sűrítése és együtt látása, az ezekben való eligazodás segítsége és mértékadója: a Szentírás, amely írott formában lévén Isten állandó és e földi léten át mindig érvényes, végleges és teljes gondolatközlése és önkijelentése.

A teofánia során két mozzanat hordoz üzenetközvetítő szerepet: maga a látvány és a teofánia során elhangzó szózat, melyben három fő gondolat jelenik meg: a törvényadás és tanítás; a szent helyen való jelenlét igazolása; Isten szolgájának bátorítása és küldetéssel való megbízása.

A "teofánia" azonban nem mindig jött Istentől. Ezekben az esetekben emberek által előidézett szemfényvesztés esete áll fenn, amely a tiszta teológiai látású próféta számára egyértelmű, de nem az Istent közvetlenül nem ismerő és látványosságokkal becsapható nép számára /1Kir 18/.

A teofánia akkor valódi, ha alapvető céljai megvalósulnak: - Isten lényének csodálatosságát, felfoghatatlanságát, félelmetes voltát átélni.
- Az Isten törvénye, elvárása, tanítása, útmutatása derüljön ki belőle
- Isten imádása, a Krisztusra való emlékezés, tehát az Istenre figyelés és a reá való visszareagálás valósuljon meg
- Isten ügyében való eljárásra adjon újult erőt, megbízatást és küldetéstudatot.

Vagyis a Szentírásból megismert teofániákkal összevethető és azoktól el nem térő legyen. Az újszövetségi korban a teofánia megvalósulásának a feltétele /hitbeli teofánia/, hogy a Krisztus-hívők közösségben legyenek egymással, Jézusra emlékezni, Istent imádni jelenjenek meg. Ha a mindenkori hívő az istentisztelet folyamán bátorítást nyer és küldetéstudata megerősödik, ott megvalósult a hitbeli teofánia, függetlenül attól, hogy vannak-e kísérő jelenségei vagy sem.

Az epifánia a mindennapokban megjelenő és ott cselekvően résztvevő Istent hivatott leírni. Isten cselekvése célzatos, ki akar fejezni valamit:
- reagálás a szenvedésre /Ex 3:7-8/
- imameghallgatás jogos panaszra /Zsolt 22/ vagy kérésre
- válasz a bűnre - büntető epifánia
- Isten kegyelme - bűn megbocsátása

Más szellemi hatalom is közbeléphet cselekvőleg az ember életében, de a gonosz epifánia már látszatában is ember és Isten ellenes és amíg Isten epifániája mindig a rend megvalósítására és fenntartására irányul, addig a Sátáné a már meglevő szétzilálására, a kialakult jó megsemmisítésére. Meg akarja akadályozni a megváltást, tévútra vezetni, Istentől való távolodásra késztetni.

Az álomlátás és látomás eksztatikus állapotban átélt üzenet átvétele. Két nagy gondolatkör jelenik meg bennük: a jövő felőli kijelentés és isteni figyelmeztetés.
Isten beszél azonban arról, hogy nem minden neki tulajdonított álom jön tőle: "Hallottam, hogy mit mondanak a próféták, akik hazug módon így prófétálnak nevemben: Álmot láttam, álmot láttam..." /Jer 23:25/. Az álomlátás lehet egyenes szellemi támadás is, amely el akar távolítani Istentől. Amennyiben az álom ellentétbe kerül Isten Igéjével, az az álom érvénytelenítendő.
A látomásra is igaz, hogy vizsgálat tárgyává kell tenni: "Hazugságot prófétálnak az én nevemben. Nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is szóltam hozzájuk. Hazug látomást, hiábavaló varázsigéket és maguk koholta csalárdságot prófétálnak nekik." /Jer 14:14/.

A jel és a csoda gyakran szerepel együtt említve a Bibliában. Alapvetően ugyanazt az eseményt jelöli, két különböző szemszögből nézve. A csoda szó az esemény milyenségét hivatott leírni, Istentől eredő valóságát, hiszen az Ószövetség emberének szemében nem az a csoda elsősorban, ami természetfeletti, hanem az, amire rácsodálkozva benne Isten cselekvését képes felfedezni. A jel szó ugyanakkor arra akar magyarázatot adni, hogy az esemény mire szolgál, vagyis hogy a csodát Isten egyfajta jelzésnek szánja az ember felé. Vannak állandó jelek, /mint pl. szivárvány íve/ és vannak pillanatnyi jelek, amelyek lehet, hogy többször előforduló események, de egy adott helyzetben jellé válnak valaki számára. Vannak természetfeletti, természetes és meghatározott jelek.
Ismét kérdés: lehet-e bármiféle kontroll nélkül elfogadni a jeleket és csodákat Istentől jövőnek? Jézus válasza: "...mert hamis krisztu-

sok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék - ha lehet - a választottakat is." /Mt 24:24/.
A jel, a csoda, ami Istentől jön, sohasem lehet öncélú, és nem csábíthat, nem irányulhat olyasmire, ami Isten már megismert és bebizonyosodott akaratával szembe fordítaná az embert.

A közvetítő személyek három nagy rendje alakult ki a történelem folyamán:

1. a papság - akiknek feladata volt Istent a kultusz során tolmácsolni, örökérvényű üzeneteit, intelmeit, igéreteit továbbadni.

2. a prófétaság - feladatai inkább az epifánia keretein belül mozogtak. Főként Isten üzeneteinek, ítéleteinek, igéreteinek tolmácsolása a történelem forgatagában.

3. a bölcsek - feladata a mindennapok problémáinak feloldása, elrendezése, az Istentől kapott belátóképesség által, a közösség javára.

A papi üzenetközvetítés buktatója sokszor az emberi gyengeség volt: kapzsiság, megalkuvás, visszaélés. De megtörtént a törvény előírásainak félreértése és félremagyarázása is, és Jézus korában teljesen nyilvánvaló volt már, hogy a zsidók hite lényegét vesztett formalitások gyűjteménye lett.

A prófétai szó és tett Istentől eredő volta két dolgon mérhető le. "Ha egy próféta az Úr nevében mond egy igét, de az nem történik meg, nem teljesedik be: azt az igét nem az Úr mondotta, hanem a próféta mondta elbizakodottságában: ne félj tőle! /Deut 18:22/. De a beteljesedés sem egyértelmű bizonyíték: "Ha próféta vagy álomlátó támad közötted és jelet vagy csodát ad tudtodra, és bekövetkezik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, és azt mondta hogy kövessünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél, akkor se hallgass annak a prófétának a beszédére, mert csak próbára tesz benneteket Istenetek, az Úr.../Deut 13:2-4/. Megtörténhet a jel tehát anélkül is, hogy Isten igazolta volna vele a prófétát. Ezért az elsődleges mérce, hogy nem mond-e ellent a próféta szava az Isten megismert akaratának, tehát a teljes Írásnak.

A bölcsek által hirdetett üzenetnek is lehetett helytelen utasítása vagy tanácsa. Voltak, akik Istentől elvonatkoztatva bölcselkedtek, de olyanokról is beszél Jézus, akik a helyes bölcsességet tették visszatetszővé azáltal, hogy életük nem feddte tanításukat /Mt 23:3/.

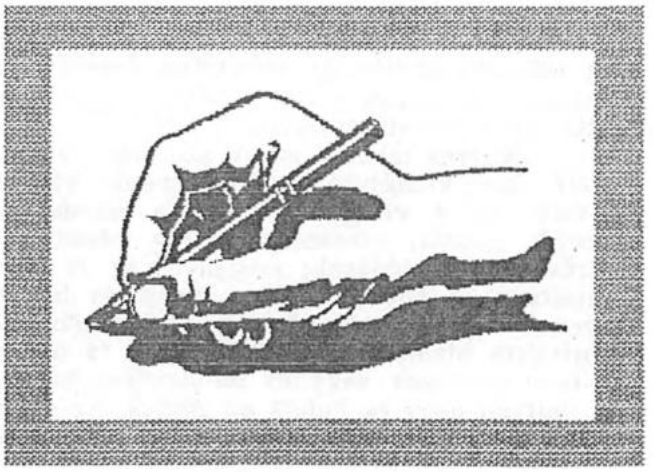
A teremtett világról is úgy beszél Pál apostol, mint aminek értelmes vizsgálata révén meglát-hatjuk Istent /Rm 1:20/. Előfordulhat azonban, hogy valaki helytelen következtetéseket von le és nem Istent ismeri fel ezen a módon /Rm 1:21/.

A történelemben is felismerhető Isten, vagy az átélés által, vagy a visszatekintés és elemzés által, a múlt eseményeit vizsgálva. Ennek során levonhatók helyes és hasznos következtetések, de sokan nem jutnak el Istenig.

Konklúzió: a Szentírás. Minden egyes eddigi érintkezési forma hordozott magában tévedési lehetőséget /az ember miatt/, de Isten kezünkbe adta a Szentírást, amely egy állandó mérce, segítségével lemérhetjük, hogy az átélt élmény, a hallott üzenet, az esemény vagy látvány Istentől van-e.
A Szentírás teljesen megbízható. Megértésének isteni feltétele adott: kész mindenkit megnyitni arra, hogy megértse az Igét. A másik feltétel rajtunk múlik: "...teljes készséggel fogadták az Igét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok." /ApCs 17:11/.

"De ne annak örüljetek, hogy a lelkek engednek nektek, inkább annak örüljetek, hogy a neve-tek fel van írva a mennyben."

(Luk 10:20)

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

"Az Ige arra vágyódik, hogy egyéniségünkben emberré legyen, a szolgák különböző lénye és adományaik sokféle sajátossága szerint, de az önzés, hiúság, földhözkötözöttség mellékíze nélkül."

Lindgrén J.:

A szent szolgálat veszélyei

Előszó

E mélységes és megragadó gondolatok egy stockholmi nagy lelkész-konferencián hangzottak el. Söderblom érsek javaslatára a konferencia egyhangúlag elhatározta, hogy az előadást nyomtatásban megküldi minden svéd lelkésznek.

E bizonyságtétel azonban nemcsak lelkészekhez szól, hanem mindazokhoz is, akiket Isten az Ige szolgálatára és halhatatlan lelkek gondozására hívott el.

A német fordítás kiadója (Brunnen-Verlag) volt szíves a magyar fordítás és kiadás jogát átengedni. Így e néhol elnézést igénylő fordítást az Úrra pillantva, azon hő fohásszal bocsátjuk útjára, hogy legyen az sokak áldására. Hogy pedig e kis mű valóban áldás lehessen minden olvasó számára, **olvassuk önmagunkat vizsgálva,** a Szentlélek szavára ügyelve, s ki nem térve ez isteni figyelmeztetés elől:

"Te vagy az az ember!" /2Sám 12:7/

A szent szolgálat lényegére nem akarok kitérni; azt legjobban úgy értjük meg, ha dicsőségéről beszélünk. Kiindulópontunk 3Móz 24:4. verse, ahol a főpap feladatáról ezt olvassuk: "A színarany gyertyatartón a mécseseket gondozza szüntelen az Úr színe előtt".

Ma is még Isten papjainak a szolgálata arról gondoskodik, hogy Isten lámpásai szüntelen égjenek. Világítsanak a sötét éjszakába, az idők éjszakáján át szüntelen égjenek. Jaj nekünk, ha fényük kialszik! Akkor szent szolgálatunkat elmulasztottuk.

Melyek tehát a szent szolgálat veszélyei? Ezer veszélyről beszélhetnénk: világias érzület és a világ szeretete; a mindennapi kenyér gondja; eredménytelenség okozta keserűség és csalódások; magányosság és elszigeteltség; a bátorítás és a megértés hiánya. Ilyenek még a gőg és az elbizakodottság; optimista bizalmasság; felületesség és hiúság. Milyen parányok vagyunk mindnyájan és mégis, milyen nagy és önfejű az *Énünk.* Az előbbi veszélyek ellentétei: pesszimizmus, csüggedés, bénító kicsinyhitűség, stb. Bizonyos vagyok abban, hogy Isten nagy dolgokat visz véghez Igéje által, de úgy gondolom, hogy akkor ha *én* hirdetem azt, nem. Vagy: emberek szolgái vagyunk különböző formában, mindenekelőtt emberfélelem, vagy az emberek kegyének hajszolása által s ezért az emberek tetszéséhez igazodunk, pedig, hogy Nietzsche egy szavával éljek, *visszhangot* kellene keresnünk.

Testvérietlen érzület, ellenségeskedés, keserűség és irigység is lehet Isten szolgái között, sőt talán egy és ugyanazon oltár körül szolgálók között is. - Pusztító utálatosság ez az Isten templomában! - Belopódzik az a veszély is, hogy a hétköznap forgatagában elmerülünk; lelkünk ellankad, szellemünk nem tör magasságok felé, sem a Sinai vagy a Hegyibeszéd, sem a Táborhegy vagy a Golgotha magaslataira. És az élet lapályain hiányzik szolgálatunk minden perspektívája: a *nagy* kicsi lesz a *kicsi* nagynak tűnik fel. Az idő örvénylő áradata magával ragad, így az élvezetek emberei leszünk, szárnyaszegett föld-

szolgák, akik elmerülnek, elmúlnak.

Gyakran gondolok egy nagyrabecsült szolgatársam rettenetesen komoly kijelentésére. A lelkészi szolgálat nagyvárosi veszélyeiről beszélgetve, mondta: "Itt a nagyvárosban a lelkész mindig tönkremegy; vagy vallás-erkölcsileg, vagy lelkileg-testileg, vagy mindkét módon!"

Még egy veszély: a szent szolgálatban álló ember megveti a többi embert. Rettenetes, hogy milyen kevéssel beérik az emberek. Nincs olyan semmis vagy szánalmas dolog, ami ki ne elégítené őket. Pillantásunk áttekinti az igazi eszményeket, az élet igazi értékeit. Igyekszünk mások szemeit is felnyitni, hogy felismerjék az értékeket s kudarc kudarcot követ. Állandóan látjuk, hogy az emberek beérik üres semmiségekkel, vagy legjobb esetben - mint a gyermekek - szappanbuborékban, üveggyöngyökben találják örömüket, mert az igazán értékes felismerésére nincs látásuk. Így Isten szolgája abban a komoly kísértésben forog, hogy az embereket megvesse. Hadd vesztegeljenek a posványban, jobbra úgy sem érdemesek - gondolja magában.

Esetleg hozzájuk hasonlókká leszünk és magunk is a posványba merülünk, holott őket is onnan kivezetnünk kellene. Valóban, nincs egyetlen olyan veszély sem, mely ne lehetne a *mi* veszélyünk, nincs szakadék, melybe mi lelkészek is bele ne zuhanhatnánk. Bennünk is ugyanaz a gyenge emberi szív dobog, mint a minket körülvevő, szolgálatunkra váró emberekben. S bár ezernyi erő húzza lefelé a lelkészt, csak egy erő van, mely felemeli őt.

És mégis, bármennyire is valóságosak és komolyak ezen veszélyek és rajtuk kívül még rengeteg más veszély is van, de van még valami, amit én a szent szolgálat különös veszélyeként szeretnék megjelölni, mert ez a többit is mind magában foglalja és azokat megerősíti. Nem régen valaki kijelentette: A mi időnkben lényünk olyan átváltozására van szükség, mely új fajta embereket teremt. Ezen új ember ismertetőjele a megszentelődés, mégpedig *a növekvő megszentelődés:* a személyiség mind mélyebb, mind valóságosabb odaszentelése Istennek. Az egyház eszméljen rá igazi feladatára: környezetét megszentelni és pedig mindenekelőtt megszentelt emberek által. A szent szolgálat feladata tehát éppen ez: megszentelt eszközök által megszentelt emberek, megszentelt gyülekezetek és megszentelt nép létrehozása.

Alaptörvény erejével következik ebből a tétel: *a szent szolgálatnak olyan szolgákra van szüksége, akik előbb magukat is megszentelni engedik.* És ezzel függ össze a veszély, mely meggyőződésem szerint az Úr szolgáinak egészen különös értelemben vett veszélye. A szent szolgálat legeslegnagyobb veszélye, mely mind a többit magában foglalja: a lelkiségtelenség, profánizmus, elidegenülés, gépiesség, rutinozottság, sablonmunka - valójában "lelki hullamérgezés".

Ha egy szervezetből elszállt az élet, ez az élő számára méreggé válik. Ez a borzasztó, végzetes veszély abból fakad, hogy állandóan foglalkozunk a Szenttel, míg egy bizonyos ponton túl a Szent megszűnik számunkra szentnek lenni. A szolgálat többé nem szent a számunkra. De akkor azután nem is szolgálat többé, nem elhívatás, nem Istentől reánk bízott feladat, hanem hívatás, foglalkozás, eleség-jászol, vagy mesterség lett belőle.

Ijesztő elgondolni is: mesterséggé válhat a haldoklók ágya mellett ülni és egyik ravatalától a másikig, egyik sírtól a másikig járni temetésre. Ilyenkor teljesedik be, hogy a "halottak temetik el halottaikat". Az ilyen gyülekezetben hamarosan kialszanak Isten mécsesei, hacsak más nem veszi gondozásba.

Mialatt Isten mécseseit kellene gondozni, annyira elfoglal ezer mellékes dolog, hogy Isten mécseseit elhanyagoljuk. Egyik a másik után kialszik, mindig sötétebb és sötétebb lesz, míg végül az idő sötétsége kerekedik felül a gyülekezetben.

Ezzel nem állítom azt, hogy - amint mondják - "rest papok" vagyunk. Valóban ma már alig beszélnek "rest papokról", bár e panasz helyenként jogosult volna. De nem is kell ilyeneknek lennünk, s mégis elmulasztottuk a szent szolgálatot. Sőt talán soha annyira buzgók és elfoglaltak nem voltunk, mint akkor, amikor a leginkább elhanyagoltuk Isten mécseseit. T.i. hamis szemszögből ítéljük meg a munkát. A mennyisége szerint értékeljük fel - hossza, szélessége, s terjedelme szerint - bár az egyetlen helyes mérték: mennyit nyom az örökkévalóság pecsétjével hitelesített mérlegen, a Szentély súlyaival mérve? Mi lesz velünk, ha a szolgálat számunkra többé nem szent és azért nem is szolgálat többé, hanem mesterség?! - ha mi már nem szolgák vagyunk, akik engedik magukat megszentelni, hanem iparosok, kereskedők, s mind rutinozottabbak leszünk?

Ilyenkor élünk ugyan, de nem vagyunk már elevenek. Nem tudunk szívből, melegen együtt érezni a lelkekkel. *Lüktető szív hiányában lelki beszélgetőgépek lettünk.* Prédikálunk, de nem vagyunk isteni üzenetet hozó hírnökök. Magyarázók vagyunk, de nem bizonyságtevők, mert nem voltunk az Úrnál, s így nem láttunk, nem hallottunk semmit. Lelkipásztornak nevezzük magunkat, de a tulajdon lelkünket és a ránkbízott lelkeket gondozatlanul hagyjuk. Próbálunk másokat lángragyújtani, de a magunk szíve nem ég. Vezetni akarunk lelkeket, de nem akarunk azoknak küzdőtársai lenni. Útmutatással szolgálunk az útkereszteződéseknél, mondván: "Oda menj", de magunk nem megyünk azokkal, akik előre

akarnak jutni. Nem osztozunk az úti fáradalmakban, s mikor utat kell törni, nem vagyunk az elsők között.

Az idő lelkiismerete akarunk lenni, pedig a próféták lelke nem is érintett minket. Prófétáknak adjuk ki magunkat, holott csak kicsinyke papok vagyunk.

Kezünkben korbáccsal az Úr templomát akarjuk megtisztítani, anélkül, hogy az Úr házáért való buzgóság belőlünk valamit is felemésztett volna, legyen az bár a saját rátermettségünk és önelégültségünk köpönyegének csak egy csücske is.

Dolgozunk és igyekszünk másokat is a munkába állítani, de nem kérjük Istent, a lelkek Atyját, hogy küldje el a prófétákat, akikre ez időnek szüksége van. Vagy pedig tétlenül ülve várunk a prófétákra és elfelejtjük, hogy annál hamarabb jönnek, mennél hűségesebbek vagyunk.

Azt akarjuk, hogy igehirdetésünk erőteljes legyen, Istennek élő gyermekeket tudjon nemzeni, élő gyülekezeteket szülni - de nem kérjük a szülés fájdalmait.

Kortársaink között Isten kezében eszköz akarunk lenni, de nem akarjuk, hogy az Ő keze vezessen, s minket egy időre, vagy mindenkorra félreállítson, hogy más eszközöknek engedjünk helyet, ha Ő ezt jónak látja.

Nyilak akarunk lenni Isten tegezében, de ne hegyezzen minket, ne feszítsen íjára, ne lőjön ki minket a cél felé, amint Ő akarja, hisz a nyíl magát odaáldozva, célt találna s talán eltörne, miután feladatát betöltötte.

Világító, melegítő fény akarnánk lenni anélkül, hogy felemésztetnénk. Élő oltárfény, Isten élő lángja szeretnénk lenni, de anélkül, hogy tövig égnénk.

Helyesen szeretnénk eljárni Isten országa érdekében, anélkül azonban, hogy magunk egészen bekapcsolódnánk, vagy komolyan kockáztatnánk valamit, kitéve magunkat a kudarc veszélyének.

Technikáját és a rutint tekintve, rátermett papok vagyunk, hivatalnokok, - de a belső emberünk nem növekszik.

A *"szolga"* bibliai fogalmánál az eredeti jelentés helyett nem a *"szolgálat"*-ot, hanem annak későbbi jelentését: *a tisztséget* hangsúlyozzuk ki, hajlamunknak megfelelően.

Ahelyett, hogy élő, harcoló, imádkozó emberek volnánk, az egyház és az állam hivatalnokai, elfoglaltsággal túlhalmozott munkagépek leszünk.

Lelki kérdésekre válaszaink előre készenlétben vannak, mi magunk azonban már felhagytunk a kérdezősködéssel. Már készek vagyunk, holott csak kezdők volnánk.

Az emberek belső, rejtett életét törekszünk megérteni, de még nem tanultuk meg, hogyan kell szívélyes szeretettel hallgatni, fülelni.

A lélek mélységeit akarjuk felébreszteni, de lényünk mélységeivel szemben mindinkább elidegenedünk.

Mint a zátonyos folyó, olyan zátonyos életünk.

Elhitetjük magunkkal, hogy Isten üzenetét hozzuk az emberekhez, - és nem álltunk Isten színe elé, hogy tőle nyerjünk valamit.

Azt akarjuk, hogy a lelkünk legyen az a finom hangszer, melynek húrjait az Úr keze pendíti meg minden istentisztelet alkalmával, s annak hangja szunnyadókat ébresszen, betegkedélyűeket gyógyítson, leverteket vigasztaljon, hívő szíveket örömmel és ujjongással töltsön el. De elfelejtjük, hogy minden ilyen óra előtt az Úr tulajdon kezével akarja felhangolni a hangszert. Örök gondolataival, a Jézus Krisztus evangéliumának bensőséges lelkiismeretbeli és szívbéli hangjaival kell a hangszert összhangba hoznia.

A fáradt, éhező, szomjazó lelkeket felüdíteni, erősíteni, megörvendeztetni szeretnénk, de penészes kenyeret, állott vizet kínálunk nekik és az Úr oltárát hervadt virágokkal ékesítjük.

Lelkek megnyerésére törekszünk, anélkül, hogy az emberek barátai volnánk. Vagy emberbarátok (filantróp) vagyunk, nem léleknyerők.

A pásztori teológia birtokában - ha ugyan birtokában vagyunk annak - elfelejtünk új utakra lépni a lelkek elérésére.

Azonnal meghalljuk, amit felőlünk mondanak az emberek, de nincs gyakorlott érzékünk a lélek mélységéből előtörő kiáltás meghallására. Nem halljuk szívük félelemkiáltását, pedig közvetlen közelünkben élnek, bár kifelé közömbösnek látszanak.

A lelkekben nyugtalanságot akarunk ébreszteni, de nem engedjük, hogy Krisztus előbb minket nyugtalanítson.

Visszük az Igét másoknak, s elfelejtjük, hogy először minket is az Ige vigyen az emberekhez.

Továbbítjuk az Igéket másoknak anélkül, hogy azt nyertük vagy befogadtuk volna, hogy így - de csakis így - tovább tudjuk adni másoknak.

Másoknak adni akarunk anélkül, hogy előbb vettünk volna.

Tanulmányozzuk a Bibliát - ha ugyan igazán tanulmányozzuk - hallgatóinkra vonatkoztatva s elfelejtjük, hogy az elsősorban a mi számunkra az élet forrása.

Tekintélyesek szeretnénk lenni, de elfelejtjük, hogy teljhatalmunk egyedül abban rejlik, mennyire tölti be Isten szeretete éltünket és mennyiben hordozza szavainkat az igazság lelkiismeretet ébresztő hatalma.

Minden tevékenységünkkel, prédikálásunkkal csak a magunk számára törekszünk valamit elérni, pedig működésünk akkor erőtel-

jes, ha semmit sem teszünk magunkért, hanem mindent Istenért.

Gyűjtenénk, bár nincs középpontunk; a középponthoz vonzanánk másokat, de magunk nem az igaz központhoz vagyunk beállítva.

Mások támasza akarnánk lenni, és magunk is támaszra szorulnánk. Istenhez akarunk vonzani és mi magunk nem Istenben vagyunk.

Korunk gyökértelen lelkeit belső szemlélődésre segítenénk és emellett nem tartozunk az erőslelkűek zárt egységéhez.

Az egyéniség és a munka egységét elveszítjük, mert a sokféle elfoglaltságban szétforgácsoljuk magunkat. Lényünkben és működésünkben a kifelé ható, centrifugális erők jutnak túlsúlyra, legyőzik a belső nehézkedési erőt, s minél gyorsabbá válik munkánk tempója, annál inkább sodortatunk a perifériákra és a kifelé való nyomás oly erőssé válik, hogy egy napon minden darabokra törik.

Korunk nyugtalan szellemeit nyugalomba akarjuk vezetni, de elfelejtjük, hogy az a hajó áll nyugodtan a mélység felett, amelynek horgonya a mélység fenekéig ér le.

Egyik figyelemreméltó prédikációjában Ragaz emlékeztet arra, hogy Dante beszél az alvilágban gyötrődő lelkekről, s ezek szüntelen, pihenés nélkül követnek egy szakadatlanul lobogtatott zászlót. A modern kultúra, lényegében véve, mintha e megkínzott lelkek Infernoja volna, mert a tömegember, - a tömegkultúra produktuma - állandóan e szüntelenül lobogtatott zászló mögött rohan. Vajon mi, lelkészek is e hajszába és hajszoltságba sodródtunk? Minket is magával ragadott a lobogó zászló lenyűgöző hatalma? Nyugtalan korunk gyermekeinek megszilárdítása a célunk! Szilárdak vagyunk-e hát mi magunk? Az agyonhajszolt lelkeket nyugtalanságukból megváltani, ez a mi hivatásunk. De vajon mi magunk szétszaggatottságunkból meg vagyunk-e váltva és nyugalomra jutottunk-e?

De - talán már felhagytunk a kérdezősködéssel és a szent szolgálat szent követelménye és eszményképe már nem nyugtalanít minket. Közönyösen állunk az üres, féligtelt - vagy talán zsúfolásig telt templomban hallgatóságunk előtt. Sőt a veszély éppen akkor a legnagyobb, ha tele van a templom; t.i. az a veszély, hogy egyszerűen megelégszünk vele, hogy a templom zsúfolásig megtelt. Pedig csak egyedül az élet, *az Istenben való élet* hozza meg az örök értékű, maradandó gyümölcsöket.

De nem merem folytatni, habár én most itt a szó legmélyebb értelmében véve, önmagamhoz szóltam. Igyekszem hát befejezni.

Izráel papjai kétféle módon végezték szent szolgálatukat. Egyfelől: "Isten lámpásait" őrizték, hogy egész éjjelen át, hajnalhasadásig égjenek ezek, úgy minden nap, mint ahogy meg van írva, "tiszta olajjal" töltötték meg.

Olaj, tiszta olaj minden napra! Ebben rejlik az áldásos papiszolgálat titka; Isten lámpásai fényét őrizni a leghosszabb éjszakán át is.

Palesztinában még ma is használják néha e kifejezést: "Olaja kifogyott" - azaz meghalt. Vajha sohase mondhatnák el ezt közülünk egyről sem mint papról, hogy olaja kifogyott! Persze az illető él, de mint lelkész, mint Isten papja, halott. S így pap létére Isten gyülekezetében végzetes veszélyt jelent: szellemi hullamérgezést. Mivel lelkileg halott, lelki halált terjeszt maga körül. Ezért minden nap "tiszta olajat" Isten lámpásaiba!

Hogy másrészt Isten papjai feladatukat miképpen tölthették be, azt a 3Móz 6:13. versében találjuk leírva: "A tűz szüntelenül égve maradjon az oltáron és el ne aludjon". Hogyan volt ez lehetséges? - Amint meg van írva: "A pap égessen minden reggel új fát az oltáron" (12.v.). Új tüzelőanyag táplálta minden reggel az oltár tűzét. Mint Isten papjai, feladatunk gondoskodni róla, hogy az oltár tűze állandóan égjen: a szívekben, az otthonban, a gyülekezetben, a népben, a világban. Csakhogy ehhez minden reggel új égőanyagra van szükség.

Tiszta olaj minden nap! Új fa minden reggel! - Lásd, ebben rejlik a szent szolgálat legbensőbb titka! Amit a lelkiségtelenségről, profánizmusról és azzal kapcsolatban arról mondottunk, hogy a szent megszűnik már számunkra szent lenni, még e hatalmas igékkel fejezhető ki (És 52:11): "Tisztítsátok meg magatokat, kik az Úr edényeit hordozzátok".

Egyedül a megszentelődés és az állandóan elmélyített odaadás védhet meg a szent szolgálat veszélyeitől. Mert csak ez őrzi meg a szolgálatunkban a szolgálat, az elhívatás, az Istentől eredő bizalmi küldetés fölkentségét. Csak ez őriz meg minket az elgépiesedéstől, ha szabad ezt így kifejeznem, valamint szolgálatunk külsőséges, szokásossá vált, hanyag mivoltától. Akkor nem következhet be, hogy személyünk - hogy úgy mondjam - a munkán kívül áll, s az lélektelenné, halottá válik, bármennyire is életteljesnek látszik kifelé. Sőt, akkor eleven, küzdő lélekkel állunk munkánk közepette, megemlékezve e szavakról: "Vajon mit adhat az ember váltságdíjul az ő lelkéért?" Valóban, hogy szolgálatunk értékes legyen, akkor szívvel, lélekkel kell abban állanunk. Az Ige csak élő lélekkel elégedhet meg. Miért? - mert az Ige legbensőbb vágyakozása, törekvése, hogy inkarnálódjon, testet öltsön, e világban testté-vérré váljon. S az Ige e vágyakozása egyedül csak élő emberlelkekben mehet végbe.

Valóban, az Ige nem elégszik meg azzal, hogy bennünket csak levezető csatornául használjon, legyünk bár még oly tiszták is.

Sokkal komolyabb a feladat. Az Ige arra vágyódik, hogy egyéniségünkben emberré legyen, a szolgák különböző lénye és adományaik sokféle sajátossága szerint, de az önzés, hiúság, földhözkötöttség mellékíze nélkül.

Ha pályafutásunk végén visszatekintünk majd az igehirdetés szolgálatára, akkor - mutatis mutandis /a megváltoztatandók megváltoztatásával (Szerk.) - magunkévá tehetjük Melanchtonnak teológiai működésére való visszapillantásakor mondott szavait: "Bizonyos vagyok abban, hogy engem a teológiával való foglalkozásra semmi egyéb nem késztetett, csak az, hogy önmagamat tökéletesítsem, a bűn foltjait magamban eltüntessem, lényem hiányait kiküszöböljem." Élete végén bizonyos volt abban, hogy teológiai működésében sohse állt munkáján kívül, de még annak mellette sem. Sőt inkább elsősorban mindig saját személye megszentelésére, feljődésére és tökéletesbítésére használta fel azt. A legmesszebbmenő értelemben magát mindenkor teológiai tevékenységének kellős közepében tudta.

Bárcsak mindegyikünk elmondhatná majd magáról: Sohsem végeztem a szent szolgálatot anélkül, hogy az Igét elsősorban is magamra ne vonatkoztattam volna, vagy magamat, mind mélyebb értelemben Istennek ne szenteltem volna. Mindig becsületesen akartam küzdeni szegény lelkem üdvéért és ezzel soha fel nem hagytam. Ilyen értelemben kötelességünk valamit, sőt mindent elnyerni a magunk számára, mert csak így nyerünk valamit, sőt mindent mások számára.

A jámbor Melanchton legyen ebben példa számunkra. Vajha imája ezért egész különös értelemben véve pásztori imánk lenne:

Add, hogy mindnek elbeszéljem,
Mily jó téged hőn szeretnem,
Benned élni, véled tűrni,
Benned mindig felüdülni.

Nemeshegyi Zoltán:

A család, mint Isten áldásának csatornája

1. A család biztosítja a "fészekmeleget" különösen a kicsinyek számára

A Teremtő végtelen bölcsességét mutatja, hogy az induló életnek első kilenc hónapjában különleges védelmet és elrejtettséget biztosít az anyaméhben. A megszületett csecsemőt tágabb környezet veszi körül, de még sokáig szüksége lesz arra, hogy körülötte a legkedvezőbb körülményeket biztosítsák azért, hogy növekedhessen és fejlődjön. A felnőtt ember számára ez a fokozott gondoskodás látszólag szükségtelen, hiszen már edzett és sok mindent kibír. A tapasztalat azonban arról győz meg, hogy ha a fizikai állóképessége jobb is a felnőttnek, lelkileg szükséges ez a háttér, a család, ahová legalább időnként visszavonulhat az ember megpihenni, felüdülni és életenergiát gyűjteni. Ezt az sem teszi feleslegessé, hogy a megtért hívő embernek Istennel való személyes kapcsolatából fakad ereje és kitartása. Sőt egyenesen úgy tapasztaljuk, hogy Isten áldásainak egy sajátos csatornája a családi élet. A Mindenható természetesen más módon is tud erőt adni, de az általa alkotott életrendet is fel akarja használni az ember testi-lelki jó erőnlétének biztosításához, majd az így megerősítetteket arra, hogy a gyengébbeket erősíteni, bátorítani tudják.

A család valóban csodálatos, Istentől rendelt kerete az életnek, de nem csupán az által, hogy védelmet nyújt a tágabb környezet ártalmaival szemben, mintegy búra alatt tartva tagjait.

A hívő családok sem mentesek problémáktól, kísértésektől. Isten igéje őszintén ad hírt arról, hogy még az ősatyák élete sem volt felhőtlen. Jákób és Ézsau ellentéte, József és testvéreinek kapcsolata és más bibliai példák mutatják, hogy nincs olyan családi élet, amely teljesen védve lenne minden súrlódástól. Sőt, mintha Isten tervében eleve benne lenne az is, hogy a családi körben egymást csiszolva haladunk a tökéletesedés útján. A megfelelők behelyettesítésével igaz ez a mi "családias" gyülekezeti életünkre is. Aki azt várja akár a hívő családtól, akár a gyülekezettől, hogy őt mindig dédelgesse, az ábrándokra épít, s ennek vége csak a kiábrándulás lehet.

2. A család, mint az első iskola

Mivel a hívő édesanyák túlnyomó többsége igénybe veszi a gyermekgondozási segélyt, gyermekeink az első három évben a

legfontosabb dolgokat otthon tanulják meg: étkezés, szobatisztaság, járás, beszéd. De a későbbiekben is, ami a kötelező ismeretanyagon túl van, /pl. lelki intelligencia/, otthon sajátíthatják el, ha megfelelő mintát látnak. A hitélet kezdő lépéseire is otthon taníthatók meg leginkább /pl. imádkozás/.

A családon belül többszörös nevelés folyik. A gyermeket tanítják és nevelik szülei - és ha vannak - testvérei. Nem lényegtelen ez utóbbi sem, mert sajátos körülmények között legalább olyan hatással lehet ez, mint a szülői nevelés. /Több hívő családban az első gyermek megtérése vagy eltérése meghatározó jelentőségű a kisebbek számára./

A családon belül a szülő is nevelődik. Ez akkor is igaz, ha némelyek rosszul értelmezett tekintélyelvből ezt tagadják. Ifjúkoromban azt mondta nekem valaki, hogy szerinte húsz éves korig a szülők nevelik a gyermeket, utána a gyermek a szülőket. Akkor nekem újszerűnek hatott ez a megállapítás, de amióta gyermekeim vannak tudom, hogy ez jóval hamarabb elkezdődik. Bár a gyermek részéről ez eleinte nem tudatos, inkább ösztönszerű. Szeretné saját érdekeinek megnyerni szüleit és nyiladozó értelme, dús fantáziája végtelen variációt sorakoztat fel ennek érdekében, nem adva fel a reményt akkor sem, ha sorozatos kudarcok érik e téren. A legvégsőkig megpróbálja a szülők következetességét, s olykor nem eredménytelenül. Anyját, apját válaszlépésekre készteti. Nem csekély szellemi erőfeszítésbe kerül, ha ki akar tartani elvei mellett, azok helyességét mintegy önmaga számára is újra bizonyítani, de az sem, hogy "férfiasan" bevallja, a célnak megfelelőbb módszert kell találni, mert az eddigi nem elég hatékony. A családban tehát mindenki tanul akarva, akaratlan. A legszebb az, amikor tudatosan együtt akarnak tanulni Attól, Aki "bölcsességül lett nekünk Istentől" /1Kor 1:30/. Céljuk, hogy "isteni természet részesei" legyenek /2Pt 1:4b/.

3. A család felkészülőhely az élet harcaira

Első küzdőtér az ember életében a családi kör. Itt alakul ki "harcmodora". Nyílt vagy alattomos, a meggyőzés vagy az erőszak híve lesz, annak megfelelően, hogy milyen mintát látott maga előtt. Előre el lehet venni a kedvét az egészséges küzdelemtől is. Ha otthon ő mindig csak a vesztes lehetett a családtagok lehengerlő stílusa miatt, vagy bátortalan lesz emberi kapcsolataiban, vagy átveszi azt a lelkületet, amelytől szenvedett.

Milyen küzdelmek lehetnek a keresztyén családban? Először is állandó harcot jelent a többiek "más"-sága. Az kevésbé izgatja az embert, hogy a sokadik szomszédja más véleményen van bizonyos dolgok felől, mintha ugyanazt a családtagnál tapasztalja. Megkísért az a gondolat, hogy az egy családba tartozók legyenek teljesen egyformák. Pedig a Teremtő Isten csodálatos világot alkotott úgy, hogy nincs két teljesen azonos falevél sem. Sokszor csak küzdelmek árán tanulja meg az ember, hogy hasonló tapasztalatok alapján sincs kötelezve a másik ugyanolyan látás- és gondolkodásmódra. Lelki látásunk is lehet különböző.

A keresztyén családban is vannak mindennapi küzdelmek a megélhetésért, az anyagi előrejutásért. A kérdés az, hogy milyen eszközökkel. Ha imádsággal és becsületes, kitartó munkával harcolnak a szülők a jobb megélhetésért, a felnövekvő gyermekek is ezt a harcmodort tekintik majd normának.

Sokszor kell feldolgozni, megharcolni a családnak azokat a különböző eszméket, szellemi irányzatokat, amelyek a külvilággal való természetes kapcsolat révén, egyik vagy másik családtag által jönnek be. Kívánatos, hogy ilyenkor ne csupán előítéletek vagy hagyományok által mérjük le azok helyességét, hanem különösen a lelki életre tartozó kérdésekben az legyen a legfontosabb, hogy mit mond erről a Biblia. A hívő család nem akkor tölti be küldetését, ha le akarja tagadni, ami rajta kívül van, hanem ha segít feldolgozni azt, és váratlan helyzetben is megkeresi és megtalálja a krisztusi megoldást.

4. A jó család nem kötöz magához, - de mindig kész visszafogadni!

Pozitív hatását magával viheti az a családtag is, akinek úgy alakulnak körülményei, hogy térben távol kerül övéitől. Sok családban okoz konfliktust vagy torzulást, hogy a szülők erőszakkal magukhoz akarják kötözni felnőtt gyermekeiket. Ez vagy azzal jár, hogy a "gyermek" elveszti önállóságát, vagy a legváratlanabb módon fog kitörni a körből.

Aki hisz abban, hogy életünk, születésünk nem véletlenszerű, az azt is tudja, hogy szüleinket, testvéreinket, gyermekeinket ajándékba kapjuk, de földi életünk végessége miatt mindenképpen csak meghatározott időre, mintegy kölcsön. Amíg együtt vagyunk, áldásul lehetünk egymás számára, de körülményeink változása, várható és váratlan események elválaszthatnak egymástól. Kiváltképpen természetes az, ha a felnövekvő gyermekek külön családot alapítanak. Biztosak lehetünk benne, hogy amit igazán szépnek és jónak tartottak, azt majd új családjukban is igyekeznek meghonosítani. A jó légkörű hívő család nem azt sugallja, hogy amíg közelünkben vagy, ne félj, hanem azt, hogyha Isten közelében maradsz, akkor soha nem kell félned.

ISTEN NÉPE - A GYÜLEKEZETBEN

Udvarnoki András:

A prédikátorok konferenciájáról*

"Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten Anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett."

/ApCs 20:28/

Pál apostol a prédikátorok mintaképe volt, aki valóban helyesen gondozta a rábízottakat. Ő, amint másoknak jó tanácsot és utasításokat adott, elmondhatta a prédikátoroknak és előljáróknak: "Legyetek követőim." Nemcsak a beszédben járt elől, hanem jó példával, a Krisztust követvén, aminthogy önmagáról,az igazi Mesterre terelve a figyelmet, így egészíti ki mondását: "aminthogy én is a Krisztus követője vagyok."

Alapul felvett bibliaversünkben Pál apostol tanításából két főgondolat domborodik ki:

1. Viseljetek gondot magatokra;
2. és az egész nyájra.

Ezen két főkérdéssel kapcsolatban áll előttünk két másik kérdés, melyek az előbbiekből erednek:

1. a vén egyénisége;
2. a nyáj jóléte.

A gyülekezet jóléte és fejlődése a vének erkölcsi színvonalától és bibliai képzettségétől függ. Bibliailag tanult és lelkileg művelt vének valóságos áldásai a gyülekezetnek. Rossz vezetők pedig romlásba viszik a gyülekezetet. Sokan úgy vélekednek, hogy a prédikátoroknak nem szükséges tanulniuk, hiszen a Szentlélek úgyis megjelenti majd, amit mondaniuk kell. Ez igen nagy tévedés. A Szentlélek az olyan prédikátoroknak, akik nem akarnak és nem szeretnek tanulni, nem jelent ki semmit sem. A Szentlélek a lusta prédikátorokat elkerüli. A tizenkét apostol miért járt három évig Jézussal? Azért, hogy tőle tanuljanak: hogyan kell hirdetni az evangéliumot. Jézus a tanítást nem bízta a Szentlélekre, Ő maga oktatta az apostolokat, s maga hirdette az igét és tanított, hogy tőle tanuljanak! Mondhatta volna Ő az apostoloknak, hogy nem szükséges velem járnotok, nincs szükségetek arra, hogy tőlem tanuljatok, majd a Szentlélek úgy is elintéz mindent... De Ő ezt nem mondta. Széjjel járt és tanított mindeneket, kiváltképpen pedig azokat, akik mások tanítására voltak hivatva.

A Szentlélek rendeltetése a megszentelés, és megszentelődött állapotunkban annál többet tehetünk mások megmentéséért, minél nagyobb értelmi képességgel bírunk. A prédikátornak jól fel kell készülnie a lelki munkára. A felkészületlen munkás nehezen és lassan halad. Az előkészült munkás gyorsan, könnyen és jól tud dolgozni. Pál elmondta, hogy "többet munkálkodtam, hogy nem az összes apostolok". Ő ezt elmondhatta, mert igen jól fel volt készülve. Például figyeljünk meg két kaszás embert. Az egyik, mielőtt hozzáfogna a kaszáláshoz, leül, előveszi az üllőt, kalapácsot és elkezdi kalapálni a kaszát. A másik mindjárt hozzáfog a kaszáláshoz és mosolyog azon, hogy míg a szomszéd kalapál, addig ő jó nagyot halad előre. Már jó darabon jár, mire a kalapáló ember befejezte a kalapálást, szépen megfente a kaszáját és belefogott ő is a munkába. A kasza könnyen repült, mert jó éles volt, a füvet mindenütt szépen levágta s így gyorsan utol is érte társát, aki nem kalapált. Az majd minden sornál megállt, törölgette verejtékes homlokát, fente kaszáját és mégis rosszul vágta a füvet, itt-ott kimaradozott. Mikor pedig eljött az este, az, aki kalapált, vígan mosolyogva nézett végig a jól lekaszált rendeken, míg az, aki nem kalapált, fogta, tapogatta a derekát, nagyokat nyögött s szomorúan nézett a rendetlenül kaszált földre. Kifáradva ment haza és nem végzett jó munkát. A másik pedig örömmel távozott a jól végzett munka után. Így van a lelki munka terén is, a kalapálásra szükség van.

Ez a konferencia is egy kis kalapálás! A lelki munkásnak a fejét kell kalapálni s úgy indulhat a munkára.

A prédikátor ne elégedjen meg azzal, amilyen, hanem igyekezzen többet tudni, jobban megismerni a Szentírást. Akik tehát azt hiszik, hogy a Szentlélek ezen a téren is mindent elvégez, azok tévednek. A Szentlélek előkészít és alkalmassá tesz a tanulásra, de a tanulást nem helyettesíti. Azt mondja a Szentírás, hogy az Úr adott némelyeket tanítókul, akik tanítottak. A Szentlélek és a tanítók működése két külön természetű tény, a Szentlélek nem helyettesíti a tanulást. Gondot viselni önmagunkról annyit jelent, mint fejleszteni a hitben való képességeinket és vigyázni önma-

gunkra.

Ha a tagok rendetlenül élnek vagy bűnbe esnek, a vének és a gyülekezet megínti vagy megfenyíti őket. A prédikátort nem kell dorgálni, annak önmaga felett kell gyakorolnia a fegyelmet. Az olyan prédikátor, aki rendetlenül jár el és helytelenül cselekszik, másokat nem taníthat, mert erőtelenné teszi az Igét a maga eljárásával. Az olyan prédikátort és vént, akit dorgálni kell, inkább állítsa félre a gyülekezet. A véneknek tehát önmagukkal szemben kell elsősorban is kötelességeiket gyakorolniuk s úgy válhatnak alkalmassá a mások tanítására. A vénnek ki kell fejlődnie jellemében és erkölcsében, hogy Jézushoz legyen hasonlóvá a jóindulatban és szeretetben, mert csakis így fogja tudni betölteni hivatását.

Viseljetek gondot az egész nyájról is. Miért hasonlítja a Szentírás a gyülekezetet nyájhoz? Mert a nyájat legeltetni, gondozni és őrizni kell. Krisztus nyáját tulajdon vérével szerezte. A pásztor féltve őrzi bárányait, mert azokat pénzen vette meg. De mennyivel drágább Krisztus nyája, melyért a legtöbbet adta: életét áldozta fel! Úgy kezeljük ezt a nyájat, mint a Krisztus vérén szerzett nyájat? Vagy pedig a rossz pásztorok módjára a kutyát vagy a botot szalasztjuk utána? Jézus mindenütt maga ment és személyesen kereste fel a lelkeket. Ha szeretetlenül kezeljük a lelkeket, Jézust bántjuk ezzel. Ha valakit intünk és felkel bennünk a düh, ezzel nem mentjük meg, hanem inkább eltávolítjuk. A véneknek nem szabad a kizárással és meghurcolással uralkodniuk a lelkeken, hanem szeretettel legeltetni. Hozzá menni, felkeresni, imádkozni vele és szeretni. Ez a titka a legeltetésnek. Az Úr Jézus a pásztor szeretetének, gyengéd tapintatosságának és türelmének gyönyörű példáját adta. Róla az volt jövendölve, hogy a pislogó gyertyabelet nem oltja ki és a megrepedt nádszálat nem töri el.

A gyenge keresztyén hasonló a pislogó gyertyához. A pislogó gyertyával senki sem rohan vadul, ha valahová vinni akarja azt, hanem szép óvatosan, lassú léptekkel, kezével a széltől őrizve viszi. Ugyanígy kell körülvenni gyengéd figyelemmel az erőtlen tagokat. Hibáikért nem szabad azonnal kizárni, mert ezzel megbélyegezzük keresztyéni életüket. A kizárást utoljára kell alkalmazni, midőn már más mentő eszköz nincs számukra. Az erőtleneket nem büntetéssel és goromba fenyítésekkel kell kezelni, hanem szeretetteljes nevelés által. A hiányosságaikból ki kell nevelni az erőtleneket. A megrepedt nádszálhoz hasonlóak a beteg lelkek, akiket szintén az Úr Jézus útmutatása szerint kell gyógyulásra vezetnünk.

Az egész nyájról. A nyájban vannak különböző korúak, gyermekek, fiatalok, idősebbek és öregek. Ezeket mind koruk és állapotuk szerint megkülönböztetve kell kezelnünk. Másként a csecsemőt, másként a gyermeket, másként a 20 éves ifjút és leányt és másként a 70 évest. Jézus azt kérdezte az elbukott Pétertől: "Szeretsz-e engem?" Ha szeretet nem lett volna benne, nem bízta volna meg annak a drága áron szerzett nyájnak a gondozásával.

Sok vén gyülekezetben nincs ifjúság. Miért nincs ifjúság? Volt és elűztétek? Nincs, mert nem is kívánjátok? Azt akarjátok, hogy az ifjak is megrokkant, kedvetlen öregek legyenek? Azt akarjátok, hogy mindenki úgy táncoljon, ahogy ti muzsikáltok? És ha nem úgy táncol, akkor nektek nem kell ifjúság? Haragusztok, ha valaki nevet, vagy pirosba öltözik, ha kipedri bajuszát, ha szépen megborotválkozik?

Tegyük fel a kérdést: Helyes mindenben mindig botránkozni? Mindig kutatni és piszkálódni a botránkozás után? A szeretet, mely mindeneket elfedez és eltűr, nem botránkozik. A szeretet épít és nevel.

Egy sokkal súlyosabb kérdés merül fel a botránkozó vének között: Az Úr állított-e oda, ahol vagy? Nem a sógor és a rokonság? Tényleg alkalmas lelkülettel és jellemmel bírsz-e hivatásod betöltésére? Vagy csak úgy magadtól kapaszkodtál oda? A pásztort Isten állítja munkába és nem embereknek, hanem Istennek felelős. E felelősség tudatában milyen sokan mentegetődztek a bibliai férfiak közül. Mózes, Ésaiás, Jeremiás. Mennyire átérezték ezek a férfiak a feladat nagyságát s mily igazi őszinteséggel állapítják meg önmagukról, hogy ők képtelenek erre a nagy munkára vállalkozni. Az Úr valósággal rájuk kényszeríti, hogy de igen, el kell menned! Pál apostol mondja: "Jaj nekem, ha az evangéliumot nem prédikálhatom!" Mert az Úrtól vett komoly parancs szerint neki mennie kellett. Amint mondja is: "Nem emberektől vettem a magbízatást, hanem az Úrtól."

Ha a pásztort áthatja a tudat, hogy őt az Úr állította munkába és ha a pásztor érzi önmaga elégtelenségét s az Úr erejének szükségességét és ha a krisztusi szeretetet valóban bírja - úgy áldás lesz munkáján.

Az Úr segítsen erre mindnyájunkat!

Jegyezte: Ifj. B.I.

SZERETET, X. évf. 21. szám.
/1930. nov.1./

Megjegyzés:

* Az aradi területközi konferencián a magyar gyülekezetben, folyó év október 4-én.

Ami már történelem

- Volt egyszer egy (előző) Szövetség -

A mai strukturális változások sem nélkülözhetik a visszapillantást, mit és hogyan tettek testvéreink.
Irat, 1921-ből. /A közlésnél lehetőség szerint ragaszkodtunk az eredeti szöveghez./

JAVASLAT:

Beterjesztik a Budapest József utcai, hévízgyörki, kiskőrösi, kiskunhalasi, rákoskereszturi és soroksárpéteri gyülekezetek küldöttei.

A Szövetségi Bizottságokról

I. A bizottságokról általában

1. Mi a bizottság és annak célja?

Bizalmi testület. A bizottságok együttes munkájának a szellem szabaddá tételére kell irányulni. Ez keresztyéni kötelesség s erre nemcsak a kicsiket, de a felnőtteket is állandóan nevelni kell. Az egyes, úgynevezett szakbizottságok csak a hatáskörébe tartozó dolgok, ügyek felett folytathat eszmecserét, hozhat határozatot; más bizottságok jogait magának ki nem sajátíthatja, szigorúan az alapszabályokban körvonalazott keretekben kell munkálkodnia. A bizottság szükség szerint rövidebb-hosszabb időközökben, de legalább negyedévenként ülést tartson. Minden ülésről jegyzőkönyvet vegyenek fel akként, hogy abban a résztvevő bizottsági tagok név szerint felsorolandók. A szakbizottságok ülésén csak az illető bizottság tagja lehet jelen, másoknak nem szabad bizonyos ügyek tárgyalását jelenlétükkel befolyásolni.

2. Kik a bizottság tagjai?

A konferencia által titkos szavazással megválasztott gyülekezeti tagok. Éppen azért, mert a bizottságok bizalmi testületek, az ezekbe beválasztott egyének, - mivel a közbizalmat élvezik, nem lehetnek semmittevő, névleges szereplői az illető szakbizottságnak. A világi társadalomban a legtöbb bizottsági tag valamely előnyöket, sőt tiszteletdíjat élvez, nálunk ezt a honoráriumot abban a nagy tisztességben kell megtalálnunk, amelyet a választásnál megnyilvánult köztisztelet fejez ki; fő jutalmat pedig abban, hogy minden tudásunkat az Úr oltárára helyezhetjük gyermeki hálánk áldozatául. Nem lehet az, hogy 2-3 egyén beszélgetése bizottsági ülés jellegével ruháztassék fel, még kevésbé, hogy ily számú egyének határozatot hozzanak s ezt minden további nélkül keresztülvigyék.

3. A bizottsági tagok jogai

Szabad véleménynyilvánítás. Minden ügyről, melyet az elnök vagy a titkár bejelent és amelyről a meghívón az ülés előtt már legalább két nappal értesült, kimerítő információt szerezni és ezek után véleményét benső meggyőződése alapján nyilvánítani, titkos szavazással dönteni.

4. A bizottsági tag kötelessége

Nyílt, őszinte bírálat a tapasztalat alapján. Minden tagnak csak egyedül Krisztus szelleme alá vetett önakarattal, szabad elhatározó képességgel kell bírnia, hogy egyéni véleményét ne csak megalkossa, de egymás helyes nevelése céljából nyilvánítani bátorsága is legyen. Csak ezek (alkothatják) képezhetik az öntudatos keresztyén társadalmat. Ezek a nyílt vélemények csak építhetnek, nevelhetnek, de azok, akik tapadó (puhány) természetüknél fogva gerinctelenségükről azzal tesznek bizonyságot, hogy bár véleményük kialakult, de azt csak alattomosan, bujtogató módra közlik, nem nevelnek, de pusztítanak, rombolnak sokakat, igen sokat. A munkamegosztás helyes elve is azt kívánja, hogy az építő munkában mindenki kivegye a maga részét. A munkamegosztás szükségességét igazolja már az első keresztyén gyülekezetek szervezete is. Nem végezhet minden munkát egy személy, hacsak nem akar önmagán kívül az ügynek is

ellensége lenni. De kell ez a felelősség szélesebb körre való áthárítása és az egyéni látókör szélesítése céljából is, hogy ne vádolhasson senki, de önmagunk sem, hogy csak a magunk értelme szerint vagyunk bölcsek. Krisztus gyülekezetében minden tagnak - legyen az kisebb vagy nagyobb tudással megáldott - csak egyéni véleménye lehet, mert különben Krisztus vezetését tolja félre és maga akar uralkodója, önhatalmú intézője lenni valamely társaságnak, testületnek, intézménynek. Köteles a bizottsági tag az eléje tárt ügyre vonatkozólag személyesen meggyőződni arról, hogy helyes, az igazságnak megfelel. Nem lehet, hogy valamely ügyet csak azért, mert N. N. testvér ad elő, ismertet, minden utánjárás, vizsgálat nélkül elfogad. Krisztus utasítása ez: "mindeneket megvizsgáljatok s ami jó, azt megtartsátok", mindent tehát, nemcsak azt, amit valami ismeretlen közöl, de az ismerős közlését is. Isten beszédét, a Szentírást boncolgatjuk, kutatjuk és más nézetek, vélemények nyilvánítását is meghallgatjuk; sőt gyakran ki is kérjük. Ha az Isten igaz beszédével ezt lehet, szabad tenni, akkor egy ember véleménye nem lehet törvény, amelyből engedni, vagy ahhoz hozzászólni, sőt ha az nem megfelelő, elejteni ne lehetne. Kis könnyelműséggel, sőt joggal mondható kényelemmel, lustasággal az ügy helyes mederben való előmenetelének megakasztójává lehet a bizottsági tag, ez pedig kihat az Isten országa ügyének fejlődésére is. Azok, akik nem gondolkoznak, csak utánzói a keresztyéneknek, az ilyeneket pedig könnyen félre lehet vezetni. Isten népére, különösen pedig a bizottság tagjaira nem szabad, hogy álljon a világ e megállapítása: 1000 ember közül csak egy gondolkodik és 1000 közül csak egy törekszik akaratát meg is valósítani. A bizottsági tagoknak egymás iránt is hívőknek és nem hiszékenyeknek, alázatosoknak de nem szolgalelkűnek kell lenni.

5. A bizottsági tagok választása

A látszólagos visszaélések elkerülése végett egy egyén csak egy bizottságnak lehet tagja. A bizottsági tagok választását egy, a konferencia által nyilvánosan választott jelölő (kandidáló) bizottság - amelynek a régi bizottságok elnökei, tagjai nem lehetnek - vezeti be azzal, hogy az egyes szakbizottságokba oda alkalmas, hozzáértő, szaktudással rendelkező egyéneket jelöl megfelelő számmal, de legalább kettővel többet, mint a választandók száma. A rátermettség, szaktudás elvét igazolja Pál apostolnak a különböző adományokra vonatkozó meghatározása is. Az összbizottság megválasztja saját kebeléből a végrehajtóbizottságot, mely évenként legalább kétszer ülést tart.

A jelöléseknél figyelembe kell venni azt, hogy az üzleti, pénzkérdéssel összefüggő bizottságokba a lelki egyensúly megóvása céljából is, de főleg az ügy érdekében prédikátorok ne választassanak. Már az apostolok maguk is érezték, hogy misszió munka, lelki nevelés és pénzkérdés nem fér össze.

II. A szakbizottságokról

1. Misszióbizottság: az alapszabályban megjelölt ügyek intézésére akként, hogy a segélyt bizottságilag állapítja meg s javaslatban hozza a pü. bizottság elé.

2. Jótékonysági bizottság.

3. Iskolaügyi bizottság.

4. Vasárnapi iskolai, ifjúsági és énekügyi bizottság alapszabály szerint.

5. Irodalomügyi bizottság: folyóiratok, naptárak, valláserkölcsi művek szerkesztésére, összeállítására. Az eddig irodalmi bizottság név alatt működő könyvüzleti és nyomdai üzemek a célnak inkább megfelelő új bizottságnak, mondjuk üzemi (kereskedelemügyi) bizottságnak a hatáskörébe lennének utalandók; az ezen bizottságba választandó tagokra vonatkozólag ugyanazok a kívánalmak, mint a pénzügyi bizottság tagjaira. Az irodalom, mint szellemi munka és munkásság eredménye, különálló legyen ezektől a kereskedelmi érzéket megkívántató bizottságoktól. Ezek az intézmények hozzá nem értők vezetésével rövid idő alatt a fémlemezgyár sorsára jutnak.

Irodalmunk terjesztésére alkalmas üzleti helyiségről kellene gondoskodni; ott létesíteni, ahol nagy gyalogjáró forgalom van, ahol irodalmi termékeink, a Biblia és más vallásos irat állandó szemlére van kitéve a világ elé. Nem elég az, hogy hitsorsosaink vásárolják irodalmi termékeinket, de egy üzlet a Kossuth Lajos utcában vagy a Kálvin téren fejezné ki valóban missziói munkánkat. Itt szinte beleütköznének a kirakatba; mostani helyiségeink azt látszanak hirdetni, mintha a gyertyát véka alá akarnánk rejteni. Amit talán üzleti szempontból a helyiségre rá kellene fizetnünk eleinte, meghozná a hasznot lelkiekben, de lehetne ezt papírkereskedéssel egybekötni.

6. A pénzügyi bizottságba prédikátort választani nem ajánlatos; ennek a bizottságnak a tagjai oly egyének legyenek, kik magánéletükben is tanulságát adták annak, hogy a pénz mindenkori értékét ismerték és gazdálkodni tudtak. Nem értendők természetesen a fukarok. A pénzügyi bizottság munkaköre precízírozandó, mert ennek a hatáskörét tulajdonították el a szakbizottságok.

A pénzügyi bizottság munkáját, gondját képezi a szövetséget alkotó gyülekezetek vagyoni állapotának nyilvántartása, afeletti őrködés, gazdasági kérdések megvitatása. Vagy ennek a bizottságnak egyik albizottságát kell, hogy képezze, vagy egy új bizottságot kell

szervezni országos épitő-bizottság név alatt. Ez volna hivatva elbírálni a gyülekezetek épités iránti kölcsön-kérvényét a bemutatott tervek alapján.

JAVASLATOK:

1. A szövetség bármely ágánál alkalmazott egyének fizetését nem az egyes szakbizottság, hanem véleményezés alapján a pénzügyi bizottság állapitja meg. Fizetésmegállapitásnál sem az érdekelt, sem annak valamely rokona, ha e bizottság tagja is, jelen nem lehet.

2. A kerületi munkás és diakónus gyülések, nemcsak az egyes felmerült, kerületet érdeklő ügyek elintézése, a szövetségi eszme nevelése és az együvé tartozás érzésének mélyitése céljából szükséges, de annak minél gyakrabban és más-más helyen való megtartására késztet a mindinkább alább szálló adakozás ténye is.

3. Szünjenek meg a gyülekezetek, főleg az egy helységben levő gyülekezetek konkurrens munkái; vállvetve kell egymás boldogitásán munkálkodni.

Közli: Dr. Somogyi Barnabás

Egy konferencián hallottuk:

Mint ismeretes, ma a vetélkedők korszakát éljük. Tengeren innen és tengeren túl, reggel, délben és este találunk valamilyen vetélkedőt.

Az egyik amerikai kisváros lakosait is meghivták egy ilyen szórakoztató "erőpróbára", melynek egyik feladata citromfacsarás volt. A műsorvezető felmutatott egy teljesen kifacsart citromhéjat, majd bíztatni kezdte a nézőket, tegyenek próbát, ki tud még néhány cseppet előcsalogatni az üres héjból.

- Az első próbálkozó egy sportember volt. Jól kidolgozott izmokkal, a siker biztos tudatában lépett a dobogóra, de az eredmény: semmi. A citromhéj ellenállt az izompacsirtának.

- Jött a következő jelölt: egy, még az előbbinél is deltásabb és magabiztosabb amerikai lépett a közönség elé, és gyúrta, gyömöszölte a konok citromhéjat, de ismét semmi. Emberünk szégyennel huppant a helyére.

- Harmadikként egy cingár emberke ment a publikum elé. Még oda sem ért, az emberek máris nevették, fütyültek. Szóval teljesen esélytelennek látszott e harmadik.

De az csak fogta a citromhéjat, két ujjal és sok szakértelemmel megfacsargatta, és csodák csodája, engedett a héj. Egy, kettő, három, négy csepp. A tömeg üvöltött. Micsoda eredmény!

A játékvezető ámulattal kérdezte:

- Mondja Mr. kicsoda ön, mi az ön foglalkozása?

A nyertes csak egyszerűen, kis vállrándítással felelt:

- A város baptista gyülekezetének a pénztárosa vagyok.

Spurgeon a gyülekezetről mondta:

Krisztus gyülekezete nem luxus-hotel, melyben keresztyén urak kényelmes különszobákban laknak. A gyülekezet inkább hasonlit egy katonai barakkhoz, melyben az evangélium harcosai együtt laknak és közös kiképzésben részesülnek.

Mihelyt az egyház nem foglalkozik a pusztaság termővé tételével, maga válik pusztává. - Szentjeinek mártírhalála volt az egyház életcsírája.

Krisztus egyháza Istennek harci bárdja, mellyel a történelem porondján az igazság harcát vivja.

Istennek kesztyűjét bátran oda vethetjük a pokolnak; vegye fel, akinek bátorsága van hozzá! Krisztus diadalra viszi szent egyházát a legádázabb ellenséggel és a legnyomasztóbb túlerővel szemben is.

Isten egyetemes egyháza a menny kedvence, Krisztusnak ékessége, fejének koronája, szivének melltáblája és szeretetének tárgya.

A legjobb gyülekezetben is akad egy-egy lehulló, száraz falevél. - Az elvilágiasodott egyház előzi a Szentlelket.

Az egész világ egy ház, melynek fénye az egyház.

„...MÉCSES A TE IGÉD...”
IGETANULMÁNYOK - MINDENNAPI VITÁS KÉRDÉSEK

3. A KORINTHUSI VITA

1KORINTHUS 12.13.14.

12:1-3.

A pneumatologia fontosságára a korinthusi levében egy olyan összefüggés hivja fel a figyelmet, amelyet a fejezet beosztás kettészakitott. Igy a 12. fejezet kezdómondatának figyelemfelhivó jellege rendszerint elsikkad, vagy legalábbis elveszti valódi értelmét. Pedig a korinthusi levél e szakasza igen fontos forrásanyaga a Szentlélekre vonatkozó bibliai hiradásnak.

A korábban tárgyaltakat az apostol 11:34b-ben egy hirtelen mozdulattal lezárja: *"a többiekre nézve majd, ha hozzátok megyek, rendelkezem"* (τὰ δὲ λοιπὰ ὡς ἄν ἔλθω διατάξομαι) - ami azt jelenti: halasztható. A 12:1-ben azonban folytatódik a gondolat: az előbb abbahagyott és halaszthatóknak minósitett dolgokkal ellentétben a pneumatológia kérdése nem halasztható, még az apostol tervezett érkezéséig sem. E téren egyetlen percig sem szabad *tudatlanságban* maradni, mert a helytelen ismeret súlyos hitbeli veszélyeket rejt magában (ami aztán a gyakorlati keresztyéni életben is megmutatkozik).

Jó lenne pontosan tudnunk, mire gondolt az apostol, mikor a következő, nem egészen egyértelmű mondatot leirta: περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν. Nem világos, hogy mi az, amire nézve nem szabad tudatlannak maradni. A görög szó himnemúnek is tekinthető, és akkor "pneumatikus személyeket" jelent, de lehet, hogy semleges, akkor viszont "pneumatikus dolgokra" vonatkozik. Ha az előbbiről van szó, akkor a mondat értelme ez lesz: "*tudnotok kell, hogy a pneumatikus mozgalom tagjaival kapcsolatban mitévők legyetek.*" A másik jelentés figyelembe vételével viszont igy alakul az értelem: "*nem hagyhatom, hogy (a pneumatikus kérdésekkel, vagy ami valószínúbb) a pneumatikus ajándékokkal kapcsolatban tudatlanok maradjatok.*" Bizonyos értelemben azonban mindegy, hogy magáról a tanról, vagy az azt képviseló személyekről van-e szó. Annyi mindenképpen vi-

lágos, hogy Korinthusban a karizmatikus kérdések körül feszültség van, és az apostol az ebből adódó nehézségen akarja átsegíteni a vívódó gyülekezetet. Itt tehát nem a *"jaj nekem, ha nem hirdethetem"* kérügmatikus kényszerétől hajtva nyúl a témához, hanem pásztori kényszerből. Ez magyarázza, hogy ennek a szakasznak az alaphangneme egyértelműen éles; és nem aonos Pál apostol – egyéb leveleiből ismert, melegebb hangvételű – krisztologikus penumatologiájával.

Fontos, hogy az egész fejezet értelmezésénél tartsuk szem előtt, kik a mondanivaló címzettjei. Az apostol nem a pneumatologiában járatlanokat félti a tudatlanságtól, sem nem egy olyan gyülekezetet, amely ezzel a kérdéssel nem foglalkozik, hanem a karizmatikus öntudattal rendelkezőket, illetőleg egy olyan gyülekezetet, ahol ez a kérdés lett a központi téma.

A tan kifejtését emlékeztetéssel kezdi az apostol. A korinthusiaksaját tapasztalatból tudhatják, hogy ahol bármiféle hit van, ott valamiféle erők is működnek: οἴδατε ὅτι° ὡς ἂν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι[1] (*"tudjátok, hogy ... valami szinte odavonszolt benneteket"*). Ezek az erők azonban nem feltétlenül tiszták. Pogány múltjukban [ὅτε ἔθνη ἦτε (*"mikor még pogányok voltatok"*)] ez könnyen lemérhető, hiszen a hitet kisérő erők πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα (*"a néma bálványokhoz"*) vonzották őket. Ennek alapján [διὸ (*"ezért"*)] hangsúlyozza az apostol [γνωρίζω ὑμῖν (*"tudtotokra adom"*)], hogy a keresztyénségben jelentkező minden erő is megvizsgálásra szorul, hogy tiszta-e vagy sem. Ha pl. valaki *Jézust átkozottnak mondta*, az maga sem mentegetheti magát azzal, hogy a Lélek kényszerére szólt, sem pártolói nem mentegethetik ezzel, hiszen tudni kell, hogy ez a lélek nem (lehet) Isten Lelke.

Ezzel a megállapitással szembeállit az apostol egy másik – igen merész – pneumatologiai alaptételt: ha viszont valaki *Jézust Úrnak* ismeri el (szolgálja, mint urát), az – függetlenül a korinthusi elvárásoktól – már pneumatologiai hatás alatt áll, mégpedig a Szentlélek hatása alatt.

---

[1] Néhány esetben (pl Mt 26:57) *"megkötözve elvezet"* értelme van.

12: 4-7.

Ezeknek az alaptételeknek a leszögezése után az apostol először a Szentháromság megbonthatatlan egységének hangsúlyozását tartja szükségesnek. Ez az egység eleve kizárja, hogy a különbözőségek, akár a *kegyelmi ajándékoké* (διαιρέσεις χαρισμάτων), akár a *szolgálatoké* (διαιρέσεις διακονιῶν), akár az *erőmegnyilvánulások különbözősége* (διαιρέσεις ἐνεργημάτων) öntudatoskodásokhoz vezessen. Az egységet egyfelől a *kegyelmi ajándék*, az (általa működtetett) *szolgálat*, és az (ilyen szolgálat nyomán létrejött) *erőmegnyilvánulások* összetartozása jelzi, másfelől a *Lélek*, az *Úr* (Jézus) és *Isten* között fennálló ugyanilyen megbonthatatlan egység. Az *ajándékok*at a Szentlélekhez, a *szolgálatok*at az *Úr* Jézushoz, az *erőmegnyilvánulások*at *Isten*hez párosítja az apostol; de a ránk jellemző dogmatikus merevség nélkül, mert ugyanazokat az ajándékokat, amelyeket itt a *Lélek*nek tulajdonít, másutt[2] *Isten*nek, ismét másutt[3] *Jézus Krisztus*nak is tulajdonítja[4].

A kegyelmi ajándékaikkal kérkedőknek, valamint a versengő és klikkekbe verődött gyülekezetnek[5] határozottan a tudatába akarja sulykolni az apostol, hogy a kegyelmi ajándékokban csak funkcionálisan van különbség, a célban azonban nincsen. S ez a cél a lelki hasznosság: a Krisztus testének építése. A besulykolás abban áll, hogy a tárgyalás során többször is visszatér a lelki haszon gondolatára[6]. Ha a karizma nem erre, hanem az egyén(ek) kiemelkedésére szolgál, akkor az Istentől való, és gyü-

---

2 1Kor 12:28.

3 Ef 4:11.

4 Érdemes lenne külön megvizsgálni, nincsenek-e a karizmatikus mozgalomnak olyan mondanivalói, amelyek csupán azért vesztették el igazságértéküket, mert a mozgalom dogmává merevítette őket. Ezeket gyülekezeteink - minden dogma iránti egészséges ellenérzésük miatt - visszautasítják. Ha ezek a tanok kiszabadulhatnának a dogmatizmus béklyóiból, és visszanyernék bibliai igazságértéküket, vajon nem jelenthetnének-e hasznos tüzet missziónkban?

5 *"Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, ..."* 1Kor 1:12.

6 1Kor 12:7. 31-12:3. 14:1-4.5.6.12.17.19.26.30.

lekezet építésre szánt erőt negatív munkára (gyülekezetrombolásra) sikerült befogni.

12:8-11.

A Szentháromság **egységét** (és vele a kegyelmi megnyilvánulások egységét) hangsúlyozó rész után a karizmák **sokféleségét** hangsúlyozó ajándéklistára kerül sor. Mégpedig egy fejezeten belül kétszer is[7]. A sokféleséget azért kell hangsúlyozni, mert a korinthusi gyülekezet kettős hibában szenved: (a) először is karizma-központú lett; azaz elvesztette krisztocentricitását: **Krisztus** helyét (a karizma-hordozó) **emberek**[8] vették át; (b) egyes karizmákat túlhangsúlyoztak, azaz a Lélek kizárólagos ismérvének akartak kikiáltani. Ezzel állítja szembe az apostol azt a tényt, hogy a Szentlélek sokfrontosan munkálkodik: tehát nem lehet egyet kiragadni, a többit elhanyagolni. Viszont a szerteágazó szolgálatformák mögött egy-és-ugyanaz a Lélek áll: tehát nem lehet azt modani, hogy 'ez az Isten ama nagy ereje', emez meg nem az.

E szakasz olvasásánál ösztönösen az egyes adományokra terelődik a figyelmünk, és nem hiába, mert több elengedhetetlenül fontos üzenetet találunk benne. Ám az igeszakasz gondolatfonalát veszitjük el, ha nem vesszük észre azt a halmozott utalást *[a Lélek által* (διὰ τοῦ πνεύματος), *ugyanazon Lélek által* (κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα), *ugyanattól a Lélektől* (ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι), *egyazon Lélek által* (ἐν τῷ ἑνὶ πνεύματι), *egy és ugyanaz a Lélek* (τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα)], amely szándékos és kiemelt hangsúlyt kíván tenni a sokféle ajándék egyetlen forrására.

Ha a felsorolt ajándékokat szemügyre vesszük, azonnal feltűnik, hogy az apostol nem törekedett a teljes karizmalista felsorolására, pedig nyilvánvaló célja a sokszínűség bemutatása volt. Mégcsak azokat sem mind említi, amelyeket pedig másutt, (pl. éppen ennek a fejezetnek a végén) maga is megemlít. Teljes felsorolás sehol nem található a Bibliában. De a listáknak ez a

---

7 12:8-10. 28-30.

8 Pál, Kéfás (*apostolok*), Apollós (*apostoli férfiú*) és a velük egy sorba állított Krisztus.

nyitottsága méginkább aláhúzza a Lélek munkájának sokféleségét. Ugyanakkor arra is int, hogy ha néhány karizma kiemelt hangsúlyozásába tévednénk, az a Szentlélek munkájának milyen beszűkítését jelentené, és mennyi karizma karizma-voltának a megtagadásával járna.

A következő kérdés a karizmahordozó személyek kérdése. Abban, hogy az egy Lélek kiben, és ki által hogyan akar megmutatkozni, az Ő szuverén akarata dönt [καθὼς βούλεται ("*amint akarja*")]. A 7. vers összefüggésében ez azt jelenti, hogy az Adományozó[9] a gyülekezet javát figyelembe véve tervezi meg az ajándékok elszortírozását.

12:12-27.

A test egységének modelljén azt szemlélteti nagyon plasztikusan, mekkora képtelenség, hogy pártoskodások, versengő öntudatoskodások legyenek egy olyan gyülekezetben, amelyet a Lélek szervezett eggyé [ἐν ἑνι πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν ("*a bemerítés révén mi egy Lélek által mindnyájan egy testbe taglaltattunk be*[10]")]. Nem mintha ez nem fordulhatott volna elő másutt is. Tudunk pl a Filippiben jelentkező feszültségekről[11]. Csakhogy merőben más az, ha az egyenetlenségekért Evódia és Szüntükhé óembere a felelős (ez feddéssel gyógyítható), meg megint más, ha a versengés theologiai alapokra áll, és a Szentlélekre hivatkozva kivonja magát minden feddés alól, sőt azt kiáltja ki bűnösnek (hitetlennek, vagy éppen a Szentlélek ellen vétőnek), aki valamiben ellene mer állni.

Végülis a test-modellen szemléltetve – és a szomorú korinthusi valósággal ellentétben – egészen addig el megy az apostol, hogy az *egy Lélekkel megitatott* gyülekezetben nemcsakhogy a meghasonlásnak nincs helye, hanem ebben a *zsidók*ból és *hellének*ből, továbbá *rabszolgák*ból és *szabadok*ból *egybeszerkesztett testben* minden tagnak *kölcsönösen* a többiekért kell élnie és munkálkodnia.

---

9 Isten/Úr/Lélek

10 Csak körülírással fordítható le.

11 Flp 4:2.

12: 28-30.

Az ezután következő kétszeres ajándéklista — immár a testmodell tanulságai alapján — egészen kiélezi a témát: amit az ember a versengés szellemétől indíttatva (a kiemelt karizma külön rangjával) egysíkúvá akar tenni, azt Isten éppen bölcs Krisztustest teremtő szándékkal alkotta olyan sokrétűvé. A második felsorolást végigkövető ("*mindnyájan* ...?") kérdéssorban visszacsengenek a 15-17. versek kérdései. Nyomukban egy feleletet sem váró újabb kérdés támad: jó volna-e egyáltalán, ha mindnyájan ugyanazon ajándék birtokosai volnánk?!

12: 31-13: 13.

A kegyelmi ajándékoknak nincs lezárt listájuk. A 8-10. és a 28-30. versekben felsorolt karizmákat a Rm 12: 6-8. és az Ef 4: 11. még a következőkkel egészíti: *intő/buzdító* (παρακαλῶν), *adakozó* (μεταδιδοὺς), *elöljáró* (προϊστάμενος), *könyörülő* (ἐλεῶν), *evangélista* (εὐαγγελιστής), *pásztor* (ποιμήν).

Ha teljes felsorolást nem találunk, fontossági sorrendet még kevésbé. Mivel azonban az apostol olyan meglepő kifejezést használ, mint "*törekedjetek a nagyobb* (χαρίσματα μείζονα), illetve *hasznosabb* (/ℵ/ κρείττονα) *kegyelmi ajándékokra*", ezzel arra kötelez, hogy tovább kutatva törekedjünk felfedni az értékrend rejtett titkait. Mivel erre a későbbiekben maga is visszatér, a részleteket ott vizsgáljuk meg.

Itt az apostol azzal folytatja a gondolatsort, hogy megállapítja, hogy a karizmáikkal versengők között megfogyatkozott a szeretet. A versengés közben elvesztett kincset, mint rendkívüli lehetőséget (καθ ὑπερβολὴν ὁδὸν) ajánlja nekik. Igazságtalanság lenne azonban azt állítanunk, hogy a szeretet fölényét csak a nyelvekenszólással *[emberek vagy angyalok nyelvén* (γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων) *]* szemben állapítja meg. A prófétálás, a titkok ismerete, a hegymozgató hit és az önfeláldozás karizmái is ugyanezen a mértéken méretnek le, és ítéltetnek haszontalannak. Ezzel minden időkre hiteles mértéket kaptunk kezünkbe minden karizmatikus jelenség (így a magunk karizmái) valódi értékének megmérésére is.

14:1-11.

A mondottak alapján az apostol először életútul ajánlja a szeretetet; ezután pedig a lelkiajándékokkal kapcsolatban bátorít: "*buzogjatok* (ζηλοῦτε) *értük!*". Az első buzdítás még általános értelmű, de utána külön kiemeli a prófétálást, mint amiért különösen is buzogni kell. Hogy mit jelent a prófétálás — mint lelki ajándék —, az legvilágosabban a 24. versből tűnik ki: bűnösséget, sőt a bűn mivoltát leleplező, meggyőző, hatékony és megtérésre vezető beszéd. A 3. vers szerint pedig építő, támogató és vigasztaló beszéd (οἰκοδομή, παράκλησις καὶ παραμυθία). És ebben tökéletesen szembenáll a nyelvekenszólással, amely az önépítést szolgálja. Ezért Pál apostol a nyelvekenszólást az Istennel való személyes közösség gyakorlásának körébe utalja.

Arról szó sincs, hogy a saját lelkiélet ápolása vagy az Istennel való személyes közösség fölösleges lenne, csupán arról, hogy ezek helye nem a nyilvános istentisztelet. Ha az 5. és 18. verset ("*szeretném, ha mindnyájan szólnátok nyelveken*", "*mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni*") nem tekintjük pásztori fogásnak, mint némelyek teszik, akkor azt sem mondhatjuk, hogy ez a fejezet kifejezetten nyelvekenszólás ellenes.

Tagadhatatlan viszont, hogy élesen kikel a nyelvekenszólás túlértékelése ellen. Mégpedig felelőségteljes apostoli határozottsággal, ugyanakkor azonban példás pásztori bölcseséggel is. A pásztori magatartás abban mutatkozik meg, hogy először (12:31.) csak érinti a karizmák közötti értékrend gondolatát, de minden konkrétizálás nélkül. Később — a szeretet himnuszának közbeiktatása után — azonban fokozatosan rátér e gondolat kidolgozására. Nem ítélni akar, hanem megértetni. Előbb felhivás formájában igyekszik az olvasók értékítéletét áthangolni, és a nyelvekenszólástól a prófétálás felé közeliteni ("*de leignkább, hogy prófétáljatok*"); majd érvekkel (!) támogatva mutatja be a prófétálás fölényét a nyelvekenszólás felett. Végül e gondos előkészités után levonja a következtetést: "*nagyobb, aki próféta, mint aki nyelveken szól*".

Mint már emlitettük, a karizma-felsorolások nem lezártak. Éppen ezért pontos értékrendi besorolást csak önkényeskedés árán

készíthetnénk. Annyi azonban világos, hogy az apostol mindenütt előre teszi az igehirdetéssel kapcsolatos ajándékokat, aztán az igehirdetést támogató és a pásztoritással kapcsolatos karizmákon át (e két csoport olykor keveredik) jut el az egyéni kegyességgel kapcsolatosakig. A *'jobb szeretném, ha prófétálnátok, mintha nyelveken szólnátok'* vagy "*nagyobb, a prófétáló, mint a nyelveken szóló*", -féle mondatok tehát a karizma-listákban megmutatkozó elv gyakorlati lecsapódásai. Mindez egyébként teljes összhangban van a jóeli próféciával[12].

A fejezet az éles hangnem ellenére is pásztori, mert rámutat a tévedésre, és rá akar vezetni a megoldásra. Az érvelés során mindenekelőtt azt nehezményezi, hogy a nyelvekenszóló — mivel csak magát építi —, a gyülekezet elszigetelt tagjává válik. Márpedig a beszédnek éppen az lenne a célja, hogy a kommunikáció eszköze legyen (*"mennyi nyelv van ..., és egyik sem értelmetlen!"*[13]); ha ezt nem tölti be, akkor éppen ellenkező hatást, az idegenség érzetét kelti [(*"a beszélőnek idegen maradok, s a beszélő is idegen lesz nekem"*) ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος καὶ ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ βάρβαρος[14]]. Ugyanezt mondja a zene világából vett kép is: a zenét a kivehető dallam teszi muzsikává[15], ezzel szemben a nyelveken szóló olyan hangszerhez hasonlít, amelyről hallani ugyan, hogy szól, csak épp a dallamot nem lehet kivenni. A harmadik kép ugyanezt a gondolatot átteszi a hadászat területére, ha nem egyértelmű, hogy a kürt takarodót vagy riadót fúj, azon el lehet veszteni a csatát[16]. Ad absurdum vive a kérdést, felveti, mit nyerne a gyülekezet egy bizonyságtételi karizmák helyett nyelvekenszólásban jeleskedő apostollal[17].

---

12 L. Jl 3:1-5. magyarázatát a 8. lapon.

13 10. vers

14 11. vers

15 7. vers

16 8. vers

17 6(-8). vers

14:12-19.

Erre a szakaszra fokozottan vonatkozik, ami egyébként a tágabb összefüggésre is áll, hogy az apostol ebből a tanításból már rég kihagyja azt, amit 12:2.3-ban fölvetett. Itt már tisztán a Szentlélek ihlette karizmatikusokról beszél. Nekik szól a figyelmeztetés, hogy a (különleges) lelki ajándékért buzogva meg ne feledkezzenek a gyülekezet építéséről. Ezt azonban nem lehet úgy megvalósítani, hogy a nyelveken szóló a gyülekezet rendelkezésére bocsájtja nyelvképességét, és ilyen imádsággal színesíti a gyülekezet istentiszteletét. Egyrészt, mert az imádságban az imádkozó egész személyiségének, másrészt a gyülekezet egészének részt kell vennie. Az egyik lelki kár a személyiségcsonkulásból adódik: egy olyan jelentős rész, mint az értelem kiszorul az imádkozásból[18]; a másik az áhitatközösség kikapcsolása: nem tud sem ámént mondani, sem épülni belőle[19]. Ebből adódik, hogy a gyülekezetben többet ér a jelentéktelen töredék értelemmel, mint a legbővebb teljesség nyelvszólásban (a legkisebb tizes egység fele áll szemben a legnagyobb tizes egységgel)[20].

Az apostolnak ez nemcsak szépen hangzó elve, hanem személyes gyakorlata is. Olyannyira, hogy a korinthusiak csak e vitából tudták meg, hogy Pál is rendelkezik a glosszolalia ajándékával. A gyakorlatban viszon soha nem hallották őt nyelveken imádkozni, mert ezt a csendeskamra számára tartotta fenn. Még ennél is fontosabb azonban az, hogy ezekszerint Pál nem külső szemlélőként, hanem belső tapasztalat alapján szól hozzá e kérdéshez. Belső tapasztalatból állítja, hogy a nyelvekenszólás akaratlagos, tudati működéssel szabályozható[21] (azoknak az állításaival szemben, akik szívesen hivatkoztak a lélek kényszerére).

14:20-25.

A 20. versben nem magát a nyelvekenszólást nevezi az apostol gyermetegnek, hanem azt a gondolkodást, amely túlértékeli. Azt a hiedelmet szeretné megváltoztatni, amely szerint a nyelve-

---

18 14-16. vers

19 16-17. vers

20 19. vers

21 27-28. és 32. vers

kenszóló mélyebb hitű, Istenhez közelebb álló valaki. Egy ószövetségi igét hoz fel érvül. Az idézett prófécia szerint Isten azzal a néppel fog idegen nyelvvel és idegen ajakkal szólni, amely nem akart érteni az igehirdetés/kijelentés nyelvén[22]. Az eredeti prófécia nem a nyelvekenszólásról beszél, hanem a büntető asszir sereg Izráel számára érthetetlen nyelvéről. Ám az apostol azt a világos következtetést vonja le belőle, hogy Isten az igehirdetés/kijelentés érthető nyelvén kíván szót érteni népével. A nyelvet büntető jelül adja népének, ha az az értelmes szó, az ige iránt engedetlenné válik.

Ez az alkalmazás ugyan kétségtelenül merész, viszont minden olyan eset igazolja, ahol az ApCsel-ben nyelvekenszólásról van szó[23]. Az első esetben Péter, illetve az első jeruzsálemi gyülekezet nem volt képes megérteni, hogy Isten a pogányok előtt is kitárta az üdvösség ajtaját. Mivel a hit nem tudott lépést tartani Isten kegyelmi tetteivel, az Úr a nyelvekenszólás jelével győzte meg őket. A másik esetben a jánosi és a jézusi bemerítés minőségi különbsége volt vitás. Itt az utóbbi fölényét, tehát Jézus messiás-voltát igazolja Isten a nyelvbeszéd jelével. A helyes értés szempontjából fontos, hogy a 22. versben a "hívő" és "hitetlen" egyaránt a gyülekezet jelzője; tehát az utóbbi sem a világra vonatkozik.

Ezzel szemben a 23. és 24. vers "hitetlenei", akik a "be-nem-avatott" megkülönböztetést is viselik, a hit körén kívül állnak ugyan, de az előbbiekkel szemben éppen a hitre fogékonyság jellemzi őket, ezért számukra az Istenhez vezető út az igehiretés/prófétálás.

14:26-32.

Ebben a summázó jellegű szakaszban az apostol a nyelveken szólók számát egy istentiszteleti alkalommal kettőre, maximum háromra korlátozza (amennyiben van magyarázó). Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy a prófétálók számát is ennyi-

---

22 21-22. vers vö.: Ézs 28:11-12.

23 10:46. 19:6.

ben állapitja meg. Ez utóbbiból látható, hogy Korinthusban a prófétai szólás körül is jelentkeztek annomáliák. Őket is inteni kellett arra, hogy "*Isten nem a visszavonásnak Istene*", meg hogy a prófétálás akaratlagos [πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται ("*a prófétai lélek enged a prófétának*")], tehát ha más is vett kijelentést, az előzőnek el kell hallgatnia. Istenszolgálatot nem lehet egymást túlkiabálva végezni.

> Korinthusban a prófétaság körül is jelentkeztek visszásságok. Ezek hatása alatt azonban nem vetjük el mindenestül fogva az újszövetségi prófétaságot. Ugyanigy türelmesnek kell lennünk a nyelvekenszólás iránt is, noha tudjuk, hogy vannak körüle visszaélések.

Pál, fenti rendelkezéseit apostoli rendelkezésként, tehát az Úr nevében mondja el: amit mond, az törvény a karizmatikus öntudattal rendelkezők számára is [("*Ha valaki prófétának vagy a Lélek részesének tartja is magát, vegye tudomásul, hogy amiket nektek irok, az az Úr parancsolata*") Εἴ τις δοκεῖ προφήτης εἶναι ἢ πνευματικός, ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑμῖν ὅτι κυρίου ἐστιν ἐντολή] . S ha valaki nem fogadná őket ilyenül, az az Úrral való közösségből zárta ki magát [("*ha ezt valaki nem ismeri el, /Isten/ sem ismeri el őt*") εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀγνοεῖται[24]].

Végül ez a kérdés nem zárható le annak figyelembe vétele nélkül, hogy egyik részről a fejezet éles hangneme ellenére, másrészről a korinthusi visszaélések ellenére is, az apostol óv a nyelvekenszólás tiltásától, de az istentisztelet "*ékességét és rendjét*" mindezek felett álló követelménynek tartja (εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν).

---

[24] 37-38. vers

Túrmezei Erzsébet:

"EGY IGÉCSKE"

"E világ ura bárhogy támadna, nem árthatna mégsem, megítélte Isten, megdönti egy *igécske*!"

Luther

Halott voltam,
s egy igécske életre keltett.
Téli fagyban
egy igécske tavaszt teremtett.
Hideg voltam,
és egy igécske lángra szított.
Sötét voltam,
s egy igécske fénybe borított.
Koldus szívem
egy igécske gazdaggá tette,
néma húrját
egy igécske megzendítette.
Börtönajtóm
egy igécske szélesre tárta,
szegény rabot,
kivezetett a szabadságra.

Tél volt bennem,
de most nyílik ezer virágom,
s énekemben
egy igécske hatalmát áldom.

***

Lehet sötét, lehet hideg,
körülvehetnek jégszívek,
vak éjszakák, fagyos telek,
reménységről énekelek.

Elég egy langyos lehelet:
holnap minden újjá lehet,
Ma nincs tavasznak híre még,
de "egy igécske" is elég.
Boldogan hirdeti dalom,
hogy egy igécske hatalom.

"Legyen" - és lesz! Élet fakad,
s elsöpri mind a gátakat.

II.

Dr. Páth Géza:

JEGYZETEK AZ EFÉZUSI LEVÉL MAGYARÁZATÁHOZ

Hálaadás Krisztusért 1:3-14

Ez a szakasz egyetlen mondata olyan történés-láncolatot ír le, melynek alanya, cselekvője Isten, tárgya az ember, közvetítője pedig Jézus Krisztus. E hosszú körmondat gerincét a következő kifejezések adják:

ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς

Az első mozzanat, amelyből az összes többi következik. Krisztus, miután elvégezte a megváltás munkáját, meghalt, föltámadt és az Atya jobbján foglalt helyet, részesévé lett mindannak a dicsőségnek, amely az Atyát körülveszi. Az Atya minden áldását kiárasztotta a Fiúra. Ez az az áldás, amelyben mi is részesültünk, de csak azért és annyiban, amiért és amennyiben Krisztussal eggyé lettünk.

ἐξελέξατο ἡμᾶς

Megmondja, hogy a kiválasztás

a/ miként	ἐν αὐτῷ
b/ mikor	πρὸ καταβολῆς κόσμου
c/ miért történt	εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ

ad a/ Az ἐν αὐτῷ visszautal az előző vers ἐν Χριστῷ kifejezésére, másszóval a kiválasztás eszköze Krisztus. Egy IX. századi kódex, a Drezdában őrzött cod. Boernerianus /G, 012, illetve Soden jelölése szerint α1028/ az ἐν αὐτῷ helyett a ἑαυτῷ szövegvariánst hozza. Ebben az esetben aki a kiválasztást végzi Krisztus, míg a helyes ἐν αὐτῷ olvasat esetében Isten.

ad b/ Az emberiség Krisztus által történő megmentésének gondolata tehát megelőzte a fizikai teremtést és a történelem folyamatának megindulását. Nem esetleges, és nem azért következett be, mert a teremtésben valami félresikerült /IB Ef.615/. "A predesztináció

ténye bontakozik ki a 4. versből, mint olyan gondolat, amely a történelem előtt, az ember létezése előtt megfogant. A predesztináció gondolata filozófiai értelemben a szabad akarat és a determinizmus nehéz problémája elé állítja az embert. De itt /mint az Út-ban általában/ nem filozófiai, hanem vallási kérdésekről van szó. Minél mélyebb és erősebb egy vallási élmény, annál jobban színezi azt a félelemmel teljes tisztelet mindaz iránt, ami Istenben értelmünket kifejezetten meghaladja". /Dodd, AB 1226/ Pál apostol számára a legmélyebb és legerőteljesebb lelki élményt Isten kegyelmének, és az ebből fakadó minden áldás gazdagságának megtapasztalása jelentette. /V.ö. Róma 11:33-36./

ad c/ Az εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους kifejezés visszautal az ótestamentomi áldozatok világába. A ἅγιος szó a LXX-ban a קֹדֶשׁ /kodes/ héber szó megfelelőjeként használatos. Ez pedig megkülönböztetettet, Isten számára elkülönítettet jelent. Szent az, ami különbözik a közönségestől. Ilyen értelemben szent volt a jeruzsálemi templom, mert megkülönböztette más épületektől rendeltetése. Az áldozati állat is szent volt, mert megkülönböztette más állatoktól rendeltetése. Ugyanígy a szombat, és még sorolhatnám a példákat. Ilyen értelemben voltak szentek az első gyülekezetek tagjai is. Az ἄμωμος feddhetetlen, foltnélküli, hibátlan; kultikus értelemben jelzi az áldozati állat áldozatra való alkalmasságát. A LXX-ban ezt a görög szót találjuk a תָּמִים /tamim/ héber szó fordításaként.

Lev. 1:3 "ἐὰν ὁλοκαύτωμα τὸ δῶρον αὐτοῦ ἐκ τῶν βοῶν, ἄρσεν ἄμωμον προσάξει"

"Ἐὰν δὲ ἀπὸ προβάτων τό δῶρον αὐτοῦ τῷ κυρίῳ, ἀπό τε τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων, εἰς ὁλοκαύτωμα, ἄρσεν ἄμωμον προσάξει αὐτὸ καὶ ἐπιθήσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ismeretes az az ógyházi hagyomány Márkot illetően, hogy κολοβοδάκτυλος, azaz csonkaujjú volt. Az eddig ismert legrégibb antimarkionita evangéliumi bevezetés írja Márkról: "...Marcus adseruit, qui colobodactylus est nominatus,..." /Az eredetileg görög nyelven az evangéliumokhoz írott bevezetések közül csak egyetlen példány maradt meg, a bevezetés Lukács evangéliumához. A

Máté bevezetés elveszett, míg a Mk, Lk és Jn bevezetése latin fordításban, 38 kéziratban megmaradt. Keletkezési idejük Papias és Ireneus közé /160-180/ tehető. /A. Huck: A Synopsis of the First Three Gospels, Prolegoma/ Márknak erre a melléknevére vonatkozólag két magyarázat is ismeretes. Hyppolitus: Philosophumena című munkájában /VII.30/ azt állítja, hogy a III. században a filozófusok evangéliumának rövidsége miatt nevezték el így /Moulton -Milligen: The Vocabulary of the Greek Testament 353. old./ A Prologus Monarchianus viszont azt a magyarázatot adja, hogy Márk papi család tagla lévén el akarta kerülni a papi szolgálatot, ezért öncsonkítást végzett magán /Szi. 569. old./. +gy mint testi hibás, nem volt tovább alkalmas a papi teendőkre.

Ebben a versben a szentség és feddhetetlenség nem mint elérendő cél szerepel, hanem azt az állapotot jelöli, ahogyan Krisztus minket Isten elé állított, mint övéit; és bennünk Krisztust látja. Természetesen arra is szükség van, hogy életünket a szentség és a feddhetetlenség előbb körvonalazott értelmében teljesen odaszánjuk Istennek. Csak Istennek, és teljes egészében. az ἐν ἀγάπῃ értelmileg kapcsolható mind az előzőkhöz, mind a következőkhöz. Hogy melyik a helyes olvasat, nehéz eldönteni. Mindkét megoldásra találunk példákat mind a görög szövegben, mind a fordításokban. A kérdés eldöntését még nehezíti az a tény, hogy nem fordulhatunk útbaigazításért az igazán értékes unciális kódexekhez, mivel azok szövege nem választja el a szavakat és mondatrészeket, hanem folyamatos. Vegyük először a görög szövegeket. Az utána következőkhöz kapcsolja a kifejezést Origenész, Chrisostomosz és Theodorétosz; az előtte valókhoz két IX. században keletkezett kódex, a cod. Angelicus /Róma/, és a cod. Porphyrianus /Szentpétervár/; valamint a Vulgata. Ha a magyar fodításokat nézzük:

Békés - Dalos: "...hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretetből eleve arra rendelt..."

Kecskeméthy: "...hogy legyünk szentek és feddhetetlenek Ő előtte; szeretetben eleve elrendelvén..."

Csia: "...hogy őelőtte szentek és kifogástalanok legyünk. Szeretetből indítva azonban már eleve különválasztott minket..."

Martin /Rk/: "...hogy szentek és szeplőtelenek legyünk előtte a szeretetben Eleve arra rendelt minket..."

MEÖT /új ford./: "...hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta..."

KJV: "that we should be holy and without blame before him in love having predestinated us..."

NIV: "...to be holy and blameless in his sight. In love he predestined us..."

RSV: "...that we should be holy and blameless before him. He destined us in love to be..."

Segond: "...pour que nous soyons saints et irrépréhensibles devant lui, nous ayant prédestinés dans son amur..."

Luther: "... dass wir sollten sein heilig und unsträflich vor ihm in der Liebe; und er hat uns verordnet..."

Mindezeket összevetve az előzőkhöz kapcsolást részesítjük előnyben, mert gazdagabb tartalmat fejez ki. így azt a szeretetet jelöli, amely bennünk él Isten és embertársaink iránt. Közvetlenül a szent és feddhetetlen kifejezések után ez arra figyelmeztet, hogy ezek nem a környező világtól elvonatkoztatott tulajdonságai a Krisztusban élőknek.

προωρίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν

Az adoptio gondolatát Pál apostol nem az Ótestamentomból, hanem a római jogból kölcsönözte. Bár a családjogi viszonyokat tekintve a "patria potestas", azaz az atya korlátlan hatalma a gyermekek felett nem idegen az ÓT társadalmától sem. A római jog szerint az atyát gyermékével kapcsolatosan a következő jogok illették meg:

1. A "Ius vitae necisque" azaz az életben hagyás vagy megölés joga, amely később a

2. "ius leviter castigandi" azaz a fenyítés jogává szelídült. A római atya tehát megölhette, rabszolgaként dolgoztathatta vagy eladhatta rabszolgának gyermekét.

3. A "Peculium" azaz az atya joga gyermeke megtakarított vagyonára, szerzeményére a gyermek korától függetlenül. Bármilyen szerzemény csak az atya külön felhatalmazása esetén lehetett a gyermeké. /Ha viszont a gyermek adósságba keveredett, az atya nem tartozott felelősséggel./

4. Az "Exheredatio" azaz az örökségből való kitagadás joga.
5. Az "Adoptio" vagy "Adoptátio" azaz az örökbefogadás joga. A családfőnek joga volt más gyermekét örökbe fogadni. Erre leggyakrabban akkor került sor, ha egy gazdag családban nem volt örökös. Az adoptio rendkívül komoly következményekkel járó jogi aktus volt. Az örökbefogadás szimbolikus adás-vétel formájában zajlott le. A valódi atya eladta gyermekét, az örökbefogadó pedig kifizette. Ezután az eredeti atya visszavásárolta. Ez két ízben megismétlődött; majd a harmadik eladás után a visszavásárlás már elmaradt. Csak amikor mindez megtörtént, akkor vált jogérvényessé az adoptio. Ettől kezdve az **adoptivus** valódi atyja **pater potestasából** az örökbefogadó pater potestasába került végérvényesen. Így már ugyanazok a jogok illették meg, mint a törvényes gyermeket. Ezzel egyidőben viszont elveszítette minden jogát előző családjában. A törvény szerint az adoptivust teljesen új személynek kellett tekinteni. Ha voltak előzőleg adósságai, kötelezettségei, többé nem kötelezték őt, mintha nem is léteztek volna.

Ezek után könnyen megérthető, hogy miért ragadta meg annyira Pál képzeletét ez a gondolat. Ezt a témakört fejtegeti az apostol a Róma 8:14-17 igeszakaszban is. A törvény szolgaságában félelemmel vergődő atyáink családjából adoptált Isten a maga családjába örökösökként, Krisztus örököstársaiul.

A Gal 4:4-7 arról szól, hogy addig, amíg Isten nem adoptálta, az ember a törvény patria potestasába, hatalmába tartozott. De az adoptio Krisztusban jogérvényessé vált, és ezzel egyidőben megszűnt a törvénynek rajtunk behajtó minden követelése. Képletesen tehát bennünket a törvény, mint patria potestas szolgaságba vetett, amelyből adoptio útján megszabadultunk és fiakká, örökösökké lettünk. Ezt próbálja a galatákkal is megértetni az apostol.

Visszatérve az Ef 1:5-re, miután bennünket Isten adoptio révén családjába fogadott, ezzel fejezve ki irántunk jóindulatát, egyik legmagasztosabb feladatunk az Ő kegyelme dicsőségének magasztalása. Azé a fenséges kegyelemé, amelyet Krisztusban oly bőségesen kiárasztott ránk.

Az ἠγαπημένῳ az evangélium szavaira utal vissza:
"σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός" /Mt 3:17, Mk 1:11, Lk 3:22,

stb./ ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρῶσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ.
Az ἀπολύτρωσις szó a klasszikus görögben nem élt.
A λύτρον (λύω-ból)=váltságdíj. Lefizethető valakiért, akit ezért szabadon bocsátanak. Ennek a szónak az igei alakját, a λυτρόω kifejezést találjuk a szövegünkkel párhuzamos igeversben: 1Pt 1:18-19-ben "εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώτητε..."
ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει
A σοφία és a φρόνησις közel azonos értelmű szavak. De ha két kifejezés arisztotelészi értelmezésére gondolunk az első inkább az elvont, fennkölt gondolatokkal áll kapcsolatban, míg a második a gyakorlatias bölcsesség jelölésére szolgál.
γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ
Az újgörög fordításban: τό μυστικόν θέλημά του
τὸ μυστήριον = az a titok, amit csak a beavatottak ismernek. Ez a szó az ÚTban 27 ízben fordul elő. Ebből az evangéliumokban mindössze háromszor, és itt az Isten országára vonatkozó titkokat jelöli /Mt 13:11, Mk 4:11, Lk 8:10 párhuzam/. A Jelenésekben négyszer /1:20, 10:7, 17:5-7/. Pál leveleiben húsz esetben; ebből hatszor az Ef levélben.
A szó a μυέω igéből származik és jelentése: valakit a misztériumba beavatok /ld. misztérium-vallások/. Ha még mélyebbre megyünk a szó eredetét illetően: μύω = becsukom, bezárom a szám, a szemem. Ez az ige azonban csak a klasszikus irodalomban fordul elő, az ÚTban nem.
Hogy lényegében mi is ez a titok, amire az apostol itt gondol, ami csak a beavatottak előtt ismeretes, erre a kérdésre a választ a 10. vers adja meg.
Mit tudunk meg ebből?

a/ Isten tetszésére volt bízva, hogy kit avat be ebbe a titokba. Istennek tetszett, hogy minket beavasson. Ezt meg is tette κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ.

b/ Mire vonatkozik ez a titok?
εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιδῶν

c/ Mi maga a titok?
ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν Χριστοῷ, azaz hogy mindeneket egybefoglal a Krisztusban.

Az ἀνακεφαιόω ismét egy olyan szó, amelyet nem találunk meg a LXX-ban, és nincs is neki megfelelő héber szó. Az ÚTban kétszer fordul elő /a másik hely: Róma 13:9/. Más megfogalmazásban Pál azt akarja kifejezni, hogy a világmindenség fókuszpontja Krisztus. Őbenne találkozik össze a zsidóság és a pogányság útja. Mert Krisztus nemcsak Istennel békítette meg az embert, hanem az emberek egymás közti békességének a lehetőségét is megteremtette.

4. v. ἐν καὶ ἐκληρώτημεν

Vessünk egy pillantást a szócsaládra.

ἡ κληρονομία = örökség /14/

ὁ κληρονόμος = örökös /15/

κληρονομέω = örökölök, örökséget nyerek /18/

ὁ κλῆρος = sors, osztályrész, a hadizsákmánynak a része, mely a sorshúzás alapján rám esik /11/. Általában ilyen kifejezésekben fordul elő: βάλλοντες κλῆρον, ἔλαχεν τὸν κλῆρον, ἔδωκαν κλῆρον, ἔπεσεν ὁ κλῆρος ktl.

κληρόω = részt adok, részt juttatok; ezen az egy helyen fordul elő az ÚTban, de itt is egyes kéziratokban /A, D, G/ helyette ἐκλήθημεν áll. Ezt a szövegvariánst fordítja a RSV és New International Version /1978/. A két igeforma erős kölcsönhatásban áll egymással. F. W. Beare érvelése: A King James Version szövege "we have obtained en inheritance" a κλῆρος és a κληρονομία kifejezések összetévesztésére vezethető vissza. Említi a Deut 32:9-et "Mert az Úr része az ő népe". Ennek analógiája szerint: "akiben /Isten/ örökrészévé /birtokává/ tulajdonává tétettünk".

ἡμᾶς... τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ

"minket, ... akik már előbb reménykedtünk a Messiásban". A 13. vers καὶ ὑμεῖς-szel folytatódik: vagyis mi, értve ezen: mi zsidók /-ból lett keresztyének/, - ti népek /-ből lett hívők/.

A hitélet kikristályosodását meghatározott időrendben vázolja fel a 13.vers: 1. ἀκούσαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας

τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας

2. ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες

3. ἐσφραγίσθητε

Ez a fogalmazás arra figyelmeztet, hogy először az igazság igéje /törvény/ végzi el a maga munkáját a szívben. Rádöbben az ember

elveszett állapotára, mivel a törvényt betartani képtelen. Az igazság igéje világít rá, hogy mit tett és tesz a bűn az emberrel és hogy mi ennek a következménye. Közvetve tehát a bűn felett érzett őszinte megkeseredést munkálja. De felhangzik a megváltás örömüzenete, mely egyedül képes megkeseredésünket őszinte bűnbánattá, majd megmentésünk felett érzett örömmé átalakítani.

πιστεύσαντες : itt az aorisztosz használatával az apostol a hitre jutás tényét támasztja alá.

ἐσφραγίσθητε : jóllehet a Róma 4:11-ben a σφραγίς a περιτομή-ra vonatkozik, melyet Ábrahám körülmetéletlen állapotában tanusított igaz hite pecsétjéül kapott, itt nem a körülmetélkedésre, sem valami más olyasféle stigmára kell gondolnunk, amilyet pogány istenségek imádói beavatásukkor kaptak. /Későbbi íróknál ugyan megjelenik a σφραγίς a bemerítés jelképes cselekedetére vonatkoztatva./ Hogy itt nem valami külsőleg látható jelről van szó, megerősíti a páli párhuzam a 2Kor 1:22-ben:

> "θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν."

Nézzük meg, hogyan használja az ÚT a σφραγίζω igét.

> 1. Valaminek a megerősítésével, hitelesítésével kapcsolatban : ἐσφράγισεν ὅτι ὁ θεός ἀληθής ἐστιν Jn 3:33
> τοῦτον ἐσφράγισεν ὁ θεός Jn 6:26-27
> 2. Valaminek a biztatására : οἱ δὲ πορευθέντες τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον Mt 27:66
> ἔκλεισεν καὶ ἐσφράγισεν ἐπάφω αὐτοῦ Jel 20:3
> 3. Valaminek a megjelölésére: καὶ σημεῖον ἔλαβεν περιτομῆς σφραγῖσα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως κτλ. Rm 4:11
> ἄχρι σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν Jel 7:3
> 4. Valaminek a titokbantartására : καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς. Jel 10:4
> καὶ λέγει μοι· μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου κτλ. Jel 22:10
> τῷ πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ

A dativus itt instrumentálisként veendő. Az elpecsételés eszköze

a Lélek, melyet Isten egykor megigért /Joel 3:1-5/. Amikor Isten elpecsétel bennünket Szentlelkével, evvel mintegy biztosítékát adja annak, hogy a teljes örökségre is számíthatunk.
ἀρραβών = foglaló, zálog. Eredetileg héberből főniciai közvetítéssel került a görögbe.

Mi a különbség a foglaló és a zálog között?
Aki a zálogot kapja, azt bizonyos esetekben visszadni köteles. Aki viszont a foglalót kapja, az még az összeg hátralévő részére is számít. Amennyiben az üzlet valamiért meghiúsul, a foglaló nem jár vissza.
Ez a kifejezés az ÚTban háromszor fordul elő. Itt, az előbb idézett 2Kor 1:22-ben és a 2Kor 5:5-ben : "ὁ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος."
A "zálog" jelentéssel használja a LXX a Gen 38:17, 18, 20 : "Ἐὰν δῷς ἀρραβῶνα ἕως τοῦ ἀποστεῖλαί σε." "Τίνα τὸν ἀρραβῶνά σοι σώσω" "ἀπέστειλεν δὲ Ιουδας κομίσασθαι τὸν ἀρραβῶνα παρὰ τῆς γυναικός"
Pál apostol viszont mindhárom említett esetben a "foglaló" jelentéssel alkalmazza.
Lightfoot Ireneus nyomán haladva kifejti: "A keresztyén ember lelki élete jellegére nézve ugyanolyan, mint a jövőben bekövetkező megdicsőült élet; a mennyek uralma jelenlévő uralom. A hívő már most Istennek jobbján ül."
A foglaló tehát annak biztosítéka, hogy majd a teljes érték birtokunkba kerül. Ez a foglaló az igéret Szentlelke örökségünknek előlegeként adatott az ő tulajdonának megváltására, az ő dicsősége magasztalására.
εἰς ἀπολύτρωσιν
ἡ ἀπολύτρωσις /ἀπολυτρόω
τὸ λύτρον (/ λύω = kifizetendő ár 1/ váltságdíjként,
2/ kiengesztelésül
3/ mint rekompenzáció,
viszonzás, térítés.

Folytatás a következő számban

"SZOLGATÁRS-NÉ" AKIK TÁRSAINK A SZOLGÁLATBAN...

Szolgálni, másokért élni, másokért közbenjárni áldozatos hivatás. Félreértések és mellőzések tarkítják ezt az utat. Isten szolgálatában hamar tapasztalja az engedelmesség útját járó ember, hogy elhívó Ura sűrűn küldi olyan emberek közé, akik nem becsülik meg kellően a küldöttet, Isten szolgáját. De az ilyen "nehéz eseteket" sem szabad leírnunk. Isten kegyelmi idejében minden emberért, minden gyülekezetért áldoznunk kell. Egyszer egy igehirdető azt kérdezte a gyülekezettől, hogy ki fizeti meg az ébredés árát. Kinek mennyit ér az ébredés, annyit képes érte fizetni. Nem csak pénz, hanem élet, ifjúkor, idő, életenergiánk, kedvteléseink odaáldozása lehet a fizetőeszköz. És aki odaszánta magát, még nem biztos, hogy a hasonló felelős szolgálatban élők között is teljes megbecsülést kap. Ahány szolgáló élet, megannyi megrázó életút története. A Szerkesztőség kérésére írta le szolgáló életének vallomását szolgatársunk, Kiss Árpádné, közismerten Pethő Anna testvérünk.

Kiss Árpádné:

A női lelkipásztor

A felkérés elhangzása óta sokszor próbáltam végiggondolni életutam, mint már sokszor az elmúlt több mint húsz év alatt.

A napokban a kisebbik lányunk elém állt és azt mondta: "anya, én is lelkipásztor szeretnék lenni, mint te!" Beleremegett a szívem. Neki azt mondtam: "ha tényleg szeretnél és ez Isten akarata, akkor lehetséges..." Magamban pedig hálát adva, azért imádkoztam: "Uram, ha lehet óvd meg attól a sok felesleges harctól, mely nekem és társaimnak jutott!"

Amikor elindultam ezen az úton, nem gondoltam, hogy nem a pásztorkodással, nem a munkával lesz a legnagyobb küzdelmem, hanem hogy mindezt nőként teszem. Teológiai tanulmányaim végzése közben nem volt érezhető a különbség. Társaink tiszteletben tartottak bennünket, tanulni és vizsgázni ugyanúgy, ugyanabból kellett, mint a fiúknak. Legációba, ha kellett, messzebbre is, nagy körzetbe is ugyanúgy mentünk, mint ők. A debreceni különvizsga letételére is lehetőség volt. A másság csupán abban jelentkezett, hogy mi korábban kelhettünk, utaznunk kellett, - kinek milyen távolságról - mert nem a teológián laktunk.

A gyülekezeti meghívásnál már jelentkeztek a problémák. Mivel vezetőink döntése értelmében én a megüresedett központi pénztári helyet tölthettem be, bennem jelentkeztek az első küzdelmek: "ehhez szükségtelen a teológia és ráadásul inkább szakembernek kellene lennem." Később igaz megtaláltam, hogy mit tehetek ezen a helyen is másokért. Talán sokan nem is gondolták, hogy valaki szól, vagy szólhat érdekükben anyagi nehézségeik között; segíthet építkező gyülekezeteknek, stb. Igaz, volt amit nem tudtam megtanulni, amibe nem tudtam beletörődni. Kezdettől fogva kérésem volt, hogy szeretnék gyülekezeti munkát végezni, így kerülhettem Budakeszire, ahol az éppen szükségben lévő gyülekezet elfogadta szolgálataimat. Talán a pásztor és gyülekezet kialakult kapcsolatára legjellemzőbb, a gyülekezet vezetőjének a húsz éves együttmunkálkodás utáni köszöntő szava: "a nagyon megsebzett gyülekezet megértéséhez és pásztorolásához nekünk éppen egy nőre volt szükségünk, nem egy kemény férfira...".

Voltak a gyülekezeti munkában olyan kérdések, melyekre férfi szolgatársaim úgy gondoltak, "ez nem nőnek való!" Egy ilyen esetben a meleg szívű, segítőkész elődöm, Tóth Gábor testvér azt mondta: "Én szívesen levezetem ezt a tanácskozást, ismerem a gyülekezetet, szeretnek is!" Én akkor azt kértem tőle, ne haragudjon, szeretném ezt én megoldani. Ő akkor azt felelte: "Megértem és imádkozunk ezért..." Tudom, megtette akkor is, máskor is. Nekem is sok átvirrasztott éjszakámba került, mint bármely más lelkipásztornak került volna. Az azonban biztos, hogy nem volt és nincs olyan kérdés a gyülekezetben, amit ne mernék elmondani, vagy ne tudnánk békességesen megbeszélni. Nagyobb megbecsülést lelkipásztor nem kívánhat magának,

mint amit én kapok a mai napig.

Mint lelkipásztornak nőként is ugyanúgy ki kellett vennem a részemet a gyülekezet házának megvásárlásában, átalakítási munkáiban, mint bárki másnak. Lehet, hogy egy kicsit "misztikusabb", nagyobb a tisztelet, ha egy nő megfogja a lapátot, meg a vödröt, vagy éppen tudja kezelni a gépet, pláne, ha még az lelkipásztor is, - de nincs más út. Nem mondom, hogy könnyű, de vajon melyik férfi lelkipásztornak könnyű?!

Vannak különbségek a mi szolgálatunk és férfi szolgatársaink szolgálata között. Lelkipásztorrá avatásom alkalmával Kovács Imre testvér azt mondta: "Én nem félkézzel avatlak, ahogyan azt a bizottság kérte, hanem két kézzel, mint bárki mást..." Mindig őszinte tisztelettel emlékszem atyai szeretetére.

Nekem éveken keresztül 3-4 órát kellett buszoznom egy-egy istentiszteletre, ifjúságira, vagy családlátogatásra, mivel nem volt szolgálati lakás, sem központilag, sem gyülekezetileg. Már a második gyermekünket vártuk, amikor ez a kérdés annyira könnyebbült, hogy legalább vasárnap nem kell kétszer utaznunk, mert van egy kis szolgálati lakrészünk.

Hálás vagyok Istennek azért, hogy olyan férjet adott mellém, aki megérti és elfogadja szolgálatomat. Soha nem gyötrik olyan kérdések, hogy akkor ki az első, vagy ki a nagyobb. Tudja, a gyülekezetben én vagyok a lelkipásztor és ez inkább tisztelettel tölti el. Én viszont tisztelem az ő szakmai tudását, a családban pedig keresztyén szereposztás van. A család viszont a nőnek lelkipásztorként is kijelöli a helyét. A szószékről természetszerűen a konyhába kell menni és testi táplálékot adni. Nem lehet mások javára, mások elsőbbségére mindent másnak és csak valamit a családnak nyújtani. Mint nőként lelkipásztor ebben gyakran nem tudok együtt gondolkodni; feleséget, gyermeket háttérbe szorító szolgatársaimmal. Nagyon hálás vagyok Istennek azokért a szolgatársakért, akik szolgálatom kezdetétől segítettek a szolgatársi közösségbe való beilleszkedésben. Akiknek volt kérdésük, bátorító szavuk, akik nem ültek tüntetve más helyre a következő szünetben egy-egy értekezleten, akik nem ellendrukkerként lestek egy-egy társuk bukásánál, hogy mikor következik ő. Hanem tudták, ha 3-4-ből egy-egy elbukik, nehezebb egy-kettőnek elvegyülni a 80-100 között nőként.

Hálás vagyok azokért, akik meghívtak gyülekezeteikbe szolgálni, hiszen ez nekem is felüdülést, új erőt jelentett. Testvéri szeretettel gondolok azokra, akik ajtót nyitottak rám betegség idején, vagy éppen arra az egyre, aki családi otthonunk építésénél vállalta a szolgatársi segítséget.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy most csak lelkipásztorként szolgálhatok, bár néha úgy érzem, egyetlen férfi kollégám sem hinné, hogy nem vétkezik, mikor kis gyülekezetben csak ennyit tesz. /Tovább menni férfiként könnyebb!/

Néha az embernek összegeznie kell, mit tehet, mit nem; nekem már erőfeletti volt az építkezés, a központi munka, a gyülekezet és a család. Ezért kellett döntenem abban, mit tehetek tovább. Köszönöm Istennek, hogy nem a gyülekezetet, nem a hivatást vette el tőlem. Életem vezérgondolata volt mindig, hogy "Isten nem tévedl" Én ezt tapasztaltam eddig életemnek minden részénél. Hiszen, ha valakit Isten hív el a szolgálatra, meg is tartja.

Remélem, az utánunk még ilyen szolgálatot vállalók már úgy járhatnak szolgálatuk útján, hogy akik elfogadták döntésüket, tudják is mit akarnak kezdeni munkájukkal.

Nőnap előtt

Bányai Ferencné:

KI TUDJA, MIÉRT?

A rejtelmes női lélek
Olyan, mint a hegedű,
Vagy a nemes fémből készült
Finom hangú csengettyű.
Durva kézzel hozzá ne nyúlj!
Mert mint a húr elszakad,
Ezüst-csengő könnyen reped
És hangja elapad...

Hangja tompa s érthetetlen,
Zűrzavart fog kelteni,
Még a legjobb művész-kéz sem
Tud már azon játszani;
Hogyha hangját megérteni
Immár többé nem tudod,
Károsultnak érzed magad,
Élned is kár, gondolod.

Ám de, hogyha finom kézzel
S jó érzéssel kezeled,
Hangja szép lesz s öröm tölti
Be az egész lelkedet.
Szeretettel, melegséggel,
Csodás lesz az akkordja,
Te is gyönyörködhetsz benne,
S az is, aki alkotta....

Szeretetteljes, kedélyes és lelkesedő asszony

A "Lydia" interjúja RUTH BELL GRAHAM-mel

Nem mindig volt könnyű az élet, a hírneves evangélista felesége mégis csodálatosan szépnek tartja.

Dr. Billy Graham felesége Ruth Bell Graham. Szinte mind nagyobb dicsfény övezi ezt az asszonyt, a Fehér Ház igeszolgájához illően. Életének azonban van könnyedebb oldala, tréfálkozni is szeret.

Ruth, aki magát túl komolyan soha sem vette, bármire vállalkozik, belső erővel és elszántsággal tesz. Arról van szó, hogy ötvenes évei végén motorkerékpárra ült, illetve a hatvanadikban fára mászott, hogy unokájának felerősítsen egy hintát.

Humorát mindig bizonyítja. Nemrég egy mennyegzői ünnepélyre ajándékot küldött, de amit küldött, csecsemőnek volt való. Mindezt dr. B. Graham evangélista feleségeként! Hogy reagált akkor, amikor rájött a hibájára? - "Na, jó" - mondta nevetve - "én mindig egy kicsit előre gondolkodom".

*

Kínában született, 1920-ban, misszionárius családjában, és mindezek ellenére boldog volt a gyermekkora. Nehézségek voltak, de mégis arra gondolt, hogy majd Tibetben önálló külmisszionárius lesz.

Kínában Ruth egykori élettapasztalata szerint a keresztyén emberek napjaihoz tartozott az, hogy készek legyenek meghalni Krisztusért. A mártírokat hősnek tartotta. Kislány korában annyira szerette Istent, hogy minden este ágya mellett térdepelve és imádkozva kérte, hadd haljon meg, ha Isten úgy akarja. Nővére Róza saját imájával egészítette ki Ruthot: "Istenem, kérlek, ne hallgass rá!"

A halál valahogy másként mégis az élethez tartozik. Házassága 49-ik évében, egy hírneves evangélistával, Ruth bizonyos értelemben "meghalt", ahogy gyermekként képzelte el. Időközben sok álma és reménysége ment a sírba. Amint a férje a világot járta, gyakorlatilag egyedül ő nevelte föl az öt gyermekét, mivel apjuk csak ritkán lehetett otthon, két evangélizáció között.

Meghaltak saját vágyai is, ami azzal járt, hogy egyénileg háttérben maradt, amikor Istentől mindkét fia a kábítószer felé fordult. Az idősebbik fia egyszer ezt mondta: "Anyám haja miattam lett fehér". Ruth azt felelte: "Ne tulajdoníts fiam magadnak minden dicsőséget ezért. Van abban része az öregségnek is."

Ruth nyugalmas elégedettsége és sugárzó mosolya nem felszínes látszat, hanem mély lelkiségből származik. Ehhez a mélyen fekvő forráshoz vezető utat - amelyen évek óta jár - nem nehéz felfedezni, mivel hajlandó a tapasztalatait könyveiben és interjúiban megismertetni. Erejének forrása és drága kincse a lapokra szakadt, de gondosan mindig újra összeragasztott Bibliája. A nehéz napokban mindig megtalálta Isten Igéjében kérdéseire a választ.

Van egy közmondás: "Minden nagy férfi mögött egy jó feleség áll". Mivé lett volna dr. Billy Graham, az Isten embere, Ruth Bell Graham, a felesége nélkül?

- Fiatalon misszionárius szeretett volna lenni. Megvalósult az álma Billy Graham-mel kötött házassága által?

- A vágyammal, hogy külmisszionárius legyek, úgy jártam, mint Billy Graham a maga álmával, aki híres baseball-játékos akart lenni. Ma úgy látom, hogy vágyam a külmissziói munkára előkészület volt a szolgálatra férjem oldalán, aki az egész, nagyvilágon utazgatott, az evangélium prédikálásának céljából. Ahelyett, hogy magam elhanyagoltnak vagy mellőzöttnek érezném, utazásait mindig megnyugvással fogadtam. Ha az evangéliumot prédikálni ment, mindig az volt az érzésem, hogy ott vagyok mellette.

- Gyakran utazik együtt a férjével?

Amikor a gyerekek még kicsik voltak, nem sokszor utaztam. Fontos volt, hogy az édesanyjuk otthon legyen. Mindig álmodoztam arról, hogy elkísérem Billt, ha már nagyok lesznek és megházasodnak, de most már kissé túl öreg vagyok az utazáshoz, bár egyszer, egyetlen év alatt kétszer is körülutaztam a világot. Ez kicsit sok volt. Ha tehetem, elkísérem Billt, de a hátamban az arthritisszel nagyon fáradságos. Sokáig nem bírok állni, és járás közben is meglehetősen bizonytalan vagyok.

Hogyan dolgozza föl az egyedüllétet, ha a gyermekeinél kellene otthon maradnia, és a férjét sürgősen elhívják?

Az öt gyerek, a barátaik és a különféle háziállatok között alig marad idő, hogy az ember egyedül legyen. Évekig a szüleim közvetlen közelében laktunk. Ők nagyon jól pótolták gyermekeink között a távollevő szülőket, ha kellett, és nekem ők képezték a társaságot is. A szomszédaink nagyon kedvesek voltak hozzám és a gyerekekhez, szintúgy. Egy idősebb misszionáriusnő, Anna Cecile Coyte,

akit édesanyám korabelinek számíthattam, ők voltak a legjobb barátaim.

Néha azért magánosnak éreztem magam. Emlékszem rá, hogy egyszer Billy öreg sportdzsekijét szorítottam magamhoz, úgy mentem aludni. Viszont, amint már mondtam, nem nagyon volt időm magánosnak érezni magamat. Ott voltak velem a gyerekek, és a jó Isten is velem volt.

- Mit szóltak ahhoz a gyermekei, hogy apjuk oly gyakran úton volt?

- Azt hitték minden apa sokáig van távol, és ezt ők egészen megszokták. Most már, hogy megnőttek, talán jobban hiányolják őt, mint régen. Bill mindig azt gondolta, mihelyt a gyerekek megházasodnak, nincs szükségük az apjukra. Csakhogy nem így van ez. Éppen azután, hogy megházasodtak, szükségük van az apára.

- Mondjon valamit a gyerekeikről!

- Gigi köztük a legidősebb. Neki hét gyereke van és van már négy unokája is, - a mi dédunokáink. Anne egy fogorvoshoz ment feleségül Raleigh-be, Észak-Karolina-ba. Két lánya van és két fia. Mindkét idősebb lányunk a Baylor Egyetemre járt. Bunny Fort Defienceben, Virginiában lakik a férjével, egy fiával és két lányával.

Franklin, az egykori "tékozló fiunk" Vonne-ban, Észak-Karolina-ban van. Három fia és egy lánya van. Amikor még csak a három fiú volt meg, fájdalmasan mondtam egyszer neki: "Megérdemelted!" Alapjában véve azonban bájos fiúk. Annyit esznek mindig, amennyit csak bírnak. Ned, a fiatalabb fiunk, a másik egykori "tékozló fiú", most két fiú apja, és Washington államban él.

- Manapság mivel foglalkoznak a gyerekei?

- Mindhárom lány jó szónok. Giginek jó képessége van az íráshoz is. Már több könyvet megírt.

Anne Istentől különösen nagy ajándékot kapott a bibliai tanításhoz. Raleigh-ben már körülbelül 13 éve vezeti a női bibliakört, amiben 500 nő vesz rész, és 250 további asszony van "várólistán". Raleigh-ben ma van 5 bibliakör, férfiaknak, nőknek és házasoknak. Istentől Anne most nagy, átfogó hívást érez az egész világra kiterjedő szolgálatra. Nemrég járt Indiában és Kelet-Európában.

Bunny háziasszony, de neki is van adománya mind a szólásra, mind az írásra. Majd intenzívebben foglalkozik ezzel, ha már nagyok lesznek a gyerekei.

Franklin most a "Samaritan's Purse World Medical Mission"● vezetője Bonneban, Észak-Karolina-ban. Ennek a missziónak a világ különböző nyomorgó övezeteiben segítkeznek a tagjai, a saját költségükre, miközben orvosok, szabad idejükben nyújtanak támogatást. Ezenkívül pénzt is gyűjtenek a harmadik világ kórházainak, hogy munkájukat végezhessék.

Ned elutazott Kínába, s közben otthagyta köztük a szívét. Most ő vezeti az "Eastgate"-et,●● egy szervezetet, amelyik segít Kínában, hogy a Szentírást terjessze, elsősorban házi bibliakörökben.

- Mint édesanya mit szólt ahhoz, amikor nem akart Istenről tudni két fia?

Nem könnyű egy fiatalnak saját magára találni, kivált, ha ismert ember fia. A mi két fiunk egyáltalán nem Bill vagy én ellenem lázadt föl, sőt tiszteltek és szerettek minket. Sokat fáradoztunk azon, hogy megmutassuk, mennyire szerettük őket otthon. Dehát nekik valahogy meg kellett találniuk a saját személyiségüket. Közben sajnos a társadalomból kiszorult barátok tanácsaira hallgattak, így nyúltak a droghoz és az alkoholhoz. Sok álmatlan éjszakám volt, és kizárólag az imádságba menekültem. Hála Istennek, aki a fiaimat visszahozta még az életemben! Milyen boldogok vagyunk most, ha látjuk egymást!

- Mit tett személyesen, amikor fiai eltávolodtak Istentől?

- Sok időt töltöttem a térdeimen. Amikor ezt nem tehettem, szívemben akkor is imádkoztam, így tehát ez nem feltétlenül értendő szószerint. Amint mondtam, vigyáztunk, hogy beszédesek maradjunk a fiainkkal és tudatosítsuk, bármikor hazajöhetnek, föl is hívhatnak telefonon "R-beszélgetéssel" is. Szívesen álltunk rendelkezésükre, vállaltuk a felhívás költségeit. Pont így tesz az én mennyei Atyám is!

Bill és én megmutattuk a fiainknak, hogy feltétel nélkül szeretjük őket, mégha bármit tettek vagy tesznek is, ami nem tetszik nekünk. Bill tulajdonképpen mindig derülátóbb volt, mint én, talán azért, mert nem találkozott olyan élesen a problémákkal, mint én. Szilárdan hitte, hogy Isten mindent a legjobbra fordít majd, és mindkettőt visszahozza. Azt gondolom, az anyák valahogy mindig több gondot csinálnak maguknak, mint az apák.

- Ezekben a nehéz időkben mi bátorította és mi segítette legtöbbször?

- Elsősorban a Biblia, különösen Isten ígéretei. Mindig ezekre az ígéretekre bíztam magam, amíg csak megvalósultak. Nekünk az ígéreteket komolyan kell és lehet vennünk. Ismételten elolvastam a Tékozló fiú történetét Lukács evangéliumából /Luk 15/, de más leírásokat is olvastam tékozló fiúkról és lányokról, akik visszataláltak Istenhez, kezdve Augustinustól egészen Dosztojevszkijig. Ezek a bibliai tudósítások valóban bátorítottak. Amikor Isten mindent elvégzett velük, - ezt mondtam magamban, - akkor Ő mindenkivel mindent elvégez.

- Milyen tanácsot ad az anyáknak, akik

várják, hogy fiúk és lányuk visszataláljon?

- Gondolnunk kellene arra, hogy nemcsak serdülő fiúk és lányok veszhetnek el. Tudok például elveszett férjről, aki 75 éves volt. Vannak elveszett asszonyok és anyák is●●●.

Az asszonyokat bátorítani szoktam, hogy a szóban levő személyért szüntelenül imádkozzanak, és vegyenek a Bibliából vigaszt és erőt. Legjobb, ha elkezdi ezt az ember a zsoltárokkal, és aláhúzza a verseket, amelyek az ő körülményeire alkalmazhatók.

Néhány éve, amikor Franklin fiunk Mafraq jordániai városba utazott, János 17-et olvastam, mint imádságot érte. Hirtelenül megütött a 19-ik vers, mint valami buzogány: "És én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszenteltekké legyenek az igazsággal". Jézus Krisztus így imádkozott. Az Ő szavai számomra is érvényesek voltak, nem menthettem ki magam az érvényük alól. Mindenek előtt személyesen kérdőre vont engem az Ige. Franklin és a barátja Bill Cristobal szándékaiért nekem magamnak kell újfent odaszánnom magam Istennek, mielőtt kérhetném, hogy avatkozzon be életükbe. /Bill ma külmisszionárius Pápua-Új-Guineában./

Így imádkoztam: "Uram, el akarsz benne végezni valamit. Most nekem magamnak kell előtted néhány dolgot tisztába tennem". Szerintem nem realisztikus, amikor mi Istent kérjük, hogy végezzen el valamit egy másik ember életében, amit még mi magunkban nem hagytunk Istennek elvégezni. Tehát valamilyen ügyet elsősorban személyesen én kell, hogy rendbehozzak Istennel minden nap. Csodálatos volt, ahogy levált a lelkemről a teher, és beburkolt Isten békessége.

- Milyen tanácsot adna az asszonyoknak, akik házasságukban gyűlöletet szoktak táplálni férjük ellen, vagy nehezítelnek rájuk a karrierjük miatt?

- Az asszonyoknak el kell hallgatniuk, ha férjük valami, csak Jézus Krisztustól származó dolgot vár. Elvárjuk a férjünktől, hogy legyen egészen megértő és azonnal kész megbocsátásra, de elfelejtjük, hogy a férjek is emberek. Ők is elfáradnak. Beszélnek valamiről, amit nem is úgy gondolnak, ahogy mondják. Ilyenkor az Úr Jézusra van szükségünk; hagyjuk a férfinak magát részben kibeszélni, hogy teljes mértékűen megértő, megbocsátó partnernek lásson minket; akkor lehetőséget adunk neki a teljes őszinteségre. Ha valaki azt hinné, hogy követelnünk kellene a szeretetet és a figyelmességet, az tőlem túl sokat kíván. A szeretetünket készségesen adnunk kell és akkor nem követeli senki sem tőlünk.

Az asszonyok ápolják a kapcsolatukat Istennel, az Úr Igéje olvasása által, - és ahogy valaki mondta - "Elég bőven hagyjon időt odafigyelni, megfigyelni és meghallani". Azután ápolják az asszonyok a többi dolgukat. Én például nagyon szeretek varrni. A főzés örömömre van. Nagyon szeretem a házat magam vezetni. Bár nem gyűjtöm a régiségeket, zsákmányoltam néhány dolgot, amelyek jól illeszkednek a régi házunkba. Szeretek olvasni is. Azt gondolom, az ember fejlesszen ki magában többféle irányú érdeklődést, tehát nem kell mindig a férj meg a gyerekek körül forognia. Néha hagyja szabadon gyermekeit is.

- Grahamné, közülünk sokan nagy példaképüknek tekintik. Van-e valami teljesen sajátos tanácsa az európai asszonyok számára?

- Kérem, tegyenek valamit a kedvemre, és ne tekintsenek engem példaképüknek! Valaki ezt mondta: "Mindenből elég egy, ami már megvan." Ne kívánjanak olyanná lenni, mint én. Mindenki eredetinek születik, és úgy hal meg, mint bárki más. Ezt is mondta már valaki. Legyenek olyan asszonyok, amilyennek Isten akarja őket formálni. Legyenek eredeti "példányok", és ne "másolatok".

A legjobb, amit ajánlhatok nekik: Olvassák Isten Igéjét! Mégpedig naponta. Ha sok tennivalójuk van, hogy egy teljes órát Istennek szentelhessenek - pedig legalább ennyire gondolok - akkor olvassanak egy pár verset a Bibliából, - talán még egy kis kávészünet is elég erre. Van úgy, amikor elég egy vers, vagy csak egy mondat, egész napra, amin azután el is gondolkodunk.

Az Isten szava iránti engedelmesség nagyon eredeti élményt nyújthat. Néhány éve leestem és agyrázkódást kaptam. Aztán meg kellett állapítanom, hogy egyetlen bibliai vers sem jut eszembe. Ekkor ezt mondtam: "Istenem, minden egyebet elvehetsz tőlem, de kérlek, add vissza nekem a bibliai verseket újra!" Rögtön eszembe is jutott egyik: "Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen" /Jer 31:3/. Egyáltalán nem tudom, hogy mikor tanultam meg kívülről ezt a verset, de egyszer csak tudtam! Egyik nap a másik után a többi versek is eszembe jutottak. Azóta tudom csak igazán, hogy milyen nagy kincs Isten Igéje.

Ha tudjuk Isten szavát, akkor bármikor napvilágra kerülhet, az életünk körülményeibe pedig közvetlenül beleszólhat. Isten pedig ma is akar szólni hozzánk Igéje által.

/Lydia, keresztyén női folyóirat/
1992. 4. negyedév. 4-7. oldal
Ford.: -i-r

Megjegyzések:

● "Az irgalmas Samaritánus Erszénye" Orvosok Világmissziója.
●● Keleti kapu.
●●● A rendelkezésre álló német lapban a kifejezés egyazon szó az "elveszett" és a "tékozló fiú" esetében.

GYÖNGYSZEMEK A BAPTISTA MISSZIÓ TÖRTÉNETÉBŐL

Dr. Mészáros Kálmán:

Kornya Mihály
1844-1917

Emlékezés Kornya Mihályra a nagy parasztapostol halálának 75. évfordulója alkalmából.

"Emlékezzetek meg a ti elöljáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmezvén az ő életük végére, kövessétek hitüket. Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz."

/Zsid 13:7-8/

Kornya Mihály, az úttörő misszió munkás Nagyszalontán született 1844. február 22-én és Bihardiószegen fejezte be földi pályafutását 1917. január 3-án. Gyulán merítkezett be Meyer Henrik által 1875. augusztus 26-án. Nagyszalontán 1877. november 11-én avatják diakónussá, majd négy év múlva, 1881. június 8-án presbiterré, vagy ahogy Meyer feljegyezte "Mitältester"-ré, /társvénné/. Az Alföld és Erdély területén elért páratlan eredményeiért Európa legnagyobb laikus munkásai között tartja számon a baptista közösség népes családja. Az ige tanítása szerint emlékezünk rá, mint úttörő elöljárónkra, ráfigyelünk és szeretnénk követni is hitét.

Halála 75. éves évfordulója alkalmával többféleképpen és több helyen emlékeztünk meg róla. A MBE. Történelmi Bizottsága még 1992. februári rendes ülésén. Az Alföld egy részét is magába ölelő erdélyi magyar baptisták a "Szeretet" című lapjukban emlékeznek rá méltóképpen.

"Isten a múlt század utolsó negyedében egy prófétát támasztott, akit a csonkatornyú "hajdúfészekből", Nagyszalontáról küldött el, hogy Erdélyben és Magyarországon emberek ezreit ébressze fel a bűn álmából. Népünkből támasztotta őt Isten és szolgasorsból hívta el, hogy a korabeli egyszerű nép szívéhez tudjon szólni... Még élete hajlott szakaszában is 20 körzeti állomást kezelt. Csaknem szünet nélkül utazott, gyalog, jobb esetben szekéren. E szerény módon és oly sokszor megalázott férfiú úgy dolgozott, mint aki sohasem fárad el az Isten országa munkájában..." /1./

Kornya Mihály élete folyásának körülményeit Kirner A. Bertalan /1884-1973/ történész kutatta fel páratlan szorgalommal és hallatlan áldozatok árán. Az ő kutatása eredménye a forrásanyagul szolgáló "Kornya krónika" /2./, amiből megtudjuk, hogy Kornya Mihály paraszt származású, fiatalabb korában Rozvány György földbirtokos urasági kocsisa volt. Alig 22 éves korában kis házat vett megtakarított pénzéből a nagyszalontai "vinkert"-hez közel, a Gyepsor 366. szám alatt. Az épületben az 5 helyiségből a legnagyobbat /gabonást/, amelynek külön bejárata volt, istentiszteletek tartására is használták. Ebbe a házba hozta feleségül még ez évben a falubeli Pataki Zsigó Máriát, aki 18 éves volt.

Kornya nem volt gazdag ember, de jó beosztással élt, és példás szorgalma miatt jó gazda hírében állt. Harmadosan földet bérelt és nagyszalontai szokás szerint sertéseket tartott, lovakat, ökröket nevelt, így gazdálkodott /3./.

Kirner A. Bertalan /4./ rokonsági fokot is próbál bizonyítani Kornya és a szintén nagyszalontai születésű Arany János /1817-1882/ között, hisz mindkét név gyakori a nagyszalontai református egyház anyakönyvében. Kiss László kutató azonban már csak arról szól, hogy Arany János Rozvány György barátja volt, akinek Kornya Mihály pedig parádés kocsisa.

"Bizonyára többször megkocsikáztatta a nagy költőt, amikor gazdájával, Rozvány Györggyel együtt tették meg útjukat. A két jeles ember társasága jótékony hatással volt Kornya Mihályra. Útjuk elvált - Aranyé és Kornyáé - más irányba vezetett. Mindketten a Szentírás szellemében indultak el megfutni nemes útjukat, és csúcsra is értek."/5./

I. Megtérése

Kornya Mihály megtérése a Biblia olvasása és tanulmányozása folytán történt. Rottmayer János /1818-1901/ munkatársa, Novák Antal /1828-1977/ budapesti szabómester a bibliatársulat kolportőre az Alföldre hordja mázsaszámra a Bibliákat. 1875-ben le is költözik Gyomára, hogy alkalma legyen az árusítás mellett bibliaórák tartására is. Még 1874. őszén találkozik Kornya Tóth Mihály /1836-1931/ nagyszalontai polgárral, aki meghívja Lajos János puskaműves házába bibliaórára, amit a Gyomáról jött Novák Antal tartott. Ő is vásárolt Bibliát, amit szorgalmasan olvasott. Lajos János, a házigazda, az életében történt változás után még arra is kész lett volna, hogy eladja házát és annak árán Bécsbe menjen, hogy ott bemerítkezzen. /6./ Ez Kornyára is hatott. Amikor megtudta, hogy Budapesten van már olyan baptista prédikátor /Meyer Henrik/, aki a bemerítést is végrehajtja, elhatározta, hogy ő maga megy el Budapestre, hogy Meyer Henriket meghívja./7./

Kornya Mihály /1844-1917/, az úttörő parasztapostol

Meyer meglepődött Kornya és a kis csoport bibliaismeretén, amikor meghallgatta őket. Vágya ezután beteljesedett, mert nyolcadmagával 1875. augusztus 26-án Gyulánál a Fehér-Körösbe bemeríti őket Meyer Henrik. Név szerint: Kornya Mihályt és feleségét, Lajos Jánost és feleségét, a fiát és lányát, Bordásnét és annak lányát, Kissnét./8./

Feljegyzések szerint ezután még tizenhétszer olvasta el a Bibliát élete végéig. Volt, amikor acatolás közben a búzamezőn, amíg mások pihentek, ő az Igét tanulmányozta.

Ezt a helyet a Gyula melletti Fehér-Körös partján a Magyarországi és Erdélyi Magyar Baptisták Történelmi Bizottsága felkereste és emlékhellyé tette 1992. június 16-án./9./

Házasságukat Isten hét gyermekkel ajándékozta meg, akik közül egy volt fiú - Mihály - és ő is meghalt 1914. szeptember 17-én a szerbiai fronton. Felesége vele együtt merítkezett be még 1875-ben. Gyermekei is követték szüleiket a hitéletben, akiket már ő merített be. Hat lányából hármat még életében felravataloztak, mint férjes asszonyokat./10./ Sajnos első feleségét is korán elvesztette, 1890. május 6-án, 43 éves korában.

A nagy család miatt még abban az évben újra megnősül és feleségül veszi Derecskéről özv. Takácsné sz. Tóth Máté Zsuzsannát, akit kilenc évvel korábban szintén ő merített alá. Leányai közül kettőt Meyerék nevelték Budapesten, akik jól megtanulták a német nyelvet és nagy segítségére voltak apjuknak, énekek és traktátusok fordításában./11./

II. Kornya Mihály az úttörő missziómunkás

Bemerítkezése után előbb a nagyszalontai gyülekezetben tett bizonyságot Úráról, ahol szívesen hallgatták. Ennek köszönhető, hogy a bemerítkezések gyors egymásután következtek, amit ekkor még mind Meyer Henrik végezett. Volt amikor januári zimankós hidegben is /1876/ kint a szabadban /12./, tóban, folyóban, vagy felduzzasztott patakban. Erre alkalmas bemerítő medencék csak a századfordulótól épültek a nagyobb imaházakkal együtt. A sűrű felvétel és bemerítkezésekre való hívásokból Meyer megállapította, hogy "a kevésbé művelt, tanulatlan, igénytelen külsejű ember, az írástudatlan, olvasni alig tudó Kornya Mihály Isten kiválasztott eszköze, amit a missziótörténet igazol."/12./

Ezért elhatározta, hogy Kornya Mihályt és Tóth Mihályt diakonussá avatja, 1877. november 11-én. Nem könnyű megállapítani, hogy ekkor mit értett Meyer a diakonusi és a presbiteri, vagy ahogy ő nevezte - "Mitältester" /társvén/ funkcióján. Talán abban van a különbség, hogy a diakonus igét hirdethetett, evangélizált, de ahhoz, hogy a sákramentumokat is kiszolgálhassa /bemerítés, úrvacsora/ mégegyszer avatta Tóth Mihállyal és Balogh Lászlóval együtt 1881. június 6-án /12./. Azzal a megjegyzéssel, hogy "legyenek bemerítők..."

Jeles alkalom volt azonban az első avatás, amelyen neves személyiségek vettek részt. S hogy Kornya az első avatást követően nem szolgáltatott ki sákramentumokat, az csak nagy szerénységére vall. A diakonussá avatásán 1877-ben /november 11-én/ részt vett Fritz Oncken, aki már másodszor járt hazánkban, s éppen Budapesten szolgált Meyer vendégeként már hat hete az év szeptember 21-től, s most Meyer hívására Nagyszalontára is leutazik/13./, "hogy közreműködjön az első magyarországi avatási ünnepélyen" - írja Meyer. A kézrátételnél ugyanakkor jelen volt Kolozsvárról Rottmayer János is Meyer Henrik

mellett/14./.

Kornya e nevezetes felavatás után az ország legjelentősebb missziómunkása lett. Azt már megtanulta Meyer Henriktől, hogy miképpen kell igét hirdetni. Azt is tudta, hogyan zajlik le egy tagfelvétel és miként kell végezni egy bemerítést, de arra, ahogyan a legnagyobb feladatot kell elvégezni, a Szentlélek tanította meg.

"Krisztus követőjévé tenni az embereket, újabb helyeken meggyújtani az evangélium világosságát, dacolni tekintetes urakkal, csendőrökkel, papokkal és meggyőzni őket szilárdsággal, szeretettel és türelemmel: ez ugartörő munka." /15./

Ennek legtökéletesebb művelője az alföldi és az erdélyi falvakban, még a románság között is - Kornya Mihály. Akiről azt is el kell mondani, hogy munkájához kizárólagosan és egyedül a Szentírás volt segítségül, ami irányt mutatott missziós tevékenységéhez.

Első missziós munkájára 1878. pünkösdjén indult el Balogh László sógorával, akit később, 1881-ben vele együtt avattak vénné, illetve presbiterré. Céljuk a közvetlen közelükben lévő falvak voltak, amikor kb. 120 km-es utat tettek meg. Ez alkalommal első állomásuk Biharugra volt, ahol az akadályoztatás ellenére is eredményesnek tartották tevékenységüket.

Ez időben Nagyszalontán is gyorsan terjed az evangélium üzenete. 1876-ban még 21 tagja van a gyülekezetnek, ami két év múlva 47-re emelkedik. Eddig a bemerítéseket kizárólag Meyer Henrik végezte, amivel igen megsokasodott a munkája. Kornyát azonban mert jó evangélistának tartotta, több alkalommal magával vitte missziós útjaira, pl. 1879-ben Temesvárra, 1881-ben Derecskére, ahol június elején még ő tartotta meg a bemerítést, hogy vegye át módszereit. Ebben az időben Meyer sokat betegeskedett és elhatározta, hogy Kornyát és Tóthot vénné avatja fel, amit az év június 6-án végeztek el. /16./ Meyert erre az amerikai német baptisták lapja a "Sendbóte" is inspirálta, hogy vegyen maga mellé segítséget.

Erre az időre Kornya már belevetette magát a missziómunkába. Első bemerítését a második avatás után 1881-ben Feketetót községben végezte az év június 9-én. Munkaterületének magva Bihar megye, de ő kezd missziót Arad, Békés, Hajdú, majd Szilágy megyében is. Közben eljutott Pest megyébe is. Biharban sok románnal találkozott, akikért megtanult románul, aránylag jól beszélte nyelvüket. Megtértjeinek is jó része a román nemzetiségiekből regrutálódott, de beszélt nyelvénél, szónoki képességénél is jobban vonzott egyénisége. Az akkor annyira elnyomott, lenézett román nép - amely az ortodoxiától különben sem sok evangéliumot kapott - jó talaja volt az általa hirdetett Krisztusról szóló igéknek, a megtérést hirdető evangéliumnak.

Az említett megyéket számítva is félországnyi volt az a számtalan község, amely hozzá tartozott. Szolgált Kolozsvárott és környékén, ritkábban Pest megyében, s élete alkonyán a hepehupás Szilágyságban. Pest megyében először 1883-ban Szadán, Pesten, Dabon, Őrszentmiklóson hirdetett igét. Eljutott a Kiskunságra is. Pl. 1911-ben Soltvadkerten népes fehérruhás csoportban ő meríti be feleségem akkor 15 éves édesanyját Vata Terézt, aki akkor szüleivel és családjával a körzet egyik állomásán, Pirtón lakott. Dr. Tóth József a Rákoscsabai Gyülekezet egyik előljárója fogalmazványa szerint ebben a gyülekezetben is Lajos Jánost és őt tisztelik alapítójuknak.

Kornya számára a személyes lelkigondozás a már megnyert emberek megtartása és a gyülekezeti élet folyamatos zavartalanságának biztosítása több gondot okozott, mint a lelkek megnyerése, azaz az evangélizálás. Azt azonban mindig igyekezett megtenni, amire képességei alapján vállalkozhatott. Bátor ember volt és fáradhatatlanul dolgozott. Szembenézett a problémákkal. Ha kellett, napi 50 km-t is gyalogolt, hogy este egy kijelölt gyülekezetben szolgáljon. "Gondoltam, átlépek hozzátok egy kicsit..." mondta egy ilyen esetben.

III. Kornya Mihály a népszerű parasztapostol

Kornya Mihályt egyformán elismerik a hazai és külföldi történetírók. Dr. Udvarnoki Béla /1897-1992/ "Meyer kitűnő laikus munkatársának" nevezi/17./. Csopják Attila "csodálatos ember"-nek mutatja be méltán, hisz alig járt iskolába, írni, olvasni jóformán a Biblián tanult. Olyan szónoki képességről tett bizonyságot, aminőt a tanult lelkészek is megkívánnának, illetve irigyelhetnének. Emellett bátor, buzgó, szorgalmas, miden akadályon áttörő férfiúnak bizonyult.

"Ez a magas, nyúlánk termetű, sovány ember folyton járt faluból városba, városból faluba és mindenütt szívekbe ható szavakkal hirdette az evangéliumot. Sűrű és gyakori megtérés támadt működése nyomán. Komoly ember volt, de gazdag humorral rendelkezett. S míg némely szavai sírásra fakasztották hallgatóit, más szavai jóízűen megnevettették őket."/18./

Kirner A. Bertalan "Kornya krónikája" című könyvében mutatja be, hogy tényleg Isten által elhívott szolgája volt az evangélium ügyének, a 2Tim 1:9 szerint. A nagyszalontai

gyülekezet "misszionárius"-ként tartotta számon/19./ A "misszionárius"-i cím azért illik rá jobban mint másra, mert ő tőretlen úton járt. Az ő prédikációira nem várt szervezett gyülekezet, inkább támadás és nehézség, ellenség, hogy gátolja őt. Nem várt rá telt imaház szószékkel, padokkal, tagokkal, énekkarral, szekérrel, ebéddel, vacsorával, pihenő szállással, sem faluban, sem városban. Neki magának kellett bevinni az evangéliumi igazságot. Hiszen nem ismerték, előtte nem járt oda senki. Nem ismerték a baptizmust. Ha igen, az sem volt jobb, mert akadályokat építettek, vagy ütleget gyűjtöttek a számára, esetleg gyújtott csóvát dobtak a ház ereszére. Csak rendkívüli bölcsessége, paraszti furfangja mentette meg nehéz helyzetekben.

Biharban felkeresett egy falut, de nem kapott helyet és alkalmat a bizonyságtevésre. Kénytelen volt tovább indulni. Majd visszafordult és a kerteken át bement az egyik portára, ahol a háziasszonyt otthon találta. Az megengedte - kérésére - hogy az udvaron körülnézzen. Majd egy kisasztalt, terítőt kért, leállította az udvar közepén, rátette a Bibliáját, kinyitotta a nagykaput. Ez a különös eljárás tetszett a háziasszonynak, s figyelte, hogy Kornya miért csinálja ezt? Azt mondja:

"Mert a Biblia elvégzi a maga dolgát és hívogatni fog."

És tényleg, az emberek azután jönnek-mennek, a nyitott kapun benéznek. A gyerekek érdeklődnek, az asztalon levő Bibliát csodálják, anyjukkal, apjukkal visszajönnek, tűnődnek. S amikor az asztalnál már vagy 10-15-en összegyűlnek, Kornya odamegy, köszönti őket, azonnal bizonyságot tesz megtéréséről és új életéről, majd megkérdi:

"Eljönnének-e estére, ha ő ittmaradna és beszélne a Bibliáról?"

És este a nagyszoba megtelt hallgatókkal, s hamarosan baptista gyülekezet alakult a községben /2./.

Kornya azt az embert, aki egyszer a gyülekezetbe eljött és érdeklődött az Isten dolgai iránt, nem hagyta magára, hanem segítette az Istenhez jutásban. Gondjaiba vette, fontosnak tartotta őket. Ha akármilyen szegény, elhagyatott, rongyos cigány, vagy munkanélküli volt, ő fölkarolta, fölkereste bármilyen sáros faluban is lakott. Megfelelt vendégszeretetre a cigány ebédje, vagy a román asszony máléja.

Ezért is volt népszerű. Arra az időre, melyre jelezte, vagy megérezte, hogy mennie kell, mindig odaérkezett még ha a példaszó szerint - kutyát is kár kiverni - idő következett be. Kornyát olyan belső indulat, tűz hevítette, amit csak a Krisztus közelében forgolódó lelkek érezhetnek. Ezt az erőt, ezt a tűzet nem lehetett pénzen megvenni, tanfolyamon elsajátítani, még a teológiákon sem megtanulni, ezt csak Krisztustól lehetett kapni. Ment sokat bíró fáradt lábával gyalog, - dombra fel sokszor meggörnyedve, kezeivel térdére nehezedve. - A velejárók csak "kocogtak" mellette egyik jobb a másik balfelől.

Prédikációi egyszerűek és rövidek voltak. Benne bőséges hasonlattal, példákkal színezve. Prédikációit nem könyvből, hanem az életből tanulta. Így azok nem voltak egyszer liberálisak, máskor ortodoxok, pietisták, vagy neológok, hanem állandóan biblikusan alkalmiak és krisztusiak. Beszédei, prédikációi nem a tömeg hangulatából táplálkoztak, s nem nyújtotta azokat, még ha a tömegnek ez tetszett is. Az embereket folyamatosan Krisztus evangéliumára figyelmeztette, hozzávaló közeledésre, és Krisztushoz való hasonlóságra serkentette/20./.

Rendkívüli volt a rögtönzésben és a helyzetfelismerésben. Egyszer többek között bemerítés volt 1893-ban Kisházán. Már éppen a vízparton vannak, nagy az öröm, készítik a szokásos öltöző sátrakat, amikor váratlanul egy fejszés ember lihegve érkezik. A fehérruhások közt van ugyanis a felesége, aki régóta vágyik erre az alkalomra, de a durva román férfi a szándékért is ütötte-verte, nem csoda, hogy most az asszony megszökött a bemerítésre.

Ugyanis nem mindenki örült egyformán Kornya tevékenységének. Volt, aki nem sajnálta a fáradságot és üzent az erdőn dolgozó férjnek; te a feleséged, Szavetta, elment bemerítkezni. A férj a hír vétele után felindultan rohant a tetthelyre. Itt nagy volt az ijedtség, csak Kornyának volt helyén a szíve, meg a feje.

Kornya amint észreveszi, odamegy a dühöngő férfihez -

"Fratye Mandru, de jó, hogy eljöttél és fejszét is hoztál. Na segíts nekünk, hegyezd ki és verd itt le ezt a karót, amihez a sátrat rögzítjük, hogy a szél fel ne borítsa."

Majd a munka végeztével arra kéri, maradjon a sátornál és vigyázzon rá. Ő pedig prédikálni kezd Máté 3:10 alapján; "A fejsze immár a fák gyökerére vettetett" és hangzott a szívet rázó igehirdetés. Az ámen után ének alatt odament a "váratlan vendéghez" és így szólt:

"Na itt maradsz, vagy hazaviszed a feleséged...? Itt maradok, keresztelje meg - hangzott a határozott válasz."

És tényleg ott maradt. Egy év múlva ő is a hullámsírba lépett, a gyülekezet tagja lett/21./.

IV. Kornya megpróbáltatásai is számottevők

Egyik alkalommal a poklostelki Balog Józseffel ment misszióútra. Az úton falusi legények /akik bandába verődve mindig bátrak/ felismerik a hívő prédikátort és botokkal kergették, kövekkel dobálták őket/22./.

Biharban karácsonykor megfogták Kornyát a vakmerő legények és erőszakkal a község kútjához vonszolták és 10 vödör vizet öntöttek rá, - "Többet ide ne gyere!" kiáltozás közben. Valaki megszánta, jéggé fagyott ruhájában házába vezette, s Kányán ma is élő gyülekezet alakult mindezek után/23./.
Vagy egy másik eset: országos állat- és kirakodóvásár volt Belényesen, amikor ott keresztül ment, valakit keresett. Már éppen vissza akart fordulni, amikor egy lovat vezető ember odaér és megszólítja:
" - Bátyám egy kis dolgom akadt, hamarjában legyen szíves fogja meg a ..."
De ekkor már a kötőfék Kornya kezében volt, s mire észbekapott az ember már sehol sem volt, s csak nézte a kötőféket, aminek a másik végén ott állt egy sárga ló.
Kornyának estére Városfenesre kellett sietni, szeretett volna ismerős kocsisra lelni, de a lóval nem lehet kóborolni, a gazdáját is itt kell visszavárni. S amíg a ruháját tisztogatja, hirtelen eléje toppan egy másik ember és rászólt:
" - Na te lútolvaj, hát idejöttetek?" De Kornya lélegzethez sem jutott a hirtelen hallott beszédre, s már is ott volt két zsandár, akik így szóltak: - Ez az? E' Felelte az ismeretlen. Kornya oda akarta adni a kötőféket, de a zsandár rászólt: - Csak vezesse maga!"
Hiába próbálkozott a helyzetet megmagyarázni, a két kakastollas csendőr előtt kellett a sok bámuló között a lovat vezetnie a községházára. Addigra száznál is többen kísérik - s volt aki száját, hangját se sajnálta, amikor azt kiabálta: lútolvaj. Ebből megtudhatta, hogy nem a kötőféket átadó ember a ló gazdája. S míg elgondolkozva ballag, egyszer csak valaki elkiáltja:
" - Ni, Kornya. Ezt a nevet aztán többen is ismerhették, mert többen ismételték: - a hívő pap a lútolvaj."
A községházán megtörtént a dolgok tisztázása. Amikor kilépett a községháza udvaráról, kijövet megállt, elmondta a csodálkozó tömegnek mi történt, majd a Máté 12:35 alapján bizonyságot tett:
"A jó ember az ő szívének kincseiből hozza elő a jókat, s a gonosz ember az ő szívének kincseiből hozza elő a gonoszokat."
Ezek után még akadtak is négyen-öten, akik elkísérték Városfenesre, ahol megtarthatta a tervezett istentiszteletet/24./.

Berettyóújfaluban a kezdő úttörő munkája során a csendőrök bevitték a főszolgabíróhoz, aki kérdi:
" - Na, mi járatban van maga itt? - Imádkozni, Bibliát olvasni jöttem - mondja Kornya.
- Hát nem tud maga otthon imádkozni? Hova való? Van magának igazolványa? Van, és megmutatja. Aláírta: Meyer Henrik a baptisták elöljárója, a budapesti főszolgabíró, meg egy miniszter, mondja Kornya. Amikor a főszolgabíró megnézi az igazolványt, azt mondja a mellette álló hivatalnokának: - Talán gyerek ez a gróf Szapári Gyula, hogy ilyeneket aláír? Ezt Kornya nem hagyta szó nélkül: - Lehet, hogy Budapesten gyerekeket tesznek főszolgabírónak..."
Kornya Berettyóújfaluban mégis csak fogdába, illetve börtönbe került. Bent érdeklődött fogoly társai hitbeli meggyőződése iránt, majd elmondta a sajátját is. Amikor kiszabadult, elment a főszolgabíróhoz jelentést tenni, hogy a büntetést letöltötte. Majd folytatta:
"Mégis jó, hogy engem is beküldött oda, mert a sok fogoly között volt már katolikus, református, cigány meg ortodox is, de még baptista nem. Legalább most már ilyen is felkerült a listára... És azóta is szép gyülekezet van a városban."/25./.

Kornya általában gyalog, vagy alkalmi szekéren utazott. Vonaton csak ritkán. Ha felszállt, a fülkébe belépve köszönt, helyet foglalt és hallgatott. Nagyvárad és Püspökladány között történt, hogy az utastársak a "lúlopó Kornyáról" beszélnek. Az egyik azt bizonyítja, hogy könnyen felismerhető, mert a hátára többször is rá van sütve a bélyeg.
Amikor már úgy találta, hogy eleget becsmérelték, gyalázták azt a "lúlopó Kornyát", akkor elébük állt, levetette kabátját, lajbiját, felhajtotta az ingét és így szólt:
" - Hát csak jól nézzék meg a hátamon azt a bélyeget, mert én vagyok az a Kornya Mihály, akiről maguk most így beszélnek. Az utasok meglepődtek, zavarba jöttek, és bocsánatot kértek tőle. Aztán Kornya beszélt tovább, az alkalmat áron is megvéve. Felnyitotta Bibliáját és olvasta: - Mert én megmutatom neki, mennyit kell neki az én nevemért szenvedni /ApCs 9:16/."
Aztán hallgatták tovább bizonyságtevését, amíg Berettyóújfalunál le nem szállt, hogy kitűzött célját teljesítse. Innen átballagott Derecskére, ahol így köszöntötte a vendéglátó gyülekezetet: "Egy kicsit átruccantam hozzátok is, hogy üzenetet hozzak", majd elkezdett prédikálni./26./

V. Kornya Mihály leleményessége és humora

Nem csak a falusi legények, hanem némelykor az erre felkért zsandárok is útját állták. Az egyik faluba üzent, hogy mikor lesz alkalma arra járni, aminek híre ment az atyafiak és az ismerősök között. Amikor a település szélére érve meglátta a reá váró zsandárokat, közelebb ment és megkérdezte tőlük:
"Nem látták-e már erre menni azt a vándor Kornyát? Még nem, volt a válsz. Ha jött volna, mi már nem állnánk itt e dermesztő hidegben. Én pedig szeretném meghallgatni, azért sietek..."
És bement az atyafiakhoz, megtartotta az istentiszteletet, s mire a "jelentés" a csendőrökhöz érkezett, az egyik lovas gazda kocsiba fogott, s egy mellékúton gyorsan a szomszéd településre segítette az Úr szolgáját/27./.

Kornya szerette az ifjúságot, gyönyörködött a szerény, tisztelettudó fiatalokban. Mindig volt hozzájuk szava, figyelmeztette őket, de ha kellett, pártjukat is fogta. 1904 körül /62 évesen/ gyalog mennek Kémerről Szilágynagyfaluba bemerítkezésre. /32 fiú és 3 lány/. Az úton a fiataloknak találós kérdéseket tett fel bibliaismeretre vonatkozóan, pl. ilyent:
"Víz a lakat, fa a kulcs, a nyúl elszaladt, a vadász elfogatott. - Szilágy Katica fejtette meg, aki még csak 13 éves, de jelentkezett bemerítkezésre, s anyja beleegyezésével azután őt is felvette és bemerítette. A válasz pedig ez volt: - Izráel népe ment a Veres tengeren keresztül, amit Mózes botjával nyitott meg, az ellenség belefulladt a tengerbe. Izráel népe volt a nyúl, a vadász pedig a Fáraó."/28./.

Amikor az öregek kifogásolták és korholták a fiatalokat vidámságukért és jókedvükért, Kornya így válaszolt: "Az öreg bor elfelejtette, hogy must is volt valamikor?"

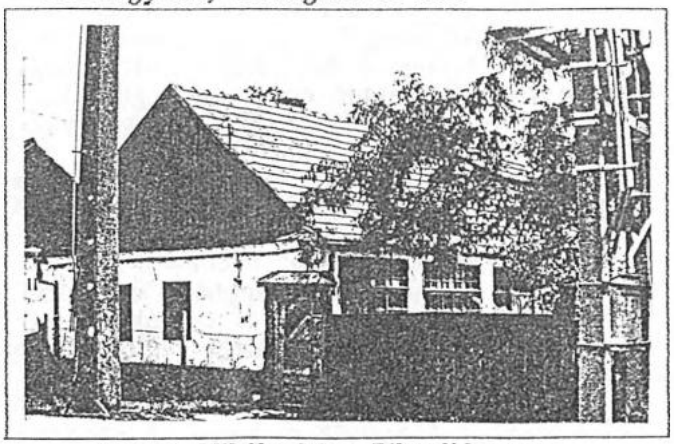
Vámoslázon /Kisláz/ egy konferencián azon vitatkoztak az öregek, hogy a hívő fiatal hogyan öltözzön a mennyegzőjén? Legyen-e hosszú ruhája, fátyola, koszorúja, mint az un. világiaknak? A fiatalok ragaszkodtak hozzá, az öregek pedig ellenezték, mire ő sok hallgatás után a következőként válaszolt:
"Testvéreim, nem jól van ez így! A lány sem előbb, sem ezután nem önálló, csak a mennyegzője napján. Eddig az édesanyja parancsolt neki, oda ment, azt tette, amit kívántak tőle. Ezután pedig a férjének kell engedelmeskednie. Ez az egy nap az, amikor nem áll parancsolat alatt. Hagyjátok, hogy most ő döntsön. Legyen öröme, ne vegyétek el tőle a szép ruhát, a fátylat, meg a mirtusz koszorút. Ez az ő jogos tulajdona. A Szentírás is rámutat, hogy mi a menyasszony ékessége. Isten elé szép ruhákban járunk. A mennyegzője napján ő is Isten elé áll. Ne csak a bálba kelljen a szép ruha, hanem a mennyegzőre is."

Az öregek engedtek, a fiatalok pedig nagyon hálásak voltak Kornya bácsinak, mint szószólójuknak/29./.

Biharpüspökiben mennyegző volt. A fiatalok jókedvűen beszélgettek, amíg a vendégek gyülekeztek. Egyszer rászólt valaki a fiatalokra: "Vigyázzatok, ne lármázzatok, mert már itt jön Kornya testvér!" Az ifjak tényleg elcsendesedtek, s amikor belépett, ezt észrevéve azt kérdi: "Miért vagytok ti ilyen különös csendben? Mennyegző van itt, és örülni kell! Mi lesz velünk öregekkel, ha már a fiatalok se tudnak a mennyegzőn örvendeni?" Ezután a fiatalok fellélegeztek, örültek Kornya bácsinak és megkedvelték pártfogolásáért/30./.

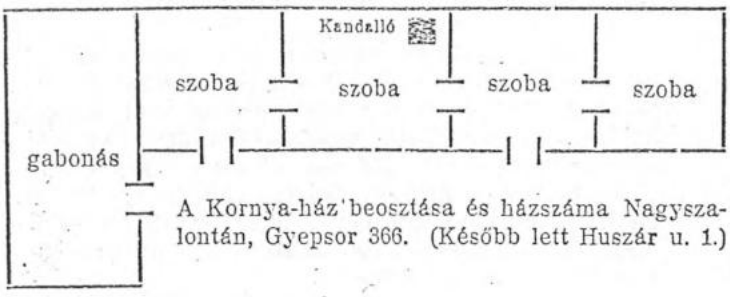
Kégyán bement az imaházba és látja, hogy a padok belül üresek, csak a külső szélére ülnek. Megáll és megkérdi:
"Hogy is szokták önteni a gabonát a zsákba, a száján, vagy az alján? - A száján, mondják a testvérek. Nahát, akkor nem jól ültök. Belső végére üljön aki előbb jön, hogy legyen hely az igehirdetés zavarása nélkül az utánad érkezőnek. Megköszönték a tanácsot."/31./.

Találékonysága, humora tényleg utánozhatatlan. Egyszer még a tolvajt is asztalhoz ültetí Nagyszalontán.
Imaházból jöttek haza este későn Kornyáék, amikor a szobában zörejt hallottak a "gabonás" padlás felől. Kornya utána nézett és egy sötét alakot látott, aki emelget egy teli zsákot. Kornya nesztelenül ér oda és a zsákot igyekszik felbillenteni a tolvaj vállára. Az megrestelkedik és mentegeti magát s ott akarja hagyni a zsákot. Kornya azonban biztatja:
"Csak vidd el kedves barátom, biztosan szükséged van rá, azért jöttél érte. Majd megadod, ha lesz neked is. Levitték a gabonát a gangra. Kornya beszólt a konyhába, hogy eggyel többen vagyunk, vendégünk is van."

Kornya Mihály háza Bihardiószegen, ahol élt és meghalt 1917-ben

Kornya beerőltette az éjjeli vendéget a lakásba, az asztal mellé ültette, bár az szabadkozott ellene. Majd vacsora után áhítatot tartottak, imádkoztak és ezután bocsátotta el vendégét a gabonával együtt.
Feljegyzések szerint ebből a tolvajból és családjából valamint egy másik hasonló társából is bűnbánó ember lett, aki bocsánatot nyert Istentől és emberektől, s boldog becsületes tagja lett a gyülekezetnek/32./.

A Kornya-ház beosztása és házszáma Nagyszalontán, Gyepsor 366. (Később lett Huszár u. 1.)

Ezek után mi is feltehetjük a kérdést: "Micsoda ember ez a Kornya?" Ezt kívülvalók kérdezték, ott a Kőrös parton vadászgató jobb ruhába öltözött vendégek közül, akiknél a beszédtéma a környék úttörő apostolának hihetetlen népszerűsége és bámulatra méltó munkája volt.
"Milyen ember? Mert nagy dolog az, télen víz alá merítkezni. De tovább menve, aki vízbe meríti ezeket, ott állva a hideg vízben és vállalja a lelki tűzzel hevített emberek bemerítését, aki előre bemegy a vízbe és utoljára jön ki, annak milyen lelke van. Aki állja a hideg vizet, s a vízben marad, míg jön a másik, s ott várja a harmadikat, s ott marad, míg jön a negyedik, úgy lehet: már az első felöltözködött, átmelegedett, de ő még mindig ott van a vízben és várja a további bemerítkezőt. Annak az embernek tehát, aki bemeríti ezeket milyen lelke, milyen hite van? Hogyan győzi ezt?"

Ez a rövid kérdő mondat egy idegen ember ajkáról a legszebb és legőszintébb bizonyságtétel a baptisták és úttörő apostoluk Kornya Mihály mellett/33./.

A fentiek alapján lesz természetes a baptisták megjelenésére tett kijelentése a tulkai ortodox papnak, amikor püspöke meglátogatta. Híre ment a püspökségre is, hogy: amióta Kornya idejár, prédikál, az egész falu baptistává lesz. Ennek ellensúlyozására jön misézni a püspök. A Kornya-hitűek természetes, hogy a nagy felhajtás, ünnepi harangszó és felvonulás ellenére is otthon maradtak, vagy a mezőn dolgoztak.

A falu plébánosát Aradra hívja a püspöke kanonoknak azzal az indokkal, hogy itt már úgyis mindenki baptista lesz. A plébános ennek ellenére marad, mondván:
"...az nem baj, mert amióta baptisták, azóta nem lopnak, nem veszekednek, nem kiabálnak."/34./.

VI. Kornya Mihály munkájának értékelése

"Sok apró történet fűződik e jeles ember életéhez. A buzgalma messze vidékre hajtotta el és széles területeken keletkeztek baptista állomások. Ezek a kis csoportok 3-4 tagból álltak, de gyorsan felszaporodtak 30-40-re.

Az üldözések után megjött a szabadság kora, bár nem minden vidéken. Kornyát sok helyen szívesen fogadták és nem kellett félnie büntetésektől, hanem azért nem volt ment a szenvedésektől. Négy szép leánya életük java korában elhalt; felesége szintén jobb létre szenderült, s így a munkába majdnem belefáradt emberre mindez nyomasztólag hatott. Ő azonban hűségesen folytatta tovább evangéliumi tisztét. Öregségében már kénytelen volt egy helyre korlátozni működését. Egy meglehetősen nagy gyülekezet /Bihardiószeg/ prédikátorává választotta és amikor megbetegedett, itt fejezte be földi életét 73 esztendős korában."/35./

Ügyintézésére a határozottság volt a jellemző. Nem igen kért ő senkitől sem tanácsot. Akkor még nem ismerte a demokratikus és kollektív elveket. Ez a tény egy kicsit megnehezítette élete utolsó évtizedeiben a munkások között a munka-terület felosztását. Ungvári Lajos közlése szerint:
"Minden ügyes-bajos dologgal megvárták Kornyát, akitől igen félt mindenki, de akit ennek ellenére nagyon szerettek. Kornya a gyülekezet békéjét felforgató emberekhez néha igen kemény volt."/36./

Több megyére kiterjedő munkaterületén 1882-ben már 40 vasárnapi iskola működött. A vasárnapi iskolai tevékenységének nem csak a gyerekekkel való foglalkozás volt a kizárólagos célja. A maga korában ez ökumenikus vállalkozásnak minősült. A gyermekek mellett bevonta ebbe az ifjakat és a felnőtteket is.

A gyülekezetekben felhasználásra kerülő énekeket Lisztes Mihály /1849-1898/ berettyóújfalui muzikális iparos fordította németből. Bodoky Lajos /1850- 1926/ pedig a "nemzetközi leckét" fordította magyarra. Kornya leányainak segítségével sokszorosították Pesten az ilyen iratokat, majd szétküldték a gyülekezeteknek. Ez a "Vasárnapi Tanító" című későbbi kiadványoknak az előzménye is./37./

Nagyváradon 1893-ban tartott országos konferencián Kornya hatalmas munkaterületét felosztották. Tóth Mihály, aki ekkor indul missziómunkába - ő marad a nagyszalontai központtal. Kornya pedig a diószegi körzetben prédikátorként folytatja munkáját. Még ez év őszén Derecskére költözik /második felesége otthonába/, majd hamarosan Bihardiószegre. A budapesti kerületet továbbra is Meyer Henrik kezeli. Bár ebből részt kérnek a Hamburgból 1893-ban hazaérkező fiatalok - Balogh Lajos és Udvarnoki András.

A bihardiószegi imaház, amelyben utoljára prédikált és ahol felravatalozták

Kornya az 1893-as felosztás előtt kb. 70 helységben, közel 150 alkalommal tartott bemerítést. Lendülete 1893. és 1900. között alábbhagyott. A hét év alatt 26 alkalommal tartott csak bemerítést, amit korábban egy év alatt is megtett.

A századforduló első éveiben a Szilágyságban kezd újabb magvetéshez. Az első bemerítést 1902-ben tartja Ipp községben. Élete leggyümölcsözőbb szakaszának tartjuk 1904. szeptember hónapját, amikor 10 nap alatt 7 alkalommal tartott tömeges bemerítést a 60 éves férfi. Éveivel nem fogyott a buzgósága, mert a mai napig igen tekintélyes létszámú szilágyballai gyülekezetnek 1912-ben vetette meg az alapjait. 70 éves korában pedig Szilágyperecsenybe vitte el az evangélium világosságát, ahol ma is kb. 400 tagú eleven gyülekezet él.

Kornya halálának 75. évfordulója alkalmával megadta Isten, hogy a nagyheti alkalommal járhattam végig 12 nagyobb gyülekezetet - Nagyvárad, Ipp, Kémer, Szilágynagyfalu, Perecseny, Balla, Kraszna, Zilah, Sámson, Szatmárnémeti, Székelyhíd, majd ahol Kornya befejezte földi pályafutását, Bihardiószegen - én ott a gyülekezetek látogatásának értem a végére. Az istentisztelet végén ének- és zenekarral kivonultunk előbb a házához, majd a sírjához, ahol emlékeztünk és hálát adtunk Istennek fáradhatatlan apostoláért, akit áldásul adott a baptista közösségünknek./38./

Kornya missziós munkaterületét 1908-ban újra felosztották. Tíz nagy körzet 3979 tagja és 141 állomása nyert ekkor 8 új román nyelven is szolgáló missziómunkást /Czibán János, Erős Imre, Flórián György, Ignea István, Mutyán Mihály, Szida Tódor, Vazsedán György, Flórián György/. Ezek közé soroljuk még Szűcs Ádámot, aki később a vámospércsi körzet úttörő munkása lett.

Néhány év múlva, 1913. októberében a kémeri konferencián a megnövekedett bihardiószegi körzetet is felosztották. Új munkásokat állítottak be. /Alafi Zsigmond, Kerekes Bálint, Kocsis Imre, Szabó László, Szűcs József, Oláh Imre, Sorbán Sándor./ De Kornyának még mindig 20 gyülekezetből álló körzet maradt.

Isten minden ember életének határt szabott. Kornya Mihály hosszú életét tökéletesen felhasználta, de egyszer az ő ideje is lejárt. Utolsó bemerítését Fugyivásárhelyen tartotta 1916-ban. Összesen 327 helységet járt be, némelyeket számtalanszor, mindenütt hirdetve az Igét. Élete során kb. 11.000 embert merített alá - bár Kiss László /aradi baptista lelkipásztor/ újabb kutatása eredménye szerint inkább 15.000 tagot részesített hitvalló bemerítésben. Élete e gyönyörű szent szolgálatban égett el az oltáron./39./

Az Európai Baptista Szövetség 1908-ban alakult meg Berlinben. Ezen az alkalmon F. W. Simoleit berlini baptista prédikátor készített statisztikát. Feldolgozta a 18 országból jelenlévők jelentése alapján az 1883-1907-ig a baptista tagok szaporulatát, amely az alábbiak szerint alakult:

1. Románia	21 %
2. Anglia	29 %
3. Nagybrit.Írek	41 %
4. Svájc	46 %
5. Wales	60 %
6. Dánia	85 %
7. Svédország	90 %
8. Írország	93 %
9. Franciaország	97 %
10. Skócia	109 %

11.	Németország	120 %
12.	Belgium	133 %
13.	Oroszország	141 %
14.	Norvégia	213 %
15.	Bulgária	352 %
16.	Ausztria	404 %
17.	Finnország	454 %
18.	Magyarország	2475 %

Ez a statisztika tehát Kornya Mihály munkáját Európában is első helyre állítja. Magyarországon a szaporulat csaknem annyi százalékban kifejezve, mint a többi 17 országban együttvéve. A 17 országé összesen 2488 %, a magyaroké 2475 %.

Dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor a "Magyar parasztpróféták" című munkájában arról ír, hogy
"...országunkban a múlt század közepén sok helyen élnek paraszti bibliás közösségek, akiknek vezetői 'parasztpróféták'. Ezek közül többeket ismer - sőt hitéletét is ezektől származtatja. Akik korábban születtek, azok életét és működését atyám és kortársainak sokszoros elbeszéléseiből ismerem."/41./

Ezekről emlékezve dr. Szigeti Jenő, mint "paraszt-ecclesiolák"-ról szól, az alföldi református egyházak templomon kívüli bibliás kegyességi csoportjairól./42./

Dr. Kiss Ferenc, aki elsősorban a szülővárosában, Nagyszalontán élő és működő paraszti hívők bizonyságtételeire hivatkozik, mint jellegzetes szalontai mozgalomra, kiemelten szól Kornya Mihály tevékenységéről:
"Az ős gyülekezet tagjai sohasem misszionáltak a város területén kívül, de Kornya és néhány buzgó társa gyalog, majd vonaton útra indultak és felkeresték nemcsak Biharban, hanem a szomszéd megyékben is a városokat, falvakat. Magánházaknál összegyűlve, a szalontai gyülekezet mintájára magyarázták a Szentírást a kisebb-nagyobb számban összegyűlteknek, de most már összekötve hitet a bemerítéssel is. Munkájuk nyomán számos baptista gyülekezet támadt az Alföldön, előbb a Tiszántúlon, majd egészen a fővárosig. Kornya Mihály fölkereste a Szalontától keletre fekvő román falvakat is, ahol bizonyságára szintén támadtak baptista gyülekezetek. Kornya Mihályt, a korábbi urasági parádés kocsist, fáradhatatlan buzgósága és egyszerű de bölcs, világos bibliamagyarázatai a magyar baptizmus első számú úttörőjévé avatták. Kornya Mihály úttörő munkáját és nyomában fakadt áldásokat azóta sem múlta felül senki a magyar baptizmus, sőt valószínű az egész magyar evangéliumi keresztyénség /belmisszió/ történetében. Sikereivel törvényszerűen vele járt, hogy kortársai közül senki sem szenvedett annyi üldözést, mint ő..."/41./

Dr. Szigeti Jenő "A magyarországi szabadegyházi közösségek keletkezése" című tanulmányában értékeli Kornya rendkívüli missziós tevékenysége eredményét.
"...miért van az, hogy abban az időben, amikor a protestáns templomok kiürülnek, az egyszerű paraszt ember, Kornya Mihály prédikálására 11 ezer ember lesz baptistává?"/42./
A kortárs Meyer Henrik is nagyra értékelte munkatársát, amikor így emlékezik:
"Kornya igen lágy természetű ember volt, és nem is szeretett keményen ítélkezni. Emellett lelkes, élénk és humoros volt. Népszerűsége a nála sokkalta műveltebb emberek fölött állt..."/43./

Kiss László értékelése szerint, ha Kornya Mihály életművét szeretnénk bemutatni, néhány kelet-európai országban virágzó baptista gyülekezeteinkre kell gondolni, amelyek közvetlen, vagy közvetve az ő fáradhatatlan munkája nyomán létesültek. Azután gondolhatunk a sok száz, illetve több ezer Bibliára, amelynek terhét maga cipelte hosszú kilométereken, úttalan utakon. Azt csak Kirner A. Bertalan kísérelte meg kiszámítani, hogy mennyit gyalogolt misszióútjai során. Az újabb kutatási eredmények szerint 15.000 lelket merített alá - magyar, román, szerb, horvát, szlovák és német nemzetiségűt - egyaránt. Egész Európában nem akadt hozzá hasonló aktivitású és eredményeket elérő laikus prédikátor./44./

Kornya halálhírét élete és munkája rövid értékelését közli a Békehírnök. Meghalt 1917. január 3-án és eltemették 1917. január 6-án, Bihardiószegen óriási részvét mellett.

Kornya temetéséről Kirner A. Bertalan így emlékezik:
"Meghalt Kornya - hullámzott a gyászhír - pedig még rádió sem közvetítette. Kicsi volt a nagy imaház, szűk volt az udvar, keskennyé váltak Bihardiószeg széles utcái.

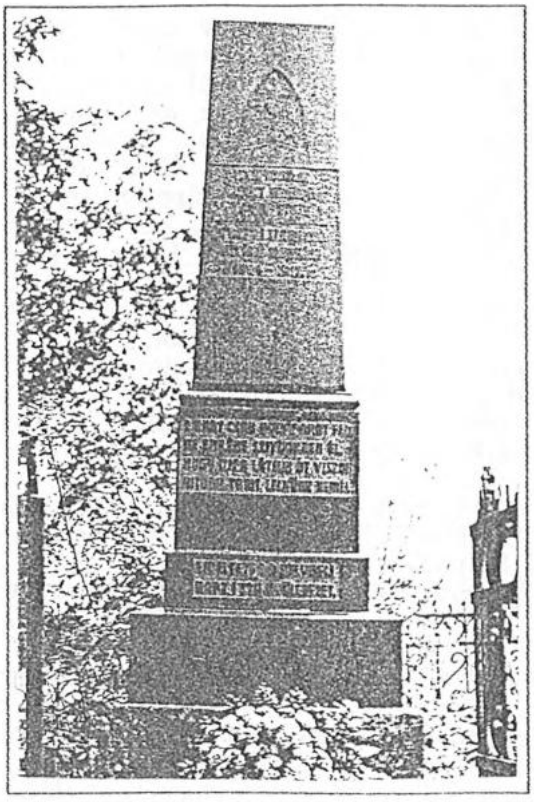
A következő napon, amikor elérkezett a temetés ideje, az emberek kint-bent, udvaron, utcán szinte megmerevedtek. A helybeli, vidéki veszteséget érzett, mert tudta, hogy ilyen próféta talán soha sem járt Bihardiószegen és a környék utcáin, mint amilyent most kell elbocsátani. Senki sem vonta kétségbe, hogy aki most meghalt, aki szüntelen erre járt: Isten embere, szent ember volt.

Az imaházban, az udvaron és az utcán hömpölygött a nép. A koporsó körül 12 fehérhajú bibliás öreg ember állott. Még néhány óráig közelében akartak lenni annak a férfiúnak, akitől megtanulták az isteni élet igazságait.

A gyászbeszédet Meyer Henrik tartotta. Amikor a tágas bihardiószegi imaházban a szószékre fellépett, percekig csak zokogott.

Sokáig nem tudott megszólalni. Mikor beszélni kezdett, a sírás elfullasztotta. A textust a 2Sám 1:17-26 verseiből olvasta fel: "Keservesen sírva Dávid ilyen sírással Saulon és Jonathánon, az ő fián: Izráel, a te ékességed elesett halmaidon. Miként hullottak el a hősök. Sajnállak testvérem, Jonathán! Kedves valál nekem...!"

Mikor vége lett a prédikációnak, a fehérhajú öregek kivitték a koporsót egy parasztszekérre - melyet Kornya kívánt így - és a terhet vonó igáslovak húzták ki a temetőbe."/46./

Fekete obeliszk sírkövét 1950-ben emelte a bihardiószegi gyülekezet a korábbi kopjafa helyére, amit relikviaként azóta is őriz a gyülekezet.

Befejező gondolatok a "Kornya Krónika" előszavából

"Az Istentől megáldott Kornya óriási sikereihez - emberileg szólva - kétségtelenül hozzájárultak az akkori egyházi és társadalmi viszonyok is; "az idő teljessége." A tiszántúli földmunkásság a jobbágyság felszabadulása után sem jutott jobb anyagi helyzetbe. Hogy mindennapi kenyerüket megkeressék, a bőlcsőtől a sírig; hajnaltól napáldoztáig a földet kellett túrniuk. Lelki táplálékhoz nem jutott a föld népe idő híján.

A templom lett volna az a hely, ahol kapnia kellett volna magasabb eszméket is. A történet azonban változatlanul ismétlődött, Katona Bánk bánja Tiborc panaszának vigasztalan, panaszolkodása óta. A papot úgy tekintette a nép, mint aki csak azért van, hogy az egyházi adót még a végrehajtó segítségével is behajtsa... Hogy nézhette volna másként az "Úr szolgáját" - a szegénység szemében a nagy urak ágensét - aki soha otthonában meg nem látogatta, legfeljebb ha temetésre ment el - persze csak akkor - ha fizetni tudtak a végre megboldogult boldogtalan hozzátartozók...

Ilyen körülmények között jön a szegény nép közé egy hozzájuk hasonló parasztember... És beszélni kezd nekik eddig soha nem hallott dolgokról; megtérésről, szeretetről, boldogságról, bűnről, megváltásról, újjászületésről. A papok voltak legjobban meglepve, hisz eddig maguk sem sokat hallottak ezekről - a racionalizmus fertője miatt - És az új igék hirdetője beszélt már ebben az életben egy teljes átalakulásról, sőt, teljes meggyőződéssel hirdeti az igazi életet, melyben királyi koronát nyernek a Krisztus megváltottai. Szóval olyasmit említ, amiről eddig a szegény Lázárok álmodni sem mertek. És ide ők is bejuthatnak, bár sem nem dzsentrik, sem nem gazdagok, sem nem tanultak, sem nem katonatisztek, sem nem papok: szóval nem "úri emberek". Most értik meg igazán, hogy van célja a földi életnek, az evilági szenvedésnek; ők is ugyanolyan részesei az emberi méltóságnak és szabadságnak, mint az irigyelt gazdagok, mert ők is kimondhatatlan gazdagság választott örökösei, nem zsellérek többé, hanem fiak és örökös társak a Krisztusban."/47./

Boldog nép az, amely vállalni tudja múltját, és ismeri történelmét.

***

Jegyzetek

1. Kiss László: Kornya Mihályra emlékezünk halála 75. évfordulóján. Szeretet - a Romániai Magyar Baptisták Lapja. 1992. április /41.oldal/

2. Kirner A. Bertalan: Kornya Mihály baptista-úttörő parasztapostol krónikája. Mezőberény 1945.

3. Szebeni Olivér: Kornya Mihály - Békehír-

nõk 1963. 10-11. 6-7.oldal
4. Kirner A. B. i.m. 24. oldal
5. Kiss László: Arany János emlékére. Üdvüzenet - Bánsági Baptista Misszióker ület Lapja. Arad, 1992. 2. szám 8. oldal
6. Kristóf Domokos: Németországi baptisták jubileuma - Békehírnõk 1924. 289. oldal
7. Kõrõsi István: Alföldi krónika - Békehírnõk, 1941. 110. oldal
8. Meyer Henrik õnéletrajza; 160 oldalas kézirat. BTA könyvtár
9. Boros Róbert: Történelem kutató kirándulása Gyulán - Üdvüzenet - i.m. 3. szám, 2.oldal
10. Kornya Mihály családi Bibliájába saját kezü bejegyzései. Rákoscsabán, Bereczki Mária unokájánál
11. Meyer Henrik anyakönyve - Baptista Levéltár -
12. Meyer Henrik õnéletrajza i.m. 48-50. és 78. oldal
13. Missionsblatt 1877. 11. szám
14. Bányai Jenõ: Az erdélyi és alföldi baptista misszió kezdeti korszaka. Teológiai Szemle 1966. 26-37. oldal
15. Szebeni Olivér: Kornya Mihály i.m. Békehírnõk 1963. április, 10. oldal
16. Meyer Henrik rövidebb életrajza
17. Dr. Udvarnoki Béla: Kik a baptisták? Nagyvárad, 1946. 16. oldal
18. Csopják Attila: Képek a magyarországi baptista misszió történetébõl, Budapest, 1928. 14. oldal
19. Jegyzéke a baptista hitközségnek Nagyszalontán 1893-as tagnévsor, amelyen 133 tagot tartottak nyilván
20. Erdei Sándor, Poklostelek, Görög Klára, Ipp, Juhász Sándor, Micske közlései. Gyüjtötte Kirner A. B. i.m. 75-76. oldal
21. Fazekas Márton, Ipp közlése
22. Id.Juhász Sándor, Micske közlése
23. Id. Balk Péter, Kánya közlése 1943.
24. Kajzler Jánosné, Köteles, Sára, Székelyhíd, 1943. nov. 12.
25. Fodor Bálint, Biharpüspöki közlése, 1944. jan. 16.
26. Soki Józsefné, Doboz, 1943. okt. 17.
27. Csopják Attila i.m. 15. oldal
28. Szilágyi Lajosné, Kémer 260.
29. Sulyogánné Cucz Mária, Vedresábrány közlése, 1944. febr.11.
30. Debreceni Imréné Pénzes Eszter, Székelyhíd - Ártánd közlése 1943. okt. 12.
31. Marosi Gábor, Kánya, 1943. nov. 7.
32. Kirner A. B. i.m. 69-70. oldal
33. Puskás Mihály közlése
34. Rozvány József /a György földesúr fia/ közlése, aki a meghívott vendégek közt a püspökkel tartott. Nagyszalonta, 1944. jún. 10.
35. Csopják Attila: i.m. 15-16. oldal
36. Ungvári Lajos szemtanú közlése. Beszélgetés dr. Haraszti Sándorral. Kézirat, Baptista Levéltár
37. Szebeni Olivér: A magyarországi baptisták története, Teológiai jegyzetnek készült 100 oldalas kiadatlan kézirat, Budapest, 1967.
38. Dr. Mészáros Kálmán: Tiszteletkör Kornya Mihály munkaföldjén, Békehírnõk, 1992. jún. 14. 100. oldal
39. Dr. Mészáros Kálmán: A magyarországi Baptista Egyház vázlatos története, Teológiai jegyzet, 200 oldalas kiadatlan kézirat, Budapest, 1985.
40. Kirner A. B. i.m. 171-172.oldal
41. Dr. Kiss Ferenc: Magyar parasztpróféták, Evangéliumi iratmisszió - Zarándok Gyülekezet 1966. 366, 383-384. oldal
42. Dr. Szigeti Jenõ: Megemlékezzél az útról, Budapest, 1984, 28. oldal
43. Meyer Henrik õnéletrajz 119. oldal
44. Kiss László: Kornya Mihályra emlékezünk, Szeretet - i.m. 41. oldal
45. Kornya Mihály testvér elköltözött az örök hazába - Békehírnõk, 1917. jan.15. 9. oldal
46. Kirner A. B. i.m. 195-199. oldal
47. Dr. Haraszti Sándor: Elõszó, Kirner A. B. Kornya Krónika cimü könyvéhez 11-16. oldal

Dr. Mészáros Kálmán

"Emlékezzél vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?"

5Móz 8:2

Az Országos Misszióbizottság érvényben levő, 1990-ben meghozott döntése.

A lelkipásztorok szolgálatba állásának rendje

A BAPTISTA KÖZÖSSÉGBEN mintegy száz éve viszonylag állandó rend szerint álltak szolgálatban a lelkipásztorok. A szolgálatba állítás döntő mozzanatainál - az érintett gyülekezetek (körzetek) mellett, a tárgyilagosság biztosítása érdekében - mindig jelentős segítő szerepe volt az országos - és később a kerületi - Misszióbizottságnak. Az utóbbi évek folyamán e téren elbizonytalanodás következett be, ezért az élet sürgetésére és többek kívánságára a most tisztében lévő Misszióbizottság 1990. augusztus 24-i berekfürdői ülésén összefoglalta a *lelkipásztori szolgálatba állással kapcsolatban követendő külső rendet.* Az 1990. szeptember 1-jével életbe lépő rendet szeretettel ajánljuk a gyülekezetek (körzetek), továbbá az általuk felkért és a missziókerületi tanácsok által megbízott ügyintézők, valamint a lelkipásztorok és a lelkipásztor-jelöltek figyelmébe.

A lelkipásztori elhívást nyert és a Teológiai Akadémián tanulmányokat folyatató *teológiai hallgató legkorábban csak az intézeti tanulmányait lezáró utolsó félévben hívható meg.* A meghívás ekkor - mivel az Akadémia kötelékébe tartozó személyt érint - a Teológiai Akadémiai Bizottság /Jelenleg Tanügyi Bizottság - Szerk./ elnökének útján juttatandó el a kiválasztott teológushoz. Az akadémiát elvégzett és még meg nem hívott lelkipásztor-jelöltekhez - a már hosszabb ideje szolgáló lelkipásztorokhoz hasonlóan - közvetlenül kell elküldeni a gyülekezet meghívását.

Ha egy gyülekezet (körzet) a körében kiválóan forgolódó presbitert vagy evangélistát szeretné megválasztani lelkipásztorának, erre - soha el nem évült biblikus baptista hagyományunk alapján - lehetősége van. Ekkor azonban a gyülekezet (körzet) felkérése alapján a területileg illetékes Missziókerületi Tanács, az Országos Misszióbizottság és a Teológiai Akadémiai Bizottság egy-egy képviselőjének közreműködésével, gyülekezeti (körzeti) tanácskozás keretében alaposan meg kell vizsgálnia a kiszemelt testvér hitvallását és szolgálati felkészültségét. Amennyiben a résztvevőknek legalább 75 %-a (titkos szavazással) alkalmasnak nyilvánítja a szolgálatra, *a volt presbiter vagy evangélista lelkipásztorként működik tovább gyülekezetében (körzetében).*

Az így szolgálatba állított lelkipásztor levelező hallgatóként felvételét kérheti a Teológiai Akadémiára. A későbbiekben más gyülekezetbe (körzetbe) csak akkor hívható meg a lelkipásztori szolgálatra, ha helyi szolgálati gyakorlata mellé megszerezte az általános érvényű lelkipásztori képesítést is.

Kivételes esetben, *ha valaki idősebb korban, családosan szerez olyan meggyőződést, hogy az Úr elhívta a lelkipásztori szolgálatra,* de az a gyülekezet, amelynek tagja, nem tart reá igényt lelkipásztorként, akkor a gyülekezetnek (körzetnek) a területileg illetékes Missziókerületi Tanács elnökének vagy titkárának vezetésével megtartott tanácskozáson döntenie kell arról, hogy általában alkalmasnak tartja-e a lelkipásztori szolgálatra. (E döntéshez titkos szavazással elért, legalább 75%-os szavazattöbbség szükséges).

A gyülekezet (körzet) által így alkalmasnak minősített testvért a gyülekezeti (körzeti) ajánlás kézhez vétele után a Misszióbizottság és a Teológiai Akadémiai Bizottság tagjait magába foglaló testület alaposan megvizsgálja, s amennyiben a résztvevőknek legalább 75%-a úgy véli, hogy a jelölt elhivatott a lelkipásztori szolgálatra, felveszi a lelkipásztorként meghívható személyek listájára. A lelkipásztor-jelölt neve ezután - és csak ezután - közösségünk rendje szerint meghívásra javasolható megüresedett gyülekezetek (körzetek) vezetőségeinek. Három eredménytelen meghívás után, vagy ha két éven belül nem lett valamelyik gyülekezet (körzet) lelkipásztorává, a jelölt nevét a meghívható személyek listájáról le kell venni. Amennyiben viszont valamelyik gyülekezet (körzet) meghívott lelkipásztorává lesz, rendkívüli hallgatóként, szolgálatai mellett, lehetőleg meg kell szereznie a lelkipásztori képesítést, de mindenképpen el kell sajátítania a Teológiai Akadémiai Bizottság által előírt tantárgyakat.

A presbiterként vagy evangélistaként már felavatott testvérnek lelkipásztori szolgálatba állása esetén csak beiktatásra kerülhet sor, az újabb avatásnak nincs bibliai alapja.

AZ ORSZÁGOS MISSZIÓBIZOTTSÁG

Békehírnök, 1990. szeptember 23.

SAJTÓFIGYELŐ

A külföldi egyházi sajtó írásaiból

BILLY GRAHAM háromnapos evangélizációja Moszkvában

Október utolsó hetében - 1992 -ben - Moszkvában az Olimpiai Stadionban három napos evangélizálást rendezett Billy Graham. Összesen 135 ezer volt a résztvevők száma, de ezrek szorultak ki a stadionból. Összesen 42 ezer személy válaszolt a felszólításra, hogy készek követni Jézus Krisztust.

A Billy Graham Evangélizációs Társaság egyik szóvivője elmondta, hogy a harmadik összejöveteli napon 50 ezer ember zsúfolódott a fedett stadionba, ugyanakkor 20 ezer ember kint ragadt. Ők egy nagy TV kivetítőn szemlélték az eseményeket. "Soha ennyi nép még nem volt jelen egy vallási eseményen a volt Szovjetunióban."

Ugyanakkor dr. Graham a következőket mondta: "Soha még nem láttam ennyire éhes embereket a lelki dolgok iránt. Éveken keresztül lelki éhségben szenvedtek ezek az emberek. Olyan ország ez, ahol kétség nélkül nagyon nyitottak az Evangélium felé az emberek."

Az evangélista minden este az evangéliumból adódó egyenes útra mutatott rá. Az első este 42 ezer személy gyűlt össze, és ez a szám nagyobb volt, mint 1988-ban, amikor a Jóakarat Játékok alkalmával csak 38 ezer volt a résztvevők száma.

Az énekkarról meg kell említeni azt, hogy dr. Graham evangélizációja alkalmával még soha ilyen nagy számú énekkar nem gyűlt össze, mint ez alkalommal, mert hét ezer énekes énekelt. A volt Szovjetunió minden területéről gyűltek össze a jól képzett énekesek, és őket a régről jól ismert veterán énekes és karvezető irányította: Cliff Barrows.

Egyik este meglepetésként az orosz hadsereg katonái vettek részt: szárazföldi hadsereg, hajósok és a légierő katonái. Mindnyájan a saját uniformisukban jöttek el, és nem egy közülük a felhívásra kijött az emelvény elé. Ez este a régi Vörőshadsereg Énekkara - ma már a neve: Orosz Hadsereg Énekkara - vallásos énekeket énekelt. Közöttük szerepelt, méghozzá angolul a jól ismert "Glóri, glóri, halleluja" című is.

Még egy meglepő jelenség volt. Nem múlt el olyan Graham-evangélizálás, hogy a felhívás alkalmával az énekkar ne énekelte volna az "Amint vagyok sok bűn alatt" kezdetű éneket. Most viszont semmi ének nem hangzott el, hanem csak az ezrek és ezrek lábdobogása, ahogy jöttek, sőt siettek az emelvényhez.

Három hónapon keresztül fog működni a tanácsadó lelki szolgálat 30 jól kialakított egyházi központban. Hétről hétre bibliatanulmányozások lesznek, tanítani fogják a jelentkezőket, és nevelik, miként lehetnek keresztyének, és miként alakíthatnak egy új gyülekezeti csoportot. Ugyanis csak egy igazán aktív baptista gyülekezet van a 10 milliós Moszkvában, de a többiek mögéjük csatlakoznak, hogy az evangélizáció eredményeit megtarthassák.

Nehéznek látszott ez az esemény Moszkvában. De a lehető legnagyobb híradást tették Moszkvában, és a volt Szovjetunióban. Ugyanis a rádiókban, TV-ben, hirdetőoszlopokon, és legalább 1500 hirdetőtáblán, valamint ezer és ezer buszon, metró járaton ott volt a meghívás az evangélizációra. Ezenkívül 3,2 millió meghívó levelet küldtek szét Moszkvában a postán keresztül. Nagyon sokan úgy nyilatkoztak, hogy azért vettek részt az evangélizáción, mert hallották és látták dr. Billy Graham-et a rádióban vagy a TV-ben.

A hajdani Szovjetunió területéről 4300 fiatal - életkoruk 16 és 25 év közötti - egy nagyon intenzív kurzuson vett részt, hogy megtanulják az evangélizáció központi, lényeges mondanivalóját. A megtanult dolgokat a gyakorlatban is megvalósíthatták, amikor az evangélizáció folyt, mert a moszkvaiakat az utcákról behívták a kijelölt központokba, hogy ott további tanácsokat és eligazításokat adjanak a Biblia alapján a hívő életről.

Baptista vezetők látogatása Ukrajnában

A Baptista Világszövetség védnökségével tizenkét lelkipásztor és evangélista tett látogatást Ukrajnában. A vezető személyeket az USA-ból, Ausztráliából és Angliából hívták meg. Szeptember közepétől két héten keresztül voltak Ukrajna különböző városaiban. Az Ukrajnai Baptista Szövetség hívta meg őket, hogy tegyenek látogatást minél több gyülekezetben, találkozzanak a lelkipásztorokkal, és gyűjtsenek minél több személyes tapasztalatot a nem régen önállóvá vált országban, amely a Szovjetunió része volt. Lássák meg a baptisták életét.

A résztvevők elmondták, hogy olyan

látogatáson vettek részt, amelyet soha nem fognak elfeledni. Amikor Kijevbe, a fővárosba megérkeztek, kettesével küldték el őket az ország legtávolabbi zúgába is. Voltak, akik vonattal még tíz órát utaztak, de másik kettő a Dnyeper folyón szárnyas hajóval utaztak órákat, míg elérték Cserkassi városát. Viszont, ahogy a két testvér megérkezett céljához, azonnal meg is kezdte munkáját. Ez pedig nagyon zsufolt volt. Például két testvér a lengyel határhoz utazott Lutsk városába. Már a vasútállomáson találkoztak vendéglátóikkal, és azonnal olyan programot tártak eléjük, amely rendkívül mozgalmasnak igérkezett.

Beszámoltak arról, hogy részt vettek ifjúsági konferencián, beszéltek gyülekezetvezetők gyűlésén, de mindennél nagyobb erőt kívánt egy-egy vasárnapi ünneplés. Ugyanis mindnyájan azt mondták, hogy három-három istentisztelet volt a gyülekezetekben, zsufolt imaházakban, és rendszerint két óránál rövidebb nem igen volt az együttlét. Ezek mellett találkoztak a helyi kormányzatok vezetőivel, elbeszélgettek velük az istenhit újabb jelentőségéről és fontosságáról. Több új imaházat is meglátogattak, amelyek még építés alatt vannak, de jónéhány olyan imaházban is jártak, amelyeket nem régen újítottak fel, vagy nagyobbítottak meg. Látták Ukrajnában az első baptista nyomdát, amely rögtön a kezdettől fogva éjjel-nappal üzemel. Munkásai csak hívő baptista emberek. Volt alkalmuk tanításokat adni evangélizálásról, fiatalok lelki neveléséről, és látogatást tettek a Lutsk-i Bibliaiskolában is, ahol néhány tanórát le is adtak.

Amikor Kievbe visszatértek, mindnyájan azt mondták, hogy rendkívül fáradtak, de örömmel tölti el őket mindaz, amit láttak. Egyik csoportot annyira megszerették, hogy még Kijevbe is elkísérték - teológiai diákok lévén, és útközben gyakorolták a személyes evangélizálást, mert többeknek bizonyságot tettek a Jézus Krisztusba vetett hitükről.

Milyen is ma Ukrajna? Egy olyan független ország, amelyben állandó változásban, mozgásban van a politikai, de a gazdasági élet is. De az ukrán nép rugalmas és leleményes. A tizenkét testvér szinte egyöntetűen azt mondta, hogy ők csodát láttak Ukrajnában. Ugyanis az üzletekben nincs élelem, semmit nem tudnak vásárolni, de az asztalok mindig gazdagon voltak terítve.

A baptisták bizonyságtétele erős és növekedő. Jacob Duhoncsenko testvér, az Ukrán Baptista Szövetség elnöke örömmel számolt be arról, hogy már ebben az évben - 1992-ben - 50 új gyülekezetet alapítottak a testvérek, de még jóval több megalakítása van tervbe véve.

Mindent összegezve, a csoport megállapítása nagyon jelentős volt. Azt mondták, hogy mindenütt testvérekre találtak, mert ugyanannak az Úr Jézus Krisztusnak szolgálnak ebben az országban is, mint ők, akik vendégként jöttek Ukrajnába. Hálával és örvendezéssel tölti el őket az a bizonyosság, hogy Isten országa épül a föld eme területén is, méghozzá a Szentlélek által és nagy erővel.

/Baptist Times, 1992. nov. 5./
Közli: dr. V. J.

KÍNA Az ugynevezett kultúrális forradalom ideje alatt - 1950-1984-ig Kínában a templomok, imaházak mellett minden teológiai szeminárium is zárva volt. A lelkészeket, diákokat vidékre küldték azért, hogy megtanulják az igazi munkát, dolgozzanak a földeken. Most viszont az 1991-92-es tanév végén a Kínai Keresztyén Szövetség Teológiai Oktatási Bizottsága azt a jelentést adta ki, hogy 367 diák végezte el tanulmányait a 14 teológiai intézetben. Mivel nagy hiány van lelkipásztorokban, elsősorban gyülekezetekben dolgoznak és végzik az igehirdetői és keresztyén nevelési feladatokat. Ugyancsak hiány van nevelő tanárból is, de az időseket kérik további szolgálatra. A legnagyobb teológiai szeminárium Nanjingban van, de ott is csak a két legkiválóbb diákot kérték fel arra, hogy mint tanár folytassa munkáját. A kimutatások alapján a kulturális forradalom utáni első szabad évtől, 1985-től, 1500 teológiai diák végezte el tanulmányait és közülük 1300 most is szolgál valamelyik gyülekezetben.

Baptist Times 1992. október

LONDON - A Westminster Apátság ősi gótikus falai között 1992. október 2-án ünnepelték a világ különböző részéről összegyűlt baptista vezetők a modern külmisszió elindulásának 200 éves évfordulóját. Ugyanis 1792-ben, ezen a napon alapították meg a Nagybritanniai Baptista Külmissziói Társaságot.

A több mint egy órás hálaadó istentiszteleten Horace Russell, a Jamaikai Baptisták elnöke prédikált. Az ünnepség felemelő szépségéhez hozzájárultak a misszionáriusok egy-egy bizonyságtevéssel, valamint Thaiföldről meghívott baptista kórus gyönyörű éneklésével.

A Baptista Külmissziói Társaságot 12 személy alapította, egy laikus prédikátornő szervezésében, Kettering nevű városban. E társaságnak első misszionáriusa William Carey lett - Kéry Vilmos - és ő Indiában szolgált egészen haláláig, 1834-ig. Ezért a hálaadó istentisztelet Kettering-ben, az ottani baptista gyülekezetben folytatódott október 2-án, este. E város 150 km-re van Londontól, és a baptista résztvevőket, vezetőket egy különvonat vitte az emlékezés helyére.

BWA 1992. november

AZ EURÓPAI BAPTISTA SZÖVETSÉG FŐTANÁCSÜLÉSE

1922-ben a Főtanács ülését Angliában tartották meg. A város neve High Leigh, amely Londonhoz egészen közel van. Az ülést szeptember 28 - október 1-ig tartották meg. Ami kiemelkedő volt ezen az ülésen, hogy a volt Szovjetunió és Juguszlávia államai már külön szövetségként voltak jelen, illetve kérték fölvételüket. Ezek a szövetségek a következők: Szerbia, Horvátország, Belorusszia, Moldova, Ukrajna, Oroszország és Litvánia. A Főtanács a kérelmüknek helyt adott, és fölvette a tagszövetségek közé. A Romániai Magyar Baptista Szövetséget már a múlt évben fölvették, ezért ők már szavazási joggal voltak jelen. A mi egyházunkat három tagú delegáció képviselte: Révész Árpád elnök, Győri Kornél főtitkár és Bayer György missziói titkár személyében.

Még a múlt évben történt, hogy négy bizottságot állítottak föl, ahol a Főtanács tagjai érdeklődésüknek megfelelően munkálkodnak. Ez a négy bizottság: Teológiai és Nevelési, Külső kapcsolatokat tartó, Kommunikációs Osztály és Evangélizációs és Missziói Bizottságok.

A Teológiai és Nevelési Bizottság sokat foglalkozott a baptista identitással. Az utóbbi években az evangélizálás megerősödött, ezért szükséges annak megerősítése, kik vagyunk mi baptisták. Éppen ezért ma már nem elégséges a hitvallomásunk, hanem tagságunk felé szükséges annak kihangsúlyozása, hogy alapvetően kik a baptisták. Ezért sürgették minél több bibliaiskola megalapítását, különösen Kelet- és Dél-Európában.

Az Evangélizációs és Missziói Bizottság sürgetőnek látja, hogy egy Misszió Intézetet hozzanak létre Európában. A probléma most is, mint rendszerint minden új kezdeményezésben, hogy helyesel mindenki, de egyben nincs meg a pénzügyi alap. A pénzügyi bizottságot és a Hamburgi Szemináriumot kérték föl segítség nyújtására, és különösen, hogy egy tervet készítsenek.

A Kommunikációs Bizottság nincs megelégedve azzal, hogy Európában a tagszövetségek tagságát nem igen tudják elérni a híranyaggal. Szükséges lenne egy magazint elindítani, amihez ismét anyagi támogatás és több segítség kellene.

A Külső Kapcsolatokat Tartó Bizottság sokat foglalkozott az Európai Egyházak Konferenciájával való kapcsolat kérdésével. Több dologban új szervezeti szabályt alkottak, éppen ezért kérték a főtitkárt, hogy ezekkel kapcsolatban kérjen több információt. Szükséges az EBSZ-nek is új alapokra helyezni a kapcsolatát és viszonyulását az EEK-val, avagy megszüntetni azt.

Sokat tárgyalt a Főtanács a Déli Baptista Szövetséggel való kapcsolatokról. Ugyanis a nagy probléma abban van, hogy 1992. január 1-től minden támogatást megszüntetett a Déli Szövetség a Rüschlikoni Teológia föntartása terén. Nagyon megrázta ez a döntés az Európai Baptista Szövetséget, hiszen előzetesen azt az igéretet kapták, hogy tíz éves átmeneti idő alatt fogják megszüntetni a támogatást. Éppen ezért szükségesnek mutatkozik új alapokra helyezni a kapcsolatot a Déli Szövetséggel. Mivel Rüschlikon az elmúlt 40 év alatt sok jelentős személyt adott az európai baptistáknak, sőt sokfelé a világon, szükséges továbbra is a támogatás a tagszövetségek részéről. Különösen nagy jelentőségű volt a Hamburgban tartott gyűlés /1992. szeptember 11-12./, amely egyrészt elítélte a Déli Szövetség eme döntését, másrészt látásukról úgy nyilatkoztak, hogy van lehetőség Rüschlikon fenntartására. /Mindezeket a jelentéseket a romániai két küldött nem fogadta el./

A főtitkár jelentést adott arról, hogy máris erős kapcsolat jött létre az újonnan alakult Együttmunkálkodó Baptista Testvérek közösségével. Ez az USA-ban alakult a Déli Szövetségen belül. Ők igéretet tettek arra nézve, hogy a jövőben az elmaradt pénzbeli támogatást a Déli Szövetség helyett ők fogják fedezni, mint ahogy ez már eddig is történt. Így minden akadály nélkül tudta folyatatni munkáját a Rüschlikoni teológia. Ugyancsak a Déli szövetséget elhagyta már néhány misszionárius, és ők csatlakoztak az EBSZ-hez. Az ő fizetésüket is tudják majd a jövőben fedezni. Már meg is történt Dr. Keith Parker kinevezése, hogy ő töltse be az összekötő kapcsolatot a két szövetség között. Az Együttmunkálkodó Baptista Testvérek közösségének /angol röv.: CBF/ három vezető személyisége részt is vett a Főtanács ülésén. Érdekességnek számít, hogy egyben a Déli Szövetség új európai igazgatója /Keith Parker utóda/ is jelen volt.

A Főtanács nagy örömmel fogadta az új testvéri közösséggel való kapcsolat felvételét -ismét két ellenszavazattal, a romániai küldöttek részéről.

A Főtanács elfogadta a Moldovai Baptista Szövetség meghívását, hogy 1993. szeptemberében Kisinyovban tartsák meg a soron-

következő ülést. A vezető testvér örömmel számolt be arról, hogy egy év alatt 3 ezer bemerítkező volt, és 26 új imaházat építettek föl, és 43 építés alatt van. Bibliaiskolát alapítottak és elindult benne a tanítás. A háborúskodás teljesen megszűnt, ezért minden kétség nélkül várják a külföldi vendégeket.
Szeptember 19-én, vasárnap fog kezdődni a gyűlés, mert ezen a napon fogják hivatalosan átadni a Barklay újszövetségi kommentárt orosz nyelven. Természetesen a meghívást a Főtanács elfogadta.
1994-ben az Európai Baptista Szövetség Kongresszusa Osloban lesz, majd pedig szeptember 19-25-ig Németország ad helyet a következő Főtanács ülésének.

A főtitkár nagy örömmel számolt be arról, hogy a Missziói Osztály segítségével sikerült egy irodát létre hozni Albániában, és annak vezetőjét is kinevezték, Chris Burnett személyében. Ő Zaireben volt misszionárius, de onnan menekülni kényszerült a bizonytalanná vált politikai helyzet miatt. Nagy lépés lesz az az alkalom, amikor az első albániai baptista gyülekezet képviselője jelen lesz egy ilyen gyűlésen.

A Főtanács ülése október 1-én fejeződött be az angliai külmisszió elindításának kétszázadik évfordulójára való emlékezéssel. Egyrészt a Westminster Apátságban, másrészt Ketteringben volt két hálaadó ünnepség.

Az EBSZ Jegyzőkönyve alapján
készítette: V.J.

Rövid hírek

A Baptista Világszövetség üdvözletét és gratulációját fejezte ki Bill Clinton kormányzónak és Al Gore szenátornak abból az alkalomból, hogy az amerikai választások alkalmával elnökké illetve alelnökké választották őket. Mindketten tagsággal rendelkeznek a Déli Baptista Gyülekezetekben. Knud Wümpelmann, a Baptista Világszövetség elnöke a következő üdvözlő levelet küldte el. "Mint a világ vezető államának elnöke, és mint baptista testvér az elkövetkező években a világ baptistáinak ima-támogatását fogja kapni. Isten áldja meg bölcsességgel és bátorsággal".

Ugyancsak nyílt levélben küldte el köszöntését Dr. Denton Lotz, a Baptista Világszövetség főtitkára. "Az ön baptista testvérei imádságaikban biztosítják, hogy Isten bölcsessége és
vezetése vegye körül kiemelkedő vezető pozíciójában."

Mr. Bill Clinton Arkansas állam, Little Rock városkában levő Immánuel Baptista Gyülekezet tagja. E gyülekezet a város legnagyobb baptista gyülekezete. Felesége viszont - keresztneve Hillary - e város Első Methodista Gyülekezetének a tagja. Az alelnök, Mr. Al Gore és felesége - Tipper - Virginia állam Arlington városában a Mount Vernon Baptista Gyülekezet tagjai. Itt volt a bemerítésük is 1980-ban.

Dr. Lotz gratuláló levelében azt is megemlítette, hogy Truman és Carter, a két baptista elnök után most először olyan két vezetőt választottak, akik baptista kapcsolódásból kerültek föl az elnökségbe. "A levél legyen imádságra való elkötelezés önökért, egyben támogatás is arra nézve, amit lelkiismeretünk megenged, valamint munkálkodás a változtatásokért, ha valamivel nem értünk egyet."

/Baptist Times 1992. nov. 12.
alapján: közli V.J./

Az angol Baptista Szövetség a múlt évben új gyülekezeti énekeskönyvet nyomtatott ki. Kétféle nyomtatásban jelent meg: csak szöveges, valamint négyszólamú, a szöveggel együtt. A szövegesből eddig 40 ezer példányt adtak el, a négyszólamúból pedig 7.600-at. Ennek következménye, hogy újbóli kiadást vettek tervbe mind a két könyvből, mert az újbóli rendelések olyan nagy számban érkeztek be a könyvkiadóba, hogy nem tudják már teljesíteni. 1993. márciusában várható az újabb kiadás.

/Baptist Times 1992. nov. 12./

Csernobili gyermekek

Az angliai baptista gyülekezetek azt kérték, hogy nyújtsanak nekik arra lehetőséget 1993. nyarán, hogy három hétre gyermekeket fogadhassanak arról a területről, ahol a csernobili nukleáris katasztrófa volt.

A baptisták elnevezték ezt a kezdeményezést "Gyermekek a Fedélzeten". E kezdeményezés nyomán a következő nyáron Minszkből, Belorusszia fővárosából és környékéről, ahol a környezet rádióaktívvá vált,

jönnek a gyermekek. Ugyanis a csernobili katasztrófa óta nagyon sok embert fertőzött meg a rádióaktivitás, és ezek közöt a gyermekek különösen, mivel még fokozottabban reagálnak erre a fertőzésre. Sokan közülük 1986. óta - a robbanástól kezdve - rossz testi állapotban fekszenek kórházakban.

Ettől függetlenül a gyermekek nagy része normális körülmények között él, legalábbis amit az egészséges, normális helyzeten itt értenek az emberek. Viszont az orvosi vizsgálatok szerint egy jó pihenés más környezetben fizikailag is tovább erősítené őket.

Az Európai Baptista Szövetség fölkérte a tagegyházakat, hogy a "Csernobili Gyermekek" projektumban vegyenek részt. Ez 1991. végén indult el, és nagyon eredményes volt Svédországban, Németországban és Magyarországon.

Ami a gyermekeket illeti, szükségük van arra, hogy nagyon sok szeretetet kapjanak, valamint gondoskodást azoktól az emberektől, akik otthonaikba fogadják őket. Úgy érezzük, hogy ezt egy keresztyén család környezete tudja legjobban biztosítani. Németországban például annyira föllelkesültek még a különböző üzletek is, hogy ajándékul adták az élelmet a családoknak, a gyermekeket pedig elhalmozták játékokkal, ruházattal. Reménységünk az, hogy ez hasonlóképpen fog történni Angliában is 1993-ban.

A Skóciai és a Walesi Baptista Szövetség ötven-ötven, míg az Angliai Baptista Szövetség százötven gyermeket szándékozik fogadni a "Gyermekek a Fedélzeten" kezdeményezés alapján.

Baptist Times, 1992. november 2. szám

Mennyi a katolikusok száma a világon?

A legújabb vatikáni statisztikai kimutatás alapján a világon 928,5 milló katolikus él. Ez pedig a világ népességének 17,7 százaléka. Ez azt jelenti, hogy 1978 és 1990 között 79 millióval növekedett a számuk. Viszont az előrejelzés azt mutatja, hogy 12 év múlva a világ népességét tekintve 1,1 százalékkal csökkenni fog a katolikusok létszáma.

A katolikusok számának közel a fele Dél- és Észak-Amerikában él - 370 millió Latin Amerikában és 91 millió az USA-ban és Kanadában. A statisztika azt is kimutatja, hogy a tagok szerint mennyi a lelkész /plébános/. Európában egy lelkész gondozása alá 1270, Afrikában 4358 és Dél-Amerikában 7927 személy tartozik.

/One World, 1992. dec. 20. oldal/

"Együtt maradunk"

1992. november 9-14-ig Moszkvában tartották meg gyűlésüket a volt Szovjetunió tagszövetségeiben lévő baptista szövetségek. Ezen a gyűlésen jelen volt dr. Knud Wümpelmann, a Baptista Világszövetség elnöke és dr. Denton Lotz, a BWA főtitkára. Egyházunkat Győri Kornél főtitkár és Hodozsó János, mint tolmács képviselték.

E gyűlés alkalmával egyhangúan szavaztak a delegátusok arról, hogy együtt maradnak a Baptista Szövetségben. A közgyűlés jeligéje is ezt az egységet volt hivatva hangsúlyozni: "Tartsuk egymás kezét". A küldöttek arra nézve is döntöttek, hogy az eddig hivatalban levő testvéreket megerősítik szolgálatukban. Ezért az elnöki szolgálatot továbbra is Grigorij Kommendant fogja betölteni.

Denton Lotz, a BWA főtitkára üdvözlő beszédében kiemelte azt, hogy "A Szövetség példát ad arra nézve, hogy Krisztus népe miként tud egységben maradni és munkálkodni." Viszont az új szövetségbe tartozó vezető testvérek kérték a világ baptistáit arra, hogy imádkozzanak országunkért, a sok konfliktus szűnjék meg, és legyen békesség a háborúskodás helyett.

A szövetség vezetői elhatározták, annak ellenére, hogy minden köztársaságban alakítottak baptista szövetséget, a Központi Szövetség koordinálni fogja a jövőben a teológiai oktatást, a missziót, a könyvek, folyóiratok kiadását, a segélyezési munkákat és a női missziót.

Már 1990. márciusában megváltoztatták nevüket, mert eddig Össz-Szövetségi Evangéliumi Keresztyén Baptista Bizottság volt, és a politikai változások nyomán az új név: Evangéliumi Keresztyén Baptista Szövetség lett. Ezt alakították most át Baptista Szövetségek Föderációjává. Ennek tagjai lesznek a különböző köztársaságokban levő baptista szövetségek vezetői. Azt is elhatározták, hogy jelenleg a 15 köztársaság, amelyek függetlenekké váltak, ők öröklik teljes egészében a volt szovjetunióbeli Baptista Szövetség minden jogát, tehát utódának tekintendő. Ez a változtatás sok nehézséget és komplikációt hozott maga után, mert lényegileg minden köztársaságnak megvan a maga vezetősége, önállóak, és ezért tette föl a kérdést az elnök, Grigorij Kommendant, aki lényegileg az új elnök is egyben, hogy "elnök, de minek az elnöke vagyok?"

Mindezeken túl maga dr. Lotz azt mondta, a "legbölcsebb döntés az egység, az együtt maradás, hiszen a közös történelmi múltat, mely olyan sok volt, mind elvesztették volna. Ez mellett mind eloszlott volna az a sok szenvedés, amely eggyé kovácsolta a testvéreket. Amíg pedig a világon a sok etnikai és

nemzetiségi nézeteltérés van, addig itt az egység mellett szavaztak.

"Addig, amíg különböző országok harcairól hallunk, ugyanakkor lelkesedéssel tölt el bennünket, hogy itt különböző nemzetiségű testvérek együtt hirdetik az evangéliumot, a Krisztusról szóló örömüzenetet", fejezte be üdvözlő beszédét dr. Denton Lotz, a BWA főtitkára.

BWA News, 1992. december
Baptist Times, 1992. december
Ecumenical Press Service, 1992. 12. 47.
Közli: V.J.

A Baptista és a Mennonita Világszövetség által megbízott képviselők 1989. óta dialógust folytatnak. Legutóbbi ülésük Amszterdamban volt, Hollandia fővárosában, augusztus első hetében. A megbeszélés befejeztével közös jelentést terjesztettek mindkét világszövetség legfelső bizottságához, elmondva, hogy nem volt hiábavaló az eddigi teológiai eszmecseréjük. Három témában folyt a dialógus: a tekintély, a gyülekezet és az egyház missziója a világon. A jelentés foglalkozik azzal, hogy a két egyház kooperációja szükséges, hogy továbbra is megmaradjon és a jövőben is legyen lehetőség az egymás közötti gondolatok kicserélésére.

/EPS/

A Lausanne-i Evangélizációs Bizottság közöttünk is ismert, hiszen Billy Graham a tiszteletbeli elnöke. Az elmúlt 16 évben az elnöke volt ennek a bizottságnak Leighton Ford, aki hazánkban is járt egy alkalommal. Most nyugdíjba vonult és az új elnök John Reid lett. Ő az anglikán egyház püspöke, és Ausztrália egyik nagy városában, Sydneyben él. A választásra szeptember 3-án került sor az USA-ban, Kaliforniában.

/EPS/

Hosszú időn keresztül a Déli Baptista Szövetség Külmissziói Osztályának Európai igazgatója volt Dr. Keit Parker. /Hazánkban több alkalommal járt, és több gyülekezetben is szolgált az igével./ Ez év elején /1992. Szerk./ lemondott megbízatásáról, mert nem helyeselte, hogy a Külmissziói Osztály váratlanul megszüntette a Rüschlikoni Nemzetközi Teológiai Szeminárium részére adott segélyezést. Ez időben megromlott a kapcsolat a Déli Baptista Szövetség és az Európai Baptista Szövetség között. Most viszont örömének adott kifejezést, mert szeptember 11-12-én Hamburgban fölvették egymással ismét a kapcsolatot, és a beszélgetés nyomán a régi, jó viszonyt helyreállították. Ezzel kapcsolatban mondta Parks testvér: "Isten kegyelme nyomán, amikor létre jön a nagy családban a béke és egység, az örömmel tölt el bennünket."

/EPS/

Az előző hírhez kapcsolódik még a következő tájékoztatás. Nyugdíjba vonult október 1-től Dr. Keith Parks testvér, aki eddig a Déli Baptista Szövetség Külmissziói Osztályának az elnöki tisztét töltötte be. /Ő is több alkalommal járt hazánkban, és a Teológiai Szemináriumunk új épületének alapkőletételénél ő is szolgált - 1988. májusában./
Utódját még nem találták meg, hanem Don Kammerdiener testvért nevezték ki ügyvezető elnöknek.

/EPS/

Olaszországban is új elnököt választottak a baptisták Franco Scaramuccia testvér személyében. Két évenként van közgyűlésük, és ez évi gyűlésük központi témája volt: "Az igazság szabadokká tesz titeket". Nyolcvan gyülekezet küldte el képviselőit és összesen százhúsz delegált testvér vett részt a közgyűlésen. A delegátusok meghallgatták a beszámolókat a különböző bizottságok részéről, de központi helyet foglalt el ez évi gyűlés alkalmával a teológiai és az evangélizációs osztály jelentése. Ugyancsak a Végrehajtó Bizottság fölvázolta a következő két év munkájának legfontosabb körvonalait.

/EPS/

Billy Graham testvér legfiatalabb fia, neve Ned Graham, a kínaiak megsegítésére szánta oda életét. Látta, hogy rendkívül kevés Bibliájuk van, ezért a Kínai Keresztyén Bizottsággal - vezetője a nálunk is ismert Ting püspök - szerződést kötött, hogy Nankingban egy nyomdában fogja nyomtatni a kínai Bibliákat. Ned Graham a szerződés aláírása után azt mondta, hogy történelmi ez a szerződés, mert 1949. óta az országon belül senki legálisan nem nyomtathatta a Bibliát, Isten örökkévaló Igéjét.

/EPS/

A hazai sajtó írásaiból

Női papok az anglikán egyházban

Történelmi döntést hozott az anglikán egyház nagy szinódusa: hosszú és szenvedélyeket felkorbácsoló vita után jóváhagyta, hogy két éven belül nőket is papokká szentelhessenek.

A mintegy húsz éve érlelődő folyamat végére a szinódus mindhárom házának: a püspökök, lelkészek és világiak testületének kétharmados többségű szavazata tett pontot. Az eredmény szorosságát jelzi, hogy ha csak két világi szavazott volna a javaslat ellen, megbukott volna. Az intézkedés akkor mehet át a gyakorlatba, ha a parlament is elfogadja. Általában a parlament nem szokta megkérdőjelezni az egyház döntéseit, ám most nagyobb ellenállásra lehet számítani, mert tetemes anyagi kárpótlást kell fizetni azoknak a papoknak, akik visszavonulnak, ha a nőket felszentelik.

Jelenleg több mint ezer diakonissza várja a valószínűleg legkorábban 1994 végén esedékes felszentelést. Ők gyertyafényes ünnepséget tartottak az anglikán egyház székhelye előtt, az egyedülálló döntés azonban természetesen számos ellenzőre is talált. Egyesek teológiai alapon támadták a változást, mások a hagyományokkal való szakítást nehezményezték. Attól is tartanak, hogy sok hívő elfordul az egyháztól és egyes parókiák nem fogadják be a női lelkészeket. Mindenesetre a két millió rendszeres templomba járót regisztráló anglikán egyház két vezetője, a canterburyi és yorki érsek teljes mellszélességgel a modernizálás, a női egyenjogúság mellett foglalt állást és remélik, a fejlemények nem fogják hátrányosan befolyásolni a római katolikusokhoz fűződő kapcsolatokat.

R. Hahn Veronika

A Vatikán aggódik

"Súlyos és új akadály a katolikus egyházzal való megbékélés egész folyamatában" - ez volt a vatikáni reagálás az anglikán szinódus döntésére. Joaquin Navarro vatikáni szóvivő megismételte Róma elutasító álláspontját a nők pappá szenteléséről, amennyiben ez "sértené" az egyházi rend szentségének "természetét". Minthogy alapvető teológiai elvek kérdőjeleződnének meg, a római katolikus egyház nem érzi magát felhatalmazva a nők papi hivatásának engedélyezésére.

Nincs semmi meglepő a Vatikán azonnali és határozott válaszában. Róma és az anglikán egyház között már VI. Pál idején vita kezdődött, melyet aztán II. János Pál folytatott Canterbury érsekével, miután 1984-ben az anglikán szinódus kedvezően foglalt állást a női papok ügyében. A római pápa és George Carey érsek két évvel ezelőtti vatikáni találkozója - úgy tűnt - közelítette a nézeteket. A Vatikán válasza most mégis az: megnehezedik ezzel az ökumenikus párbeszéd, az egyházak közti megbékélés folyamata, mivel teológiai dogmák eltérő értelmezéséről van szó.

Ortutay L. Gyula
/Népszabadság 1992. november 13-i sz./

Vallásszabadság és munkaszünet

Három vallási témájú indítvány van az Alkotmánybíróság előtt - tájékoztatta lapunkat dr. Holló András, a testület főtitkára. A művelődési miniszter afelől érdeklődik: elvégezhető-e az a szociológiai felmérés, hogy milyen arányban tartoznak az ország polgárai a különböző felekezetekhez.

A másik beadvány szerzője egy törvényi rendelkezést nehezményez: száz ember szükséges ahhoz, hogy egyházat nyilvántartásba vegyenek.

A Magyarországi Zsidó Hitközség alkotmányellenesnek véli, hogy az új munkatörvénykönyv a munkaszüneti napok felsorolásakor csak a keresztyén ünnepeket veszi figyelembe.

A. S.

Az első pont súlyosnak látszik a kisebb létszámú egyházak számára, mert az állami támogatást annak arányában fogják majd elosztani. Magától értetődik, hogy a római katolikus egyház ragaszkodik majd a 70 %-hoz, és ami marad, az semmi, mert ugyancsak a három nagy felekezet elviszi a nagy összeget - református, evangélikus, zsidó - és a többinek szinte semmi sem marad. Ezért szükséges részt venni a megbeszélésen a római katolikus püspöki titkárságon.

Közli: Dr. V.J.

A MAGYAR KÖZVÉLEMÉNY AZ EGYHÁZRÓL

A Magyar Közvéleménykutató Intézet felmérést végzett arról, hogy a magyar társadalom miképpen ítéli meg az egyházak szerepét, tevékenységeit, jelenlegi és jövőbeni intézményeit és ingatlanszükségletét. A megkérdezett 1000 személy olyan "minta", mely társadalmi-demográfiai, felekezeti-vallás és pártállás szerinti arányaiban megfelel a felnőtt lakosság összetételének, tehát valóban a társadalom véleményét tükrözi. A felmérés eredményei egyértelműen a társadalomnak az egyházakkal szembeni rokonszenvét bizonyítják.

Néhány szemelvény e válaszok értékeléséből:

Az állítás:	a válaszadók közül teljesen egyetért	nagyobbrészt egyetért
A vallásnak döntő szerepe volt az európai kultúra kialakításában	56,0	79,9 %
Vallásra minden társadalomnak szüksége van	59,4 %	76,5 %
Az egyháznak semmi köze a társadalmi kérdésekhez	10,5 %	20,2 %
Helyes az egyházak bevonása:		
- erkölcsi kérdések megoldásába	83,6 %	-
- szociális problémák csökkentésébe	80,9 %	-
- kulturális kérdések megvitatásába	76,9 %	-
- politikai kérdések eldöntésébe	38,0 %	-
Az egyházi iskolákat újra kell indítani	79,4 %	-
Az egyházi kórházakat és szociális intézményeket újra kell indítani	79,6 %	-

	helyesnek tartja		
	felnőtt népesség	40 évesnél nem öregebb	főiskolás és egyetemet végz.
Az egyházi intézmények az egész társadalom előnyére válnak	63,7 %	57,9 %	74,1 %
Az új egyház iskolák épületeit az államnak kell biztosítania	76,5 %	73,3 %	73,4 %
Ki kell utalni az egyházak számára szükséges épületeket	91,2 %	89,9 %	92,9 %
Ha ez nem lehetséges, pénzzel kell kárpótolni az egyházakat	54,9 %	48,8 %	42,9 %

A beérkezett válaszok alapján az is megállapítható, hogy a fiatalabb felnőttek és a felsőfokú végzettségűek kritikusabbak, mint az idősebbek és az alacsonyabb végzettségűek. Különösen kritikusak a reformátusok, a Duna-Tisza-köziek és a Tiszántúliak.

/Magyar Kurír/

ILLUSZTRÁCIÓK GYŰJTEMÉNYE

Az anyagot válogatta, gyűjtötte: Dr. Gerzsenyi László

John Brentz, Luther barátja és a reformáció egyik oszlopa, magára vonta V. Károly haragját, aki sokféle módon igyekezett elpusztítani a lelkipásztort. Amikor Brentz azt hallotta, hogy egy spanyol lovas csapat indult letartóztatására, Isten elé borult imádságban, és ima közben erre kapott indítást: "Végy magadhoz egy kenyeret, menj a felső városba, és ahol találsz egy nyitott ajtót, lépj be, és rejtőzz el a padláson." Eszerint cselekedett, és csak egyetlen ajtót talált nyitva, ahol bement és elrejtőzködött a tető alatt. Tizennégy napig volt ott, amíg tartott a kutatás. Az az egyetlen kenyér nem lett volna elég ahhoz, hogy életben maradjon, de naponta egy tyúk ment a padlásra, és kotkodácsolás nélkül tojt egy tojást. A tizenötödik napon nem ment oda a tyúk, de John Brentz ezt hallotta az utcán járókelőktől: "Végre elmentek!" és lejött a padlásról.

(Gondviselés)

Egyszer egy lelkész így szólt Bulgáriában egy német zsidóhoz: "Szeretném, ha keresztyén lenne 24 óráig; aztán majd meglátja, hogy ez milyennek tűnik és mennyire szereti. Megteszi?"

"Ó, igen; 24 órára elvállalom."

"Akkor először azt a karom, hogy elhiggye, hogy Jézus Szűz Máriától született."

A zsidó fölemelte a kezét és felkiáltott: "Ó, nem, ezt nem tudom elfogadni."

"Csupán 24 órára kell elfogadnia..."

"Jól van, akkor elfogadom."

"Másodszor, azt akarom, hogy elhiggye, hogy Jézus meghalt a kereszten a világ bűneiért."

"Ez lehetetlen, ez lehetetlen! Nem tudom elhinni."

"Ezt is csak 24 órára kell elhinnie..."

"Jól van, holnapig elhiszem."

"Harmadszor, azt akarom, hogy elhiggye, hogy Jézus feltámadt a halálból."

"Ó, ezt nem tudom megtenni."

"Csak ideiglenesen tegye meg." Erre beleegyezett.

"Negyedszer, azt kell elhinnie, hogy Jézus fölment a mennybe."

"Ó, ez lehetetlen! Ezt senki nem tudja megtenni."

"Csak higgye el holnapig. Ötödször, azt akarom, hogy boruljon le velem együtt és imádkozzék Krisztushoz, a Megváltóhoz."

Az idős zsidó így imádkozott: "Ó, Jehova Isten! Ha Krisztus valóban Isten Fia, akkor váltson meg engem!"

Amikor fölállt a zsidó, a szívére téve kezét ezt mondta a lelkipásztornak: "Valami különöset érzek itt." Az isteni Lélek megérintette a szívét. Másnap odament a lelkipásztorhoz, és mosollyal az arcán és békével a szívében így szólt: "Elfogadom őt a következő 24 órára is."

(Döntés)

A Labradorban működő Grenfell doktor mondta, hogy egyszer egy haldoklóhoz hívták a part közelében levő egyik halászhajóra. Amint távozott a hajóról, egy ember megállította: "Doktor úr, nem emlékszik rám? Én vagyok az az ember, akit két évvel ezelőtt megtérített." "Nos", mondta Grenfell, "Ez milyen változást okozott az életében?" Amaz így válaszolt: "Kérdezze meg a kapitányt!" Vajon mások is bizonyíthatják, hogy a keresztyénség változást okozott az életedben?

(Keresztyénség)

"Ez egy erős gyülekezet?"

"Igen", válaszolták a kérdésre.

"Hány tagja van?"

"Harminc."

"Harminc!? Talán nagyon gazdagok?"

"Nem, többségük szegény."

"Akkor hogy mondhatjátok, hogy ez egy erős gyülekezet?"

"Mert őszinték, odaszenteltek, békességesek, szeretik egymást, mindenben Isten Igéjét követik, készek az imádkozásra, és igyekeznek teljesíteni az Úr munkáját. Az ilyen gyülekezet erős, akár harminc, akár háromszáz tagból áll."

(Gyülekezet)

A reformáció kezdetén Bázeli Márton az igazság ismeretéhez jutott, de félt nyilvánosan megvallani. Ezért ezt írta egy pergamenlapra: "Ó, legirgalmasabb Krisztus, tudom, hogy csak a te véred érdeme által üdvözülhetek. Szent Jézus, elismerem értem vállalt szenvedéseidet. Szeretlek téged! Szeretlek téged!" Aztán kiemelt egy követ szobájának a falából és mögé rejtette. Csak több mint száz évvel később fedezték fel ezt a pergamenre írt hitvallást. Körülbelül ugyanabban az időben Luther Márton is megtalálta a Krisztusban levő igazságot. Így szólt: "Az én Uram az emberek előtt vallott meg engem; én sem félek megvallani őt a királyok előtt." A világ tudja, mi következett ezután, és tiszteli Luther Márton emlékezetét, de ki törődik Bázeli Mártonnal?

(Hitvallás)

David Brainard, az észak-amerikai indiánok misszionáriusa elmondta, hogy egy vasárnap éjjel miként ajánlotta fel magát Istennek, hogy csak az ő dicsőségére kíván élni: "Esett az eső, és az utak sárosak voltak. De olyan erős vágyat éreztem, hogy Istennek kell adnom magam, hogy megállítottam a lovamat, letérdeltem az útszélre, és elmondtam ezt Istennek. Megmondtam neki, hogy kezemnek érte kell fáradnia, nyelvemnek érte kell szólnia, ha engem eszközként felhasznál. Ekkor az éjszaka megvilágosodott, és tudtam, Isten válaszolt imádságomra. Éreztem, hogy befogadott akaratának belső körébe."

(Odaszenteltség)

Azt mondják, hogy amikor a morva misszionáriusok elkezdték munkájukat Grönland szigetén, a bennszülötteket annyira tudatlanoknak találták, hogy oktatni kezdték őket. Az eredmény kiábrándító volt, ezért abbahagyták az oktatást. Miközben hajójukra várakoztak, az egyik misszionárius kezdte lefordítani az evangéliumok egyes részeit, és arra gondolt, hogy kipróbálja fordítását a bennszülöttek előtti felolvasás által. Miután felolvasta Jézus szenvedéseit és halálát, csend következett. A törzsfőnök felállt és megkérte a misszionáriust, hogy olvassa fel ismét. Amikor a felolvasás befejeződött, a törzsfőnök így szólt: "Igaz-e az, amit olvastál? Azt mondod, hogy igaz? Akkor miért nem ezt mondtátok nekünk először? Most nem mehettek el. Mi meghallgatjuk annak a férfinak a szavait, aki értünk szenvedett." A kereszt győzött ott is, ahol az oktatás kudarcot vallott. A misszionáriusok ott maradtak, és még sok gyümölcsét látták munkájuknak.

(Kereszt)

Moody Istennek szentelt, győzelmes életet élt; halála dicsőséges volt. Néhány órával azelőtt, hogy a "mennyországba" jutott, megpillantotta a rá váró dicsőséget. Álmából fölébredve, így szólt: "A föld távozik, a mennyország megnyílik előttem. Ha ez a halál, akkor ez édes! Itt nincs semmi völgy. Isten hív, és mennem kell!" Fia, aki ágya mellett állt, így szólt: "Nem, apám, te csak álmodsz." Moody így válaszolt: "Nem, nem álmodom. Belül vagyok a kapukon. Láttam a gyermekek arcát." Egy kis idő múlva így folytatta: "Ez az én diadalom; ez az én koronázásom napja! Ez dicsőséges!"

(Halál)

Amikor Billy Bray haldoklott, ezt kérdezte: "Doktor úr, mi a helyzet?" Az orvos ezt válaszolta: "Meg fog halni." A beteg felemelt szóval mondta: "Dicsőség Istennél lenni! Hamarosan a mennyben leszek." Aztán egy kicsit mélyebb hangon így folytatta: "Amikor ott leszek, megmondhatom-e, hogy a doktor úr is jön?"

(Mennyország)

Egy francia katona az első világháborúban egy kis receptet vitt magával az aggodalommal kapcsolatban: "Két dolog közül az egyik biztos: vagy a frontvonalon vagy, vagy a frontvonal mögött. Ha a frontvonalon vagy, két dolog közül az egyik bizonyos: vagy veszélynek vagy kitéve, vagy biztonságban vagy. Ha veszélynek vagy kitéve, két dolog közül az egyik bizonyos: vagy megsebesülsz, vagy nem. Ha megsebesülsz, két dolog közül az egyik bizonyos: vagy meggyógyulsz, vagy meghalsz. Ha meggyógyulsz, nem kell aggódnod, ha meghalsz, nem tudsz aggódni. TEHÁT MIÉRT AGGÓDSZ?"

(Aggodalom)

Az egyik nagyon gyakorlatias hívő megvallotta: "Nekem túl sok vallásom van vagy túl kevés; vagy fel kell adnom, amim van, vagy még többet kell szereznem. Túl vallásos vagyok ahhoz, hogy élvezzem a világi életet, és túl világias vagyok ahhoz, hogy élvezzem a vallásos életet." Diadalmasan vetett véget a dilemmának. Úgy oldotta meg a kérdést, hogy teljes szívvel elfogadta Krisztust mint élő Urat, és teljesen hátat fordított a világnak.

(Világiasság)

Az egyik prédikációjában valaki így magyarázta Lótné történetét: "Amikor Lót felesége visszafordult Sodoma felé, akkor az nem a hála pillantása volt azért, hogy megmenekülhetett egy pusztuló városból, hanem ez a kérdés foglalkoztatta: 'Miért kellett ilyen katasztrófának bekövetkeznie egy ilyen gyönyörű városon?' Isten ítélete érte utol Lót feleségét, és azért változott sóbálvánnyá, mert a szíve még mindig Sodomában volt, és visszavágyott oda; másodszor, Sodoma a szívében volt, és ha följuthatott volna a hegyre, akkor újabb Sodomát kezdett volna a hegyen."

(Világiasság)

Nem Yorkban megkérdezték egy napon az egyik nagy épület lépcsőit súroló asszonytól: "Sophie, úgy-e Isten gyermeke vagy?" "Igen, uram, én a Király gyermeke vagyok." "Ha te a Király gyermeke vagy, azt hiszed, hogy Isten téged hercegnőnek tekint." "Egészen bizonyosan annak" - mosolygott Sophie. "Ha tehát Isten az Atyád és te hercegnő vagy, a Király gyermeke, nem gondolod, hogy rangon aluli dolog részedre, hogy New York Cityben ezeket a piszkos lépcsőket súrolod?" Sophie tántoríthatatlanul válaszolt: "Semmi megaláztatás nincs ebben. Én nem a főnökömnek, Mr. Brown lépcsőit súrolom. Én ezeket a lépcsőket Jézus Krisztusnak, az én Megváltómnak súrolom."

(Munka)

Két névleges keresztyén öt éven át dolgozott egymás mellett anélkül, hogy megtudták volna egymásról, hogy keresztyének. Az egyikük ezt végül bevallotta lelkipásztorának, aki így szólt hozzá: "Azonnal menj el ahhoz az emberhez, és térdeljetek le Isten előtt, mert ti még soha nem születtetek újjá."
(Bizonyságtétel)

Az egyik vallásos lap beszél azokról a riporterekről, akik felkeresték Martin Niemöller lelkipásztort, miután kiszabadult a börtönből, hogy följegyezzenek néhány "izgalmas esetet." Ehelyett egy gyújtó evangéliumi bizonyságtételt hallottak. Az egyik riporter megjegyezte. "Hat év a náci börtöntáborban, és csak annyit hozott magával, hogy Jézus Krisztusról beszél." (Bizonyságtétel)

Két fiú volt az angliai Taylor-családban. Az idősebb elhatározta, hogy hírnevet szerez a családnak, ezért a parlament felé vette az útját. De Hudson Taylor, a fiatalabb, Krisztusnak adta életét, és Kínába ment, az ismeretlenségbe. Hudson Taylor ismert és tisztelt minden kontinensen mint hűséges misszionárius és a Kinai Belföldi Misszió megalapítója. Amikor valaki felnyit egy enciklopédiát, hogy megkeresse, mit tett a másik fiú, ezeket a szavakat találja: "Hudson Taylor bátyja." "Aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké" (1János 2:17). (Isten akarata)

VIDÁM ESETEK

Dr. Gerzsenyi László gyűjtése

Valaki vitatkozott egy hivővel Jónás és a hal története felett. A hitetlenkedő ezt mondta: "Én semmit sem hiszek el abból, hogy Jónást elnyelte a cet." A hivő így válaszolt: "Én majd meg fogom Jónást kérdezni az egész dolog felől, ha a mennybe érek." A hitetlen ezt kérdezte: "És mi lesz akkor, ha nem találod ott Jónást? " "Akkor majd te kérdezed meg őt" - hangzott a felvilágosítás.

Éppen véget ért a prédikáció, amikor az igehirdetőhöz odament egy hitetlen szappangyáros, és így gúnyolódott: "A keresztyénségnek nem sok haszna van. Már ezerkilencszázkilencven éve a földön van és nézze meg a világ állapotát." A lelkipásztor azonnal válaszolt: "A szappan már régebben itt van a világon, és nézze, milyen sok a piszkos ember."

Egy mérsékelt tehetségű, de mérhetetlenül büszke zeneszerző arra kérte Liszt Ferencet, hogy tekintse át legújabb szerzeményét. Liszt ezekkel a szavakkal adta vissza az áttekintett darabot: "Művében sok szép és sok egyéni dolog található. Kár, hogy ami szép, az nem egyéni, és ami egyéni, az nem szép."

Későn érkezett a hangversenyre egy házaspár. Meg is kérdezték az ajtónál álló őrtől, hogy melyik darabot játszák. Az őr megmondta, hogy az Ötödik Szimfóniát. Erre a feleség megjegyezte: "Ezek szerint az első négyet lekéstük."

Az énekkar a prédikáció előtt ezt az éneket énekelte: "Mily unalmas, bús, üres órák..." Miután befejezték az éneket, a prédikátor így kezdte az igeolvasást: "Micsoda nagy zajongás ez?..."

Újabb szerzeményének bírálatára kérte egy amatőr zeneszerző az egyik híres orgonistát, aki ezekkel a szavakkal juttatta kifejezésre véleményét: "Ezt játszani fogják akkor, amikor Beethovent és Bachot már elfelejtették." A zeneszerző izgatottan kérdezte: "Tényleg?" A válasz ez volt: "Igen, de nem előbb."

Az egyik zenész halkan megkérdezi a mellette ülőtől: "Melyik következik?" "Krisztus katonái..." "Én éppen most fejeztem be..."

Lelkipásztorához ment egy fiatalember ezzel a kérdéssel: "Szeretnék megnősülni, de a jövedelmem még túl alacsony ahhoz, hogy eltartsam a családomat. Mit csináljak?" Rövid gondolkodás után ezt ajánlotta a lelkipásztor: "Imádkozzék fizetésemelésért!" A fiatalember szomorúan válaszolt: "Ezt nem tehetem. A főnökőm nem szeretné, ha több fizetést kapnék, mint ő."

Amikor a bombázások idején a városokból a falvakba telepítették a gyermekeket, a kis Zsuzsi így imádkozott az új otthonban: "Istenem, kérlek, védd meg aput és anyut azoktól a bombáktól. És kérlek, vigyázz magadra is, mert ha veled is baj történik, akkor végünk!"

Valamelyik gyülekezeti tag nem sietett vele, hogy adósságát a másik gyülekezeti tagnak megadja. Egy hétköznapi imaórán mindketten ott voltak, és az adós atyafi így imádkozott: "Adj nekünk hitet, ördögűző hitet..." Hitelezője is ámént mondott az imára, majd így folytatta: "És adj nekünk adósságot kifizető hitet is..."

"Petike, minden este szoktál imádkozni?"

"Nem, mert vannak esték, amikor semmire sincs szükségem."

GAZDASÁGI MELLÉKLET

Néhány mondatban az áfáról:

Az új adórendelkezés értelmében 1993. január 1-től az egyházak az építési és felújítási számlákra felszámított ÁFÁ-t nem igényelhetik vissza. Kivételt képeznek az előző évben megkezdett beruházások, felújítások. Ezek számláit a tárgyhót követő 8-ig kell beküldeni a Szövetségi Irodába. Több hónapot összevonni nem szabad!

Varga Boldizsárné
gazd. igazgató

Mit kell tudni a jövedelemadó-változásokról?●

*** Néhány, várhatóan bennünket, lelkészeket is érintő megváltozott rendelkezés:**

* módosult formában újból lesz alkalmazotti kedvezmény;

* a havi 1300 Ft-os adóalap-csökkentő gyermekkedvezmény helyett 1993-tól gyermekenként havi 300 - három- vagy többgyermekeseknél 400 - forinttal kevesebb adót kell fizetni;

* változik a tárgyieszköz-nyilvántartás, az útnyilvántartás és a leltár előírt adattartalma;

* változtak az áfára vonatkozó elszámolási szabályok;

* a természetbeni juttatások általában jövedelemadó-mentesek lesznek;

* a nyugdíjba vonuláskor adott ajándék csak 10 ezer forintig lesz adómentes;

* a szellemi tevékenységet végzők 1993-tól nem alkalmazhatják tovább az 1991. évi jövedelemszámítási és adómentességi szabályokat;

* a munkáltató által a dolgozó javára 1988-1989-ben kötött biztosítások díja 1993-ban adómentessé válik, ha a dolgozó 1993-ig nem él rendelkezési jogával.

Gyermekkedvezmény

A gyermekkedvezmény összegével 1993-tól nem az adóalapot, hanem a jövedelemadót lehet csökkenteni (a számított adó összegéig). Ezen a címen tehát nincs lehetőség adóvisszaigénylésre. (Ha valakinek az összevonandó jövedelmei után nincs adófizetési kötelezettsége, vagy a számított adója kevesebb, mint a levonható adókedvezmény, a kedvezményt egyáltalán nem vagy csak a számított adó összegéig lehet érvényesíteni.)

Gyermekkedvezmény - mint eddig is - kizárólag azoknak jár, akik családi pótlékra is jogosultak. Az egy- és kétgyermekesek gyermekenként havonta 300 forinttal, a három- és többgyermekesek havonta 400 forinttal csökkenthetik adójukat.

Változatlanul gyermeknek kell tekinteni azt a rokkantsági járadékban részesülő, súlyosan fogyatékos magánszemélyt is, akinek eltartásáról más személy saját háztartásában gondoskodik.

Megjegyzés:

● HVG Különszám, 1992. december, 10 oldaltól.

A kedvezményt az veheti igénybe, akinek a családi pótlékot kifizetik. Ügyelni kell tehát arra, hogy az a szülő kapja a családi pótlékot, akinek az adóalap-csökkentő kedvezmények igénybevétele után a gyermekkedvezmény igénybevételére is marad elegendő adója.

Ha a családi pótlékot nem a munkáltató fizeti ki, hanem a társadalombiztosítási szervezet postán juttatja el a magánszemélynek, az munkáltatójának a postai utalvánnyal is igazolhatja jogosultságát a gyermekkedvezményre (hogy adókedvezményéhez havonta hozzájusson).

Alkalmazotti kedvezmény

Összege 1993-ban 200, évi 2400 Ft. Az összjövedelem utáni adóból vonható le, és csak az aktív alkalmazottak vehetik igénybe. Akinek e körben az adóalapból levonható tételek után legfeljebb 109 600 forint adóalapja marad, annak egy fillér adót sem kell fizetnie, hiszen 109 600 forint adója 2400 Ft.

Alkalmazottak

A kedvezmény akkor jár, ha a dolgozó az adott hónap minden munkanapján munkaviszonyban állt. Ez azt jelenti, hogy nem jár a kedvezmény a munkanélküli-ellátásban részesülőknek, és azoknak sem, akiknek olyan munkabeosztásuk van, hogy az adott hónapban nem volt munkavégzési kötelezettségük.
Kivételnek számít ez alól, ha a dolgozók munkaszerződésük alapján nem dolgoznak (pl. nyáron az idénymunkarendben foglalkoztatott fűtők). Nem jár az alkalmazotti kedvezmény azoknak, akik az adott hónapban gyermekgondozási segélyben vagy ösztöndíjban részesülnek, és azoknak sem, akik nyugdíjasként létesítenek munkaviszonyt.

Az alkalmazotti kedvezményt csak egyszeresen, egy munkaviszony alapján lehet igénybe venni.

Egyházi személyek minden esetben munkaviszonyban állónak minősülnek.

A rádió áldása

A rádió istentiszteletet közvetít. A skót és a felesége is hallgatják. Egyszercsak vége a prédikációnak és a rádióban csend lesz. A skót elégedetten összedörzsöli a kezét:
- Most perselyeznek...

FELHÍVÁS

A Szolgatárs lelkésztájékoztató folyamatos, hosszú idejű olvasása - a tapasztalatok szerint - erősen fárasztja a szemet. Ennek oka a "rezgő" pontokból összeálló betűalak. Jelenleg a lap nyomtatását egy mátrix-nyomtatóval végezzük, mely jól működő szerkezet, de nem ilyen célokra készült. Pénzügyi fedezet híján - mintegy 130 ezer forintról lenne szó - megfelelő nyomtatót még nem tudtunk beszerezni.
Ezért felhívással fordulunk kedves olvasóinkhoz, hogy aki tud, segítsen egy HP lézer nyomtató beszerzésében. Használaton kívüli, rövidebb, hosszabb időre félretett nyomtató kölcsönzése is segítene rajtunk. Megoldást jelentene vállalati leselejtezésből, vagy kiárusításból származó használható szerkezet is, esetleg kisebb felújítást elvégeztetnénk rajta. A legmegfelelőbb megoldást egy új berendezés vásárlása jelentené.
Tudjuk, hogy Urunk segítségével indulhatott be e lap, ezért bízunk az Ő további gondviselésében is. Minden megoldásban az Ő kezét fogjuk felismerni.

Szerkesztők

Ige vállalkozóknak:
(és mindenkinek!)

"A hívő ember bővelkedik áldásokkal;
de aki hirtelen akar gazdagulni,
büntetlenül nem marad."

Péld 28:20
/Károli/

Békehírnök gyűjtők figyelem!

Keressük a BéHi 1944. augusztus 5-i, /32./ számát. E számban található Dr. Udvarnoki Béla: Charisma című írása. Aki elérheti valahol e számot, kérjük küldje el nekünk, vagy a jelzett cikk fénymásolatát. A lapot postafordultával visszaküldjük.

Köszönjük.

Korrigenda

E számból kimaradt a folytatás:

a SZOLGATÁRS előző számának 45. oldalán a Tanulmányok a Hit hangjai című baptista énekeskönyvről megkezdett sorozatunknál jeleztük, hogy a folytatás a következő számban lesz megtalálható. Ez szerkesztési okok miatt most kimaradt. A szíves megértést köszönjük.

Jelezzük, hogy a Szövetségi Iroda által küldött címjegyzékben javítani valót találtunk.

- Drenyovszki Pál irányítószáma: 2022
- László Gábor telefonszáma: Albertirsa, 53/70-799

Kémeri György szolgatársunkat Urunk haza hívta. A Címjegyzékben ne felejtsük el megjelölni elköltözését.

HÁLAADÁSSAL EMLÉKEZÜNK

KÁLDI JÓZSEF ny. lelkipásztor társunk életének 80. évében költözött az örök hazába.
Temetése 1992. november 14-én volt a Péceli Baptista Temetőben.

KÉMERI GYÖRGY ny. lelkipásztor testvérünket 1993. január 10-én, életének 77. évében hívta haza Urunk.
Temetése január 16-án volt a Kétegyházi Baptista Temetőben.

**Add tudtomra, Uram, életem végét,
meddig tart napjaim sora,
hadd tudjam meg,
milyen mulandó vagyok!**

Zsolt 39:5

SZOLGATÁRS
Baptista Lelkészségi Tájékoztató

Szerkeszti: Kolozs Nagy János
Lukács Tamás

Megjelenik: kéthavonta
Szerkesztőség:
1062 Budapest, Aradi u. 48.

Tel.: 132-23-32, 132-79-85
Fax: 131-01-94

Készült a Magyarországi Baptista Egyház sokszorosító gépén

Egy lap előállítási költsége: 140 Ft.